

TKİP: Emperyalist dünya ve Ukrayna krizi

Bu emperyalist savaşın gerçekte iki ana emperyalist tarafı vardır. Emperyalist taraflardan biri fiili olarak savaşın içindedir ve herkes tarafından açık biçimiyle görüle-

bilmektedir. Savaşın dışında gibi duran, gerçekte ise askerini bizzat göndermek dışında her şeyi ile sürmekte olan savaşın içinde olan öteki taraf, ABD emperyalizmi liderliğinde emperyalist Batı kampıdır.

Onun saldırı ve savaş örgütü NATO'dur. Savaşı derhal durdurmak talebi, aynı ölçüde suçlu ve sorumlu olan her iki emperyalist odaya aynı anda yöneltilmelidir. **S.14**

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2022 / 09
01 Mart 2022

Kızıl Bayrak

kizilbayrak63.net

Kahrolsun emperyalist saldırganlık ve savaşlar!

Ukrayna savaşı ve emperyalist hesaplar

Bu savaştan zarar gören yoksul halkları, "bu bizim savaşımız değil" demedikleri sürece, küresel sermaye halkların kaderini belirlemeye devam edecektir. **5**

İşçi direnişleri ve birleşik hareketin imkanları

Hak arama mücadelelerinin sokaklara taşması rejimin sınıf karakterinin daha açık görülmesini sağlıyor. **9**

AB gerçekleri ve kapitalizmin aklayıcıları

Pandemi ve ekonomik kriz, burjuvazinin özel mülkiyetin kutsallığı üzerine ettiği yeminleri havaya savurdu. **23**

Kapitalizm savaş demektir- A. Engin Yılmaz **S.3**

İşçi kadınlar sendika yönetiminde yok - F. Tomurcuk **S.24**

Emperyalist dünyada kırılma noktası: Ukrayna

“Kapitalizmin bugünkü aşaması bize gösteriyor ki, kapitalist gruplar arasında, dünyanın ekonomik yönden paylaşılması esasına dayanan bazı ilişkiler doğmakta, buna koşut ve bağlı olarak da siyasal gruplar, devletler arasında, dünyanın toprak bakımından paylaşılması, sömürge savaşı, ‘ekonomik önem taşıyan topraklar için savaşım’ esasına dayanan birtakım ilişkiler kurulmaktadır.” (Lenin)

Lenin’in kapitalist emperyalizmi tanımlarken ortaya koyduğu bu çerçeve, günümüz dünyasında yaşanan gelişmelerin de iktisadi, teorik-tarihsel temelini ortaya koymaktadır. İçinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrimler çağında, ekonomik çıkarlar kadar jeostratejik konumlanma da kapitalist tekeller ve onların çıkarlarını temsil eden emperyalist devletler açısından büyük bir önem taşımakta, yeri geldiğinde savaş nedeni olmaktadır.

Bugün Ukrayna üzerinden kızışan ve savaş boyutuna taşınan hegemonya mücadelesinde, diğer birçok etkenle birlikte Ukrayna’nın stratejik konumu belirleyici bir yer tutmaktadır. Zira, Batılı emperyalistler adına Ukrayna’ya siyasi, iktisadi ve askerî açıdan konumlanmak, Rus emperyalizminin hemen burnunun dibinde sadece yeni bir mevzi kazanmak anlamına gelmemektedir. Bununla birlikte, ABD ve diğer Batılı emperyalistler açısından Ukrayna üzerinde egemenlik sağlamak, Doğu Avrupa ve Kafkasya üzerinden Rusya kuşatmasını tamamlama yolunda

stratejik bir kazanım elde etmek anlamına gelecektir. ABD’nin bir süredir dikkatini Ortadoğu ve Avrasya’dan farklı kriz noktalarına kaydırması, özellikle Afganistan’dan çekilme sürecine paralel olarak Karadeniz’e yoğunlaşması bu stratejinin dolaysız bir ürünüdür.

Bu aynı gerçeklik, Rusya’nın bugün giriştiği savaş macerasının politik-stratejik arka planına da yeterince ayna tutmaktadır. Zira, Ukrayna’nın Batılı emperyalist güçlerin üssüne dönüşmesi Doğu Avrupa ve Kafkasya’daki dengeleri Rusya aleyhine sarsacak, hegemonya mücadelelerinde sadece Doğu Avrupa’da değil diğer bir dizi kriz bölgesinde de yeni gelişmelerin önünü açacaktır. Bu yönüyle savaşın Rus emperyalizmi tarafından Ukrayna topraklarına taşınması meselenin dar anlamda bir “askerî harekât” olmadığını gözler önüne sermekte, cephenin çok daha geniş olduğunu, emperyalistler arası çelişkilerin ne denli keskinleştiğini ve dünya çapında kızışan rekabetin hangi boyutlara ulaştığını da tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

“Sistemin yapısal krizinin temel önemde bir başka unsuru, emperyalistler arası ilişkiler alanıdır. Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde kızışan rekabet, yoğunlaşan nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma yarışı ve tırmanan militarizm, nihayet tüm bunları tamamlayan ve en yıkıcı biçimde somutlayan saldırganlık ve

savaşlar dizisi, günümüz dünyasının ön plandaki gündelik görünümünü oluşturmaktadır.” (TKİP V. Kongresi)

Günümüz dünyasında, emperyalist tekellerin pazar alanlarını genişletmeye, enerji ve hammadde kaynaklarını yağmalamaya, tüm bunlara dayanarak sistemin geneli üzerinde egemenlik kurmaya dayalı rekabeti alabildiğine kızışmış durumdadır. Tüm bu alanlarda üstünlük sağlamak ve kendi egemenliğini karşındakine dayatmak için savaş makinesini sahaya sürmek ise, emperyalist güçler şahsında genel bir eğilime dönüşmüş bulunuyor. Bu eğilim emperyalist merkezleri farklı coğrafyalarda giderek doğrudan doğruya karşı karşıya getirmekte, çok daha yıkıcı savaşların zeminlerini döşemektedir.

Bunun en çarpıcı örneklerinden birisi halihazırda devam eden Ukrayna savaşıdır. Zira, egemenlik mücadelesine tuşanan emperyalist güçler Ukrayna zemininde, üstelik savaş aygıtları üzerinden burun buruna gelmiş bulunuyorlar. Bunun kendisi şimdiden Ukrayna’yı emperyalist dünyada sarsıcı sonuçlar yaratacak kırılma noktasına dönüştürmüş durumdadır. Ukrayna ya da farklı bir coğrafyada kısa vadede emperyalist kutuplar arasında kapsamlı ve yıkıcı bir savaş gündeme gelir mi, bugünden bir şey söylenemez. Ancak, Ukrayna savaşının iğreti bir denge üzerinde yol alan emperyalistler arası ilişkilerde çok önemli sonuçlar yaratacağından ve yeni kırılmaları tetikleyeceğinden

den kuşku duymamak gerekiyor.

Suriye, Libya, Yemen, Afganistan, Ukrayna... Her biri emperyalist savaş makineleri tarafından yıkıma uğratılmış bu ülkeler, emperyalistler arası ilişkilerin yanı sıra dünya halklarının ve emekçilerin yakın geleceğinde belirleyici sonuçlar yaratacak birer düğüme dönüşmüş bulunuyorlar.

Bu düğümlerin hangi yönde çözüleceğine dair bugünden elbette bir şey söylenemez. Fakat içinde bulunduğumuz tarihsel dönem ve sistemin genelini belirleyen çok yönlü krizler, emperyalist-kapitalist dünya düzeninde bu düğümlere yenilerinin ekleneceğini açıkça ortaya koymaktadır. Bu ise en başta dünya halkları ve emekçi kitleler için büyük acılar ve çok yönlü bir yıkım demektir.

Emperyalist politika ve planlara karşı durabilecek biricik güç işçi sınıfı, emekçiler ve ezilen halkların örgütlü mücadelesi ve dayanışmasıdır.

Halklar için hazırlanan yeni yıkım savaşlarının ve Ukrayna üzerinden yaşanan hesaplaşmanın gerçek içyüzünü işçi ve emekçi kitlelere açıklamak, tüm emperyalistlerin tarafı olduğu bu gerici ve haksız savaşın derhal durdurulması, tüm emperyalistlerin Ukrayna’dan ellerini çekmesi, Ukrayna halkının kendi kaderini kendisinin tayin etmesi taleplerini yükseltmek günün en acil ve öncelikli görevidir.

Kapitalizm savaş demektir!

A.Engin Yılmaz

“Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi.” (TKİP Programı)

Programın ilgili bölümünün devamında, emperyalist kapitalizmin asalaklığı ve çürümesinin kendisini baş döndürücü boyutlara ulaştırmış bir dizi temel olgu üzerinde ortaya koyduğuna işaret ediliyor. Bu olgulardan bazıları şöyle sıralanıyor: *“Militarizme ve savaşa ayrılan dev kaynaklar. Emperyalist müdahaleler ve gerici savaşlar zinciri. Etnik ve dini boğazlaşmalar. Sistematik devlet terörü, faşist katliamlar ve işkence. Devletlerin mafyalaşması, rüşvet, yolsuzluk, her türlü karanlık ve kirli işin yaygınlaşması ve kurumlaşması. Faşizm, ırkçılık, yabancı düşmanlığı ve şoven milliyetçilik...”*

Tüm bunlar, günümüz emperyalist-kapitalist dünyasında gündelik olarak yaşanıyor, dünyanın dört bir tarafında savaşlar, iç boğazlaşmalar ve etnik çatışmalarda yüzbinlerce insan katlediliyor. Bunlar kapitalizmin şiddete ve savaşa dayalı doğasını ortaya seriyor.

Kapitalizmin derinleşen kriziyle birlikte daha da şiddetlenen bu olgunun yaygınlaşan örneklerine '90'lı yıllar sonrası süreç tüm açıklığıyla tanıklık etti. Emperyalist rekabet ve çatışma alanlarından bir yenisi ise Ukrayna krizi şahsında Avrupa oldu. ABD emperyalizmi ve patronluğunu yaptığı emperyalist NATO güçlerinin Rusya'ya karşı izlediği saldırgan ve kışkırtıcı politika, yeni bir savaş tehlikesinin kapısını araladı.

Rusya'nın saldırgan politikaları ve Ukrayna'yı işgal etme emelleri üzerine aylardır savaş çığırıklığı yapanlar, kendilerini de “barış”ın, “uluslararası hukuk”un ve “devletlerin egemenliği”nin koruyucusu ilan etmektedirler. Oysa ABD ve NATO güçlerinin tarihsel ve güncel sivil fazlasıyla barbarca. Dünya egemenliğini sürdürme, yeni pazarlar elde etme ve zenginlikleri yağmalama uğruna, mazlum halkların büyük acılar yaşamasına ve ülkelerin harabeye dönüşmesine yol

Yaşananların ekonomik etkisi de dünya çapında hissedilecektir. Emperyalist amaçlara dayalı gerici ve haksız savaşlara karşı sınıf savaşı biricik çıkış yoludur. Savaşı ve yıkımı durdurabilecek tek güç, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve halkların örgütlü birliği ve mücadelesidir.

açmışlardır ve açmaktadırlar. Daha dün Balkanlar'da, Afganistan, Irak, Suriye, Libya ve Yemen'de yüzbinlerce insanı katledenler, şu veya bu nedenle çıkarlarına ters düşen, kendilerine boyun eğmeyen ülkelere uyguladıkları ambargolarla milyonlarca insanın ölmesine neden olanlar da ABD ve yanında saf tutanlardır. Kürt ve Filistin halkları da onların tam desteği sayesinde büyük yıkımlar yaşamaktadır.

UKRAYNA SINIRLARININ ÖTESİNE UZANAN EMPERYALİST HESAPLAR

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun yıkılışı sonrası süreç, emperyalizmin dünya ölçüsündeki savaş ve saldırganlık politikalarında yeni bir dönemin başlangıcı oldu. Emperyalizmin özünde var olan militarizm, saldırganlık ve savaşlar adeta dizginlerinde boşaldı. Emperyalist dünyanın jandarması olan ama hegemonyası sarsılan ABD emperyalizmi, henüz inisiyatifi kaybetmeden uluslararası ilişkileri çıkarlarına göre yeniden şekillendirme yolunu tuttu. Kendi dünya jandarmalığı için tehdit oluşturabilecek emperyalist rakiplerini etkisizleştirmek ve karşısına etkin bir güç olarak çıkmalarını önlemek için çabaladı.

Fakat tüm çabalarına rağmen, ABD tarafından “21. yüzyılın en büyük stratejik tehdidi” olarak kabul edilen Çin ve

“küresel etkisini artırmaya ve yıkıcı rol oynamaya kararlı düşman” olarak tanımlanan Rusya, ABD emperyalizminin karşısına dikilen rakipler olarak yükselmektedir. Bu nedenle ABD ve NATO, Çin-Rus “saldırganlığının kontrol altına alınması”na odaklanmış durumdadır. Uzun süredir Rusya'dan gelen “tehditlere karşı” Avrupa'nın güvenliğini korumak adına AB emperyalistlerini de yanında saf tutmaya zorlamaktadır. Ukrayna krizi üzerinde bunu başarmış da görünüyor. ABD sadece Rusya'ya karşı değil, Çin ile gelecekteki çatışmalara hazırlanmak için de AB emperyalizmi ile arasındaki bağları güçlendirmek, dünya egemenliğini korumak için uğraşılıyor. Ukrayna üzerinde şiddetlenen çatışma da bunun bir ürünü.

Aylar boyunca Ukrayna ve batılı emperyalistler, Rusya'nın bir işgal planladığı propagandası eşliğinde Rus düşmanlığını körüklediler. Rusya'nın ABD ve NATO'dan güvenlik garantisi istemesini, NATO'nun doğuya doğru genişlemesinin durdurulmasını talep etmesini, Rusya'nın saldırganlığının kanıtı olarak sundular. Rusya kendi güvenliğinin NATO tarafından tehdit edildiğini vurguladıkça provokatif girişimlerde bulundular, yaptırımlar uyguladılar. Ukrayna'yı tepeden tırnağa silahlandırdılar. Rus emperyalizmini, çıkarlarını savunmak için adımlar atmaya,

Ukrayna'ya müdahale etmeye mecbur bıraktılar. Böylece Putin, NATO'nun Rusya aleyhine genişlemeyi sürdürmesini ve kendisinin kuşatılmasını kabul etmeyeceğini etkili bir yolla göstermiş oldu. Dünya gündeminde Rusya-Ukrayna savaşı olarak oturan bu adımın, bir Rusya-NATO savaşı olup olmayacağı, giderek bir dünya savaşına evriliş evrilmeyeceği üzerine senaryolar tartışılmaya başlandı.

ABD ve NATO'nun provokasyon politikalarının yanı sıra Ukraynalı faşistlerin başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlere uşaklık çizgisi, Putin'in bugünkü çıkışına zemin hazırladı. Bu durum Rusya'nın yayılcı emeller taşıdığı, emperyalist dünya egemenliğinde pay kapma mücadelesi verdiği gerçeğini ortadan kaldırmasa da, ABD ve müttefikleri, bugün yaşananların doğrudan sorumluluğunu taşıyorlar. Bu açık olguya rağmen, Rusya'nın müdahalesini “Avrupa için karanlık bir gün” olarak değerlendiriyorlar. Avrupa'da savaşın patlak vermesinin bir kâbus olduğunu belirterek, “bundan Kremlin ve Putin sorumlu”dur açıklamalarıyla, kendi kışkırtıcı politikalarının üstünü örtmek istiyorlar.

Mevcut çatışma Ukrayna meselesinin çok ötesinde amaç ve hedefler içermektedir. Çatışma Ukrayna üzerinden gündeme gelse de, temelinde dünya hegemon-

yası uğruna süren emperyalist rekabet vardır. Amaç, ABD emperyalizminin dünya jandarmalığını pekiştirmek, emperyalist nüfuz mücadelelerinde üstünlük elde etmektir.

EMPERYALİST SAVAŞLARIN SINIFA VE HALKLARA FATURASI

Ukrayna krizinin tırmandırılması ve bugün yaşanmakta olan biçimler alması, emperyalist çıkar ve hesapların bir sonucudur. Emperyalist-kapitalist güçlerin tümü de Ukrayna üzerinden hakimiyet ve yayılmacılık kavgası veriyorlar. Kapitalizmin derinleşen krizinin de bir ifadesi olan bu saldırganlık ve savaş politikalarıyla emperyalistler, aynı zamanda iç toplumsal yaşama da pervasızca müdahale etme imkanı elde ediyorlar. Dikkatleri içte büyüyen sorunlardan uzaklaştırmak, emekçilerin hoşnutsuzluğunu bastırmak ve onları milliyetçilik zehiriyle sersemletmek de onların hedefleri arasındadır.

Zira kapitalizm sadece krizlerle birlikte savaşlar üretmiyor. Onun krizi aynı zamanda yıllardır dünya çapında örneklerini izlemekte olduğumuz direnişler, isyanlar, halk ayaklanmaları ve proleter kitle hareketlerinin gelişip yaygınlaşmasını da beraberinde getiriyor.

Dolayısıyla emperyalist amaçlara dayalı saldırgan-savaşçı politikalarla emperyalist ülkelerin emekçileri de tehdit edilmekte, faturası da onlara kesilmektedir. Ukrayna başta olmak üzere bölge halkları, işçi sınıfı ve emekçiler bu savaşın ağır faturasını ödemek durumunda kalacaklardır.

Zaten sömürü, baskı, yolsuzluk ve artan yoksulluk yüzünden bunalmış olan Ukrayna halkı şimdi de savaşın dehşetiyle karşı karşıyadır. Bu Ukrayna rejiminin umurunda değildir. Onun tek kaygısı, oligarkların çıkarlarını savunmak, ABD ve NATO müttefiklerinin politik hedeflerine uygun davranmaktır.

Artan enflasyon, düşük ücretler ve yoksullaşmayı yaşayan Rus emekçileri de yeni bir faturayla yüz yüze kalacaktır. Ağır yaptırımlar ve askeri harcamalar ekonomiye yeni yükler getirecek, bedelini Rus işçi sınıfı ve emekçileri ödeyecektir.

Yaşananların ekonomik etkisi de dünya çapında hissedilecektir. Borsalar şimdiden tepki vermeye başlamış, Rusya borsasında yüzde 40 düşüş yaşanmıştır. Enerji ve gıda fiyatları, küresel ekonomide zaten yüksek olan enflasyonist baskılara ek olarak yükselecektir.

Emperyalist amaçlara dayalı gerici ve haksız savaşlara karşı sınıf savaşı biricik çıkış yoludur. Savaşı ve yıkımı durdurabilecek tek güç, işçi sınıfı, emekçi kitleler ve halkların örgütlü birliği ve mücadelesidir.

Ukrayna üzerinden kızışan emperyalist kavga

Emperyalist hegemonya mücadelesinin bir sonucu olarak Rusya ile ABD-NATO arasında Ukrayna üzerinden yaşanan kriz, yeni adımlarla tırmanmaya devam ediyor. Krizin geldiği aşamada ABD'nin ve başını çektiği NATO'nun saldırganlığı ve kışkırtmaları belirleyici rol oynadı. Rusya ise kendisine yönelik kuşatmayı ve NATO'nun sınırlarına doğru genişleme politikasını durdurma doğrultusunda adımlar attı. Rusya Devlet Başkanı Putin, Çarlık Rusyası adına konuşarak onu izlemeye niyetli olduğunu gösterdi. Ukrayna'nın varlığını Ekim Devrimi ve Lenin önderliğindeki Bolşeviklere borçlu olduğu gerçeğini ileri sürerek, onun gayri meşru olduğunu ve devlet olarak ortadan kalkması gerektiğini ilan etti.

Putin Lugansk ve Donetsk halk cumhuriyetlerinin bağımsızlıklarını tanıyan kararnameyi imzaladı ve bu da gerilimi yeni bir düzeye taşıdı. Sonradan da Putin, "Sovyetler Birliği'nin çökmesinden sonra kurulan modern Rusya, dünyanın en büyük gücüdür. Bunun, saldırganların yenilgisine yol açacağından kimsenin şüphesi olmasın." açıklamaları eşliğinde Rus birliklerine, Donetsk ve Lugansk'a girme emri verdiğini, bunun da ilgili bölgedeki yönetimlerin talebi üzerine yapıldığını duyurdu.

Operasyonun amacını "sekiz yıldır Kiev rejimi tarafından istismara, soykırıma maruz kalan insanları korumak" olarak açıklayan Putin, "Rusya Federasyonu vatandaşlarına da dahil olmak üzere sivillere karşı çok sayıda kanlı suç işleyenleri adalete teslim etmenin yanı sıra Ukrayna'nın Nazizm'den ve militarizmden arındırılması için çaba göstereceğiz" iddiasında bulundu.

Rusya Savunma Bakanlığı da Ukrayna'daki saldırıların hedeflerinin "askeri altyapı, hava savunma tesisleri, askeri hava limanları ve Ukrayna silahlı kuvvetlerinin hava kuvvetleri" olduğunu söyledi.

Ülke çapında sıkıyönetim ilan eden Ukrayna Devlet Başkanı Volodimir Ze-

lenski, "Eğer canımıza, özgürlüğümüze, çocuklarımıza saldırılırsa, kendimizi savunacağız, saldırmayacağız, kendimizi savunacağız." dedi. "Anti-Putin koalisyonu" kurduklarını belirtti. Ukrayna Dışişleri Bakanı Dmytro Kuleba ise, Putin'in, "Ukrayna'ya karşı geniş çaplı bir savaş başlattı"ğini söyleyerek dünyanın Putin'i durdurmasını istedi ve "Harekete geçme zamanı" açıklaması yaptı.

EMPERYALİSTLERDEN AÇIKLAMA VE TEPKİLER

Putin'in Donbas'a askeri operasyon başlattıklarını duyurmasının ardından yazılı açıklama yapan Biden, "Bu gece tüm dünyanın dualarının Ukrayna ile olduğunu belirterek, "Putin, felaket bir şekilde can kaybı ve acı getirecek kasti bir savaşı seçti. ... ABD ve müttefikleri birlik ve kararlılıkla karşılık verecektir. Dünya, Rusya'dan hesap soracak." tehdidinde bulundu. Ukrayna'daki gelişmeleri Beyaz Saray'dan izleyeceğini ve ulusal güvenlik ekibinden düzenli güncellemeler alacağını duyuran Biden, "Sabah G7 liderleri ile görüşeceğim ve bunun ardından Rusya'nın Ukrayna'ya, küresel barış ve güvenliğe yönelik bu gereksiz saldırganlığı nedeniyle ABD ve müttefiklerinin yanıtını duyurmak için Amerikan halkına hitap edeceğim." açıklamasında bulundu.

NATO'ya yönelik herhangi bir saldırının geri püskürtülmesi için NATO müttefikleri ile de yakın temas halinde olacağını belirterek, kendisi ve eşi Jill Biden'ın bu gece Ukrayna'nın "cesur ve gururlu halkı" için dua edeceğini belirtti. ABD ve müttefiklerinin Rusya'ya uygulayacağı yeni yaptırımları duyuracağını dile getirdi.

NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg ise, "sayısız sivilin hayatının riske atıldığını" söyleyerek "Bu, uluslararası hukukun ciddi bir ihlali ve Avrupa-Atlantik güvenliğine yönelik ciddi bir tehdittir" dedi. Stoltenberg, NATO müttefiklerinin Rusya operasyonu değerlendirmek üzere bir araya geleceğini duyurdu.

Birleşmiş Milletler (BM) Genel Sekreteri Antonio Guterres de çok sayıda insanın öleceğini, yerinden edileceğini ve geleceğe dair umutlarını kaybedeceğini ama operasyon kararının genel bir savaşa yol açacağı tahmininde bulunmanın zor olduğunu belirtti. Bu savaşın bir anlamı yok diyen Guterres, "BM Şartı ilkelerini ihlal ediyor. Eğer durdurulmazsa Avrupa'da büyük acılara sebep olabilir." diye konuştu.

Çarlığı mirasına sahip çıkan Rusya ve onu kuşatmaya alan diğer emperyalistler, Ukrayna üzerinden yeni bir emperyalist savaş felaketinin fitilini ateşliyorlar. Halihazırda Ukrayna'da başlamış bulunan savaşın tüm yıkıcı faturasını ise başta bölge halkları olmak üzere tüm dünyanın işçi ve emekçileri ödeyecekler.

Bu savaş ABD'nin başını çektiği Batılı emperyalistlerin, onlara maşalık yapan Ukrayna faşistlerinin ve Rus emperyalizminin ortak eseridir.

Dolayısıyla kendi aralarındaki hak-hukuk atışmalarının hiçbir anlamı yoktur. Örneğin Amerikan emperyalizmi ve önderliğindeki NATO, dünyanın dört bir yanında işgal hareketleri gerçekleştirirken, ülke halklarının başına bombalar yağdırırken, Putin'in "komşularına ait topraklarda yeni sözde 'ülkeler' ilan etme hakkının olmadığını" söylerlerken Yugoslavya'yı bombalayıp parçalara ayıranlar kimlerdi? Irak, Suriye, Libya ve daha nice ülkelerde korkunç yıkımlar yaratıp yüzbinleri katlederlerken hangi "uluslararası hukuk"a göre davranıyorlardı?

"Barış", "halkların çıkarı" gibi söylemlerin, Rusya da dahil tüm emperyalist-kapitalist ülkelerin dilindeki karşılığı ikiyüzlülüktür. Onlar halkların değil ama kendi çıkarlarının peşindedirler. Bunun için de yeryüzünü kana ve ateşe boğmakta çekinmeyecekleri tarihsel deneyimlerle de sabittir.

Barış ve halklar arasında kardeşçe ilişkiler, bütün ülkelerin işçi sınıfı ve ezilen halkların emperyalizme karşı seferberliği sayesinde mümkün olabilir.

Ukrayna savaşı ve emperyalist hesaplar

A. Vedat Ceylan

Rusya-Ukrayna krizinde diplomasi ve karşılıklı tehditler yerini savaşa bıraktı. Rusya, Donbas bölgesinin tümünü ele geçirme hareketinin yanı sıra Çernobil'i ve başka bazı kentleri ele geçirdi. Ukrayna'nın hava savunma sistemini işlemez hale getirerek, askeri gücünü önemli ölçüde felç etti. Ukrayna Devlet Başkanı Zelenskiy ardarda yaptığı açıklamalarda Batı'dan yardım istedi. Başkent Kiev dahil, birçok kentte savaşın vahşeti yaşanırken, yüzbinlerce insan komşu ülkelere ve ülkenin batısına doğru yola çıktı.

Batılı emperyalistlerin doğrudan müdahalesi beklentisiyle Zelenskiy "yalnız bırakıldık" açıklamaları yapsa da, emperyalist güçlerin yaptırımların yanı sıra açıktan askeri yardım malzemeleri gönderdikleri, dahası faşist güçleri el altından silahlandırdıkları açık bir olgudur.

SSCB'NİN DAĞILMASI VE UKRAYNA KRİZİ

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından sonra Rusya Varşova Pakti ülkelerindeki askeri gücünü çekti. SSCB'nin dağılması sonrasında ortaya çıkan "tek kutuplu" dünyada, "savaşların bittiği ve kapitalist sistemin sonsuz zaferi" ilan edildi. Rusya 1998'de G7'ye alınarak G8 oluşturuldu. Sonrasında Rusya'nın NATO'ya alınması dahi tartışılabilir. Putin 2001'de Alman Parlamentosunda Almanca bir konuşma bile yaptı. Ne var ki bu süreç uzun sürmedi.

Sovyetlerin dağılmasından on yıl kadar sonra NATO Balkanlar'ı ve Ortadoğu'yu bombardımana tabi tuttu. Nobel Barış Ödüllü Obama liderliğinde ABD, Batı ile birlikte 2014'te Kiev'de bir Nazi darbesi düzenledi.

Doğu Ukrayna'nın Rusça konuşulan bölgeleri, seçilmiş devlet başkanı Yanukoviç'in devrilmesine direndiler. Nazi darbesine karşı koyan bu bölgeler, Ukrayna ordusunun ağır saldırılarına maruz kaldılar.

Rusya'nın Kırım'ı ele geçirmesi, Batının Kırım'ın en büyük kenti Sivastopol üzerine hesaplarını boşa çıkardı.

Sonrasında batı yanlısı Ukrayna hükümeti, Rusçayı yasakladı ve kendisini Donetsk ve Lugansk "Halk Cumhuriyetleri" olarak ilan eden bölgeleri günlük topçu ateşi altına alarak binlerce sivilin ölümüne neden oldu.

NATO'nun doğuya doğru genişlemesinin bir parçası olarak Ukrayna'nın NATO bünyesine alınması tartışmalarıyla birlikte Rusya'nın adeta Ukrayna'ya saldırmasının önü açılmış oldu.

Beklenenden daha kararlı bir tutum alan Rusya, "güvenlik garantisi" taleplerinin NATO tarafından sert bir şekilde reddedilmesinden sonra, son kozunu devreye soktu. Donetsk ve Lugansk "Halk Cumhuriyetlerini" tanıdı. Onların "yardım çağrılarını"na yanıt vererek, daha önce sınırda konuşlandığı askeri birliklerini Ukrayna'nın üzerine gönderdi.

Rusya, NATO'nun kendisini düşman ilan etmesine ve doğuya doğru genişleyerek sınırlarına dayanmasına göz yummayacağını fiili olarak ortaya koydu.

Putin'in Rusya'sı bir taraftan Çarlık Rusya'sı hayalleri kurarken, diğer taraftan çarlığı yıkan Ekim Devrimi'ne ve SSCB'nin Kızıl Ordu'sunun Nazi Almanya'sına yaşattığı hezimete atıfta bulunarak övünmekten de geri durmuyor.

BATI EMPERYALİZMİNİN HESAPLARI

Rusya 2015'te Suriye'ye girdiğinde, ABD Başkanı Barack Obama, Suriye'nin Rusya için bir "bataklık" ve Putin'in Afganistan'ı olacağını ileri sürmüştü. Suriye Rusya için bir "bataklığa" dönüşmediği gibi bölgede göz ardı edilemez bir konuma geldi. ABD ve Batı'nın "Afganistan acısı" daha da katmerleşti.

Batı emperyalizmi Rusya'yı "saldırganlığının sonuçları olacağı" tehditleriyle

dizginlemeye çalışıyor. İngiltere, yeni bir "Rusya Afganistan'ı" çıkarma hevesiyle "Ukrayna'da daha büyük bir savaşın Rusya için bir bataklık olacağını" dile getiriyor. Ukrayna'da "büyük çaplı bir savaş"ın Rusya'ya maliyetinin çok yüksek olacağı belirtiliyor ve daha şimdiden sivil kayıpların 50 bini bulabileceği "öngörülüyor". ABD ve Avrupa yaptırımlarla da Rusya ekonomisini sabote ederek "halk desteği"ni zayıflatma hesapları yapıyor.

Putin ise, Rusya'nın Ukrayna'daki konumunu güçlendirmeyi "tarihi bir görev" sayıyor.

Rusya'nın olası bir "Ukrayna zaferi" değişik biçimlerde olabilir. Suriye'de olduğu gibi, kurulan "dengeler" sürdürebilir ve bu olası bir anlaşma sonrası devam edebilir. Yani kazanan kazandığı, kaybeden kaybettiği ile kalır. Ya da "zafere" Rus yanlısı bir hükümetin kurulmasıyla da sonuçlanabilir. Hangi biçimde olursa olsun, Rusya'nın hedefi Ukrayna'yı kendisine tehdit olan ABD ve Batı'dan koparmaktır. Savaşın ikinci gününde Putin'in Ukrayna ordusuna, "kontrolü elinize alın, biz anlaşırız" çağrısı bunu anlatıyor.

Rusya, Avrupa'nın en büyük konvansiyonel ordusuna sahip. Putin bu güce dayanarak masada elde edemediğini sahada elde ederek, dengeleri kendi lehine çevirmenin hesabında. Gelişmelerin nereye evrileceğini kestirmek zor olsa da, Moskova'nın daha şimdiden görece bir "başarı" elde ettiği düşünülüyor.

Ancak ABD ve AB emperyalizmi Rusya'nın Ukrayna'da olası bir "başarı"sını kolayından kabullenmeyecektir. Bugün görece temkinli davranıyor gibi görünse de, Ukrayna'da savaşı daha derinleştirecek bir politika izlemektedir. On binlerce insanın ölümünü göze alarak Rusya'nın Ukrayna'da "takatten düşmesi"ni, buraların onun için bir bataklığa dönüşmesini, ekonomik ve askeri olarak savaşı yürütmeye duruma gelmesini hedeflemektedir. Böylece Rusya'ya kendi dayatmalarını kabul ettirmeyi öngörmektedir.

Bu hesabın tutup tutmayacağını süreç gösterecek olsa da, şimdiden bilinen şu ki, bütün taraflar küresel çıkarları için halklara büyük acılar yaşıyor ve yüklü faturalar kesiyorlar.

Artan ve daha da artacak olan enerji fiyatları, beraberinde gıda fiyatları tüm dünyayı etkileyecek, emekçi halkların açlık ve yoksulluğu daha da derinleştirecektir. Daha önemlisi ise bu savaşta on binlerce insanın kaybedilecek olmasıdır.

Bu savaştan zarar gören, açlık ve yoksulluğa maruz bırakılan dünyanın işçi ve emekçileri, yoksul halkları, "bu bizim savaşımız değil" deyip ayağa kalkmadıkları sürece, küresel sermaye halkların kaderini belirlemeye ve kefen biçmeye devam edecektir.

Mafya devleti ve Falyalı cinayeti

Sermaye düzenini sarmış olan çok yönlü kriz gün geçtikçe derinleşiyor. Krize paralel olarak istemin yaşadığı çürüme de birçok yoldan dışa vuruyor. Kuşkusuz son dönemde bunlardan en çok konuşulana, faşist mafya şefi Sedat Peker'in içeriden yaptığı ifşaatlardı. Bu ifşaatlar ve ortaya saçılan pislikler sermaye devletin ne denli çürüdüğünü, AKP-Erdoğan iktidarının mafya ile işbirliğinin ötesine geçerek nasıl bir mafyatik rejime dönüştüğünü gözler önüne sermişti.

Kimler yoktu ki işin içinde? Sermaye devletinin dümeninde duran bütün faşist şefler (Tayyip Erdoğan, Süleyman Soylu, Binali Yıldırım ve ailesi, bakanlar vs.) ve devletin bütün kurumları bu kirli ilişkiler ağının içerisindeydi. Hepsini uyuşturucu ticareti, yasadışı bahis, kara para aklama, imar vurgunu, petrol ve silah ticareti, "mala çökme" vb. kirli işlerin parçasıydı. Milyonlarca işçi ve emekçinin alınterini sömüren, yaşamlarını çekilmez kılan bu sistemin efendileri, kirli mafya işlerinden edindikleri servetlerle dünya zenginleri arasına giriyorlardı. Dinci gerici AKP iktidarının içeriden yaşadığı çözülmenin bu kirli işlerden elde edilen kazancın paylaşılma kavgası olması da olayın ayrı bir boyutuymdu.

Devlet-mafya ilişkisi Susurluk'tan bu yana ilk kez bu denli çıplak bir biçimde gözler önüne seriliyordu. Sermaye devletin şefleri ifşaatlar karşısında önce derin bir suskunluk, ardından ise inkar ve saldırı yöntemini seçtiler. AKP iktidarı, daha düne kadar "iş insanı" diye meydanlarda alkışlattığı, ilerici-devrimci ve muhalif güçlere azgınca saldırdığı, korku ikliminin inşasında özenle kullandığı faşist mafya şefini "hain ve suçlu" ilan etti. Kuşkusuz Peker'den diğer mafya şeflerine varıncaya dair hepsi suçlu ve eli kanlı faşist katillerdir. Ancak bütün bu suçlar-

da en büyük ortakları sermaye devletidir. Sermaye devletinin koruması ve desteği altında bütün bu suçları işlemişlerdir. Üstelik bu suçlar üzerine kurulan organizasyonlarda sermaye devletin en büyük şefinden en küçük yöneticisine kadar herkese pay vermişlerdir. Bu suç organizasyonu devletin nasıl mafya devletine dönüştüğünün yalın bir özetidir.

Ifşaatlarda adı çokça geçen Kıbrıslı bir mafya olan Halil Falyalı ise Kıbrıs'ta iki hafta önce saldırıya uğrayarak öldürüldü. Falyalı bütün bu mafya organizasyonlarında ve siyasette adı çokça geçen, serveti milyar dolarları bulan bir mafya şefiydi. 2007 yılında Türkiye yasal olarak bahis oyunlarını tekeline alınca, Falyalı yasadışı sanal bahis oynatmaya başlamış, kısa süre içerisinde devasa bir servet kazanmıştı. Bu serveti ise "uyuşturucu ticareti" yapmak için kullanmaya başlamıştı. Kıbrıs'ta lüks oteller ve kumarhaneler kurmuştu. Kazanç o kadar

büyük ki, Falyalı 2019 yılında İngiltere Premier Liginde oynayan Fulham takımını, tek seferde 100 milyon sterlin vererek almayı teklif edebiliyordu. Gayrisafi milli hasılası 20 milyar lira olan KKTC'de 800 milyon dolarlık "kayıtlı" serveti bulunuyordu. KKTC dışındaki mal ve para varlığı ise bilinmiyor... İşte sanal bahis, kumar ve uyuşturucu ticareti ile elde edilen o devasa servet böyle bir servetti.

Bu mafya bozuntusunun bu denli büyük bir serveti tek başında kazanabilmesinin elbette ki imkanı yoktur. Sermaye devletin içinde bu kazancın ortakları bulunmaktadır. Aynı zamanda bu paranın bir yerde aklanması, bir yerde meşru hale getirilmesi gerekmektedir. Bu noktada sermaye devleti devreye girmektedir. Bakanlarından ailelerine, üst düzey yargı ve emniyet bürokratlarından daha alttaki emniyet müdürleri ile hakim ve savcılara, uyanık mafya polislerinden çeşitli çaptaki mafyalara ve Mehmet Ağar gibi eli kanlı faşistlere iş düşmektedir.

Halil Falyalı'nın ismi daha önce sanal

bahis ve uyuşturucu ticareti kapsamında bir kere bile duyulmamıştı. Sermaye devletin kamuoyuna yansıttığı, "Asla izin vermeyeceğiz" dediği birçok sanal bahis-kumar operasyonlarında bu işin başındaki Falyalı'nın adı hiç geçmiyordu. Süleyman Soylu'nun "uyuşturucu satanların bacağına kırmaktan" bahsettiği günlerde Falyalı, Binali Yıldırım'ın oğlu Erkam Yıldırım ve Mehmet Ağar'la birlikte Venezuela'dan kokain ticareti yapıyordu. Yani Falyalı'nın koruma kalkını doğrudan sermaye devletiydi.

Türkiye'deki pis ve kirli ilişkilerin ve işlerin adeta arka bahçesi haline gelen KKTC'de Falyalı yıllarca rahat bir şekilde yaşadı. Hatta serveti ile Kıbrıs'ta siyasetçilere sponsor oluyordu. Peker, ifşaatlarında Halil Falyalı'nın elinde siyasetçilere ait şantaj kasetleri bulunduğunu söylemişti. Bu kasetlerden bir kısmının yayınlanması ile Kıbrıs'ta istifalar da yaşandı. Falyalı ise kumarhanesinde yaşanan bir saldırı bahane edilerek kısa süreliğine tutuklandı. Serbest bırakıldıktan bir süre sonra da silahlı saldırı ile öldürüldü. Kuşkusuz bu cinayetin altında birçok sebep yatıyor. Yasadışı organizasyonlardan düzen siyasetine varıncaya dek oluşturulmak ve değiştirilmek istenen dengelerin cinayette önemli bir etken olduğuna dair yorumlar yapılıyor. Yeni cinayetlerin işlenebileceği öngörülüyor. Neticede bu düzende hepsi de mümkündür...

Ancak bütün bunlardan çıkan en çarpıcı sonuç düzen siyasetinin nasıl işlediğidir. Düzen siyaseti dediğimiz yapı, bugün milyonlarca işçi ve emekçinin yaşamını dizayn ediyor, belirliyor. Düzen siyaseti, toplumsal iktidarın burjuvazinin elinde olması demek. Yani işçi sınıfının dizginsizce sömürsü demek. Aradaki bağ bizler için önemli. Çünkü bahsi geçen bütün bu uyuşturucu kaçakçılığı, kara para aklanması, silah ve petrol kaçakçılığı, dinci gerici örgütlerin finanse edilmesi, irili ufaklı mafyaların palazlandırılması hep bu düzenin kontrolü altında yapılıyor. Bir yandan işçi sınıfının sömürsü ile zenginleşenler diğer yandan da bütün bu kirli işleri yürütüyor. Kapitalist düzenin "eşitlik, demokrasi, özgürlük" gibi kavramlarla maskeleyemeye çalıştığı düzenin gerçek yüzü budur. Maske bir kere daha düşmüştür.

Alevi örgütlerinden 19 ilde eylem

Alevi örgütlerinin çağrısı ile demokratik, laik, bilimsel, anadilde eğitim ve eşit yurttaşlık talebiyle 19 ilde Demokrasi ve Laiklik Buluşması gerçekleştirildi. İstanbul'da Kadıköy Rıhtım'da yapılan eylemde zorunlu din eğitimini ve asimilasyon politikaları protesto edildi. Alevi örgütleri adına basın açıklamasını Dilek Güneş, Nilgün Mete ve Ezgi Güner okudu. Açıklama Yannis Ritsos'un Barış şiirini okunarak başladı ve açıklamada "Millî Eğitim Şurası kararını geri çekin!" denildi.

Zorunlu din derslerinin 12 Eylül faşist darbesinin şefleri tarafından hazırlanan 1982 Anayasası ile zorunlu hale getirildiğini vurgulanarak "Kararı kesinlikle kabul etmiyoruz!" denildi.

Çağrıcı kurumlar şu şekilde:

"Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF), Alevi Dernekleri Federasyonu (ADFE), Alevi Vakıfları Federasyonu (AVF), Avrupa Alevi Birlikleri Konfederasyonu (AABK), Alevi Kültür Dernekleri, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Demokrasi İçin Birlik Platformu (DİB)"

Suç şebekesinin gazeteci düşmanlığı

Başta ekonomideki olmak üzere çok yönlü krizler karşısında hareket alanı daralan AKP-MHP iktidarı gerçeklerin üstünü örtmek için olağanüstü bir çaba harcıyor. Çeşitli manipülasyonlara başvurup sorunlar yokmuş gibi davranan ya da ekonomiden siyasete her şey yolundaymış görüntüsü yaratan AKP-MHP iktidarının hak arama mücadelelerine, sanatçılara, gazetecilere, siyasetçilere dönük tahammülsüzlüğü de her geçen gün katlanıyor.

Mafyatik rejimin yıllar boyu işlediği suçlar artık gizlenemez boyutlara ulaşmış bulunuyor. Türlü yolsuzluk, kara para aklama, inkâr-imha politikaları, uluslararası uyuşturucu ve insan kaçakçılığı, cezasızlık politikaları, insan hakları ihlali, mafya-çete ilişkileri ayyuka çıkan bu suç şebekesi, çareyi daha çok saldırmakta görüyor. Kirli işlerinin açığa çıkmasından korkan rejimin gazetecilere dönük saldırıları da sistematik bir hal almış durumda. Sadece olan biteni kamuoyuna aktararak mesleğini yapmaya çalışan gazeteciler bile gazetecilik mücadelesinin bedelini ödüyorlar. Öyle ki birçok gazeteci tutuklama, tehdit ve öldürülme ile karşı karşıya kalıyor.

Gazetecilere yönelik olarak son bir hafta içerisinde gerçekleşen saldırılar, mafyatik rejimin gerçeklerin açığa çıkmasından duyduğu korkuyu gözler önüne seriyor. Bunlardan birkaçı şu şekilde:

- Mezopotamya Ajansı muhabiri Zeynep Durgut "önleyici tedbir" gerekçesi ile 4 gün gözaltında tutuldu.

- Libya'da yaşamını yitiren MİT elemanının haberi ile ilgili süren yargılamada "istihbarat faaliyeti ile ilgili bilgi ve belgeleri ifşa etmek" iddiası ile cezaları onanan gazeteci Murat Ağirel, Barış Pehlivan ve Hülya Kılınç tutuklandılar. Ardından adli kontrol şartı ile serbest bırakıldılar.

- 6-8 Ekim 2014'te IŞİD'in Kobane'ye yönelik saldırılarının protesto edilmesi haberini takip eden Gelî Kurdistan TV eski kameramanı Rojhat Doğru'ya veri-

len müebbet hapis cezasının gerekçesi olarak turkuaz basın kartı olmaması gösterildi. Üstelik mahkeme haber takibi yapan Doğru'nun "bir elinde kamera bir elinde tabanca" olduğunu ileri sürdü.

- Gazeteci suikastlarına bir yenisi de Kocaeli'de eklendi. *Ses Kocaeli* gazetesinin sahibi Güngör Arslan yaptığı yolsuzluk haberleri nedeniyle daha önce tehditler almış, saldırıya uğramıştı. Ancak hiçbir koruma sağlanmadığı için ofisinde kurşunlanarak yaşamını yitirdi.

- Gazeteci Sedef Kabaş'ın tutukluluğuna itiraz talebi ise AYM tarafından reddedildi. İddianamesi hazırlanan Kabaş'ın,

"Cumhurbaşkanına hakaret" suçlamasıyla 7 yıla kadar hapsi istenirken, 14 Ocak tarihli programda Bakan Soylu ve Karaismailoğlu'na yönelik sözleri nedeniyle de "Kamu görevlisine görevinden dolayı hakaret" suçlamasıyla toplam 4 yıl 8 aya kadar hapis talep edildi.

Tüm bunlara muhalif-ilerici haber sitelerine engelleme, yerel basının ekonomik destekten yoksun bırakılması, sendika düşmanlığı, sahada fiili engelleme, gözaltı ve saldırılar ekleniyor.

Türkiye'de hem iç hukuk hem de uluslararası hukuk normları ve AİHM'in verdiği kararlar hiçe sayılarak, gazeteciler üzerindeki baskı artarak sürüyor. Hapishanelerdeki gazeteciler, açılan davalar, soruşturmalar, gözaltılar, yasaklamalar... Özetle, gazetecilere karşı çok yönlü saldırılar had safhaya çıkmış bulunuyor.

Gazetecilere dönük saldırılar, suç şebekesi iktidarın kirli işlerinin ortaya saçılmasından duyduğu korkunun bir yansımasıdır. O bu korkuyla, her türlü muhalif sesi susturmak ve kirli işleriyle ilgili gerçeklerin toplumun geneline bilinir hale gelmesini engellemek için var gücüyle saldırıyor.

Uluslararası gazetecilik raporlarındaki veriler de Türkiye'de yıllardır bedeller ödenerek kazanılan haber alma ve haber verme hakkının gasp edilmeye çalışıldığı gösteriyor.

Devrimci tutsaklarla dayanışmaya "soruşturma"

Tek adam rejiminin demokratik hak ve özgürlüklere yönelik saldırılarının bir parçası olarak hapishanelerde siyasi ve devrimci tutsaklara yönelik baskı ve hak gaspları da artıyor. Tecridi ağırlaştırılan ve devrimci tutsakları yalnızlaştırmayı hedef alan sistematik saldırılar pervasızlaşıyor.

Bu saldırıların bir parçası olarak Tekirdağ Cumhuriyet Savcılığı Terörle Mücadele Bürosu'nun talimatıyla açılan bir soruşturma ile Tekirdağ F tipinde bulunan 43 devrimci tutsağa havale ile para gönderen 63 kişiye "Terör örgütlerine yardım/yataklık" gerekçesiyle soruşturma başlatıldı.

Tekirdağ Savcılığı'nın verdiği talimat-

la başlatılan teknik takiple 43 devrimci tutsağa havale ile para gönderen ve akrabalık ilişkisi olmadığı tespit edilen 63 kişinin talimatla ifadesi alınmaya başlandı.

Tekirdağ 1 No'lu F tipinde tutulan TKİP dava tutsağı Onur Kara'ya para gönderdiği gerekçesi ile Evrim Erdoğan'a da ifadeye çağırılanlar arasında.

Hiçbir hukuka dayanmayan bu suç-

lama ile "suç" icat edilerek devrimci tutsaklara gönderilen bu paraların; "örgütler tarafından nasıl talimat verilerek yatırıldığı", "gönderilen meblağların nasıl belirlendiği", "kişilerin birbirlerini nasıl tanıdığı", "para gönderen kişinin geçmişte bir davası ve 'terör örgütü' ile ilişkisi olup olmadığı" gibi sorular ile dayanışma, terörize edilmek isteniyor.

Son süreçte pandemi bahanesiyle artan hak gaspları ile daha da yalnızlaştırılan devrimci tutsakların üzerindeki tecrit ve ağır yaşam koşulları bu keyfi soruşturmalar ile daha da ağırlaştırılmak isteniyor.

Bu koyu karanlığı parçalamak için mücadele eden devrimci tutsaklar yalnız bırakılmamalı, dayanışma ve mücadele her alanda büyütülmelidir.

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Karanlığı ancak proletaryanın devrimci mücadelesi parçalayabilir!

G. Devran

Emperyalist kapitalist dünyanın bir parçası olan Türkiye'deki sermaye düzeninin açmazları günden güne derinleşiyor. Gericifaşist AKP-MHP iktidarının icraatları krizleri daha da ağırlaştırıyor. Bir tarafta beşli çeteye ihaleler yolu ile milyarlar aktarılıyor, öte yandan milyarlar ölü yatırım olan betona gömülüyor. Yağma ve talanda sınır tanımayan bu rejim, rant için 'dış mihraklara' ülkeyi parselleyip satıyor. "Varlık fonu" adı altında ülkenin değerli varlıklarını elinde toplayan Tayyip Erdoğan, şimdi bu varlıkları pazarlayabilmek için Körfez şeyhlerinin eteklerine yapıyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi ülkeyi suç çetelerinin cirit attığı bir sahaya dönüştürerek, kirli-karanlık işlerden de nemalanıyor.

Gericifaşist AKP ve başındaki zatın bu kadar uzun süre iktidarda kalabilmesinin temel sebeplerinden biri Türk burjuvazisine yaptığı büyük hizmetler ise diğeri de devleti bir "suç örgütü" haline dönüştürmesidir. Sedat Peker'in ifşaatlarıyla ayyuka çıkan bu kepezelikler, orta çağ artığı cani İŞİD'e yardım ve yataklık yapması, dünya uyuşturucu pazarında ipleri ele geçirme çabası vb. icraatlar AKP-MHP koalisyonun kriminal niteliğini gözler önüne seriyor. Siyasal iktidar küresel boyutta mafya ve suç alanında bir tekelleşmeye gitmiştir. Rejim bir suç işleme makinesine dönüşmüş ve kirli paralarla hem iktidarını muhafaza etmiş hem yandaş sermayeyi fonlamıştır. Para, güç ve iktidar sarhoşluğuyla küstahlaşmış; yasa, kural, kanun tanımayan, kursağına kadar pisliğe batmış mafyatik bir suç rejimi inşa edilmiştir.

PATRONLARIN GÜVENCESİ VE PERVASIZLIĞI

Bugün servet-sefalet kutuplaşmasının inanılmaz boyutlara varması ve sınıf çelişkilerin alabildiğine keskinleşmesi, sermayenin desteklediği 'tek adam rejimi' belasının dolaysız sonuçlarından biridir. Arada bir esip gürleyen, kimyası bozulmuş "Kasımpaşa kabadayısı" bazı kapitalistleri azarlasa da sermayeye hizmette hiçbir zaman kusur etmemiştir. Yağmadan kendi payını almak koşuluyla, kapitalistlerin sınıf çıkarlarını her zaman 'kutsal' bilmiştir.

Grevleri yasaklayarak işçi sınıfını ser-

maye ile çatışmasında silahsızlandırılmaya çalışan AKP-MHP rejimi emekçilere vahşi bir sefalet dayatmıştır. Bu vahşete dur demek için harekete geçen işçi sınıfı "İnsanca yaşamak istiyoruz" talebini yaygın bir şekilde yükseltmeye başladı. Hak arama mücadeleleri yaygınlaşıyor, sendikal örgütlenme çabaları artıyor, çalışma koşullarının iyileştirilmesi talebi gündeme getiriliyor. Telaşa düşen kapitalistler direnişi kırma hırsıyla saldırıyor, özellikle öncü işçileri işten atıyorlar. Saray rejimi ise, işçi ve emekçilerin meşru mücadelesini polis şiddetiyle sindirmeye çalışıyor. Bu süreçte devletin sınıfsal karakterini gizleyen şal parçalanıyor, işçi sınıfı sermaye-devlet ilişkisini çıplak gözle görmeye başlıyor.

Sınıfın direnişi küstah sermayedarları korkuttukça mafyatik devleti yardıma çağırıyorlar. İşçi sınıfına sefaleti dayatan kapitalistler ve onların saray rejiminin maskesi parçalanıyor. İktidarın pervasızlığı din istismarına rağmen işçiler nezdinde deşifre oluyor. Açlıkla terbiye edilmek istenen proletarya artık bu gidişata dur demek için sokak eylemleriyle sesini yükseltiyor, grev ve direnişlerle hakkını aramaya çalışıyor. Zira ekmeğin ufak olmuş, bıçak kemiğe saplanmış, midelere kelepçe takılmış, isyanlar kapıdadır.

BAĞIMSIZ DEVRİMCİ SINIF HAREKETİNİ GELİŞTİRMEK

22 Ocak 1917'de 1905 devrimi üzerine bir konuşma yapan Lenin, o dönem ülkenin "devrimci proletarya ve devrimci halkın Rusya"sına dönüşümünün temel aracının "kitle grevleri" olduğunu belirtiyor. Konuşmasında yığınların mücadelede eğitimine dair şunları da söylüyor:

"Yığınların gerçek eğitimi hiçbir zaman kendi bağımsız siyasal ve özellikle devrimci kavgalarından ayrılamaz, eğitim kendi başına yürüyemez. Sömürülen sınıfı yalnızca mücadele eğitebilir. Yalnız mücadele kendilerine güçlerinin büyüklüğünü gösterir, ufuklarını genişletir, yeteneklerini çoğaltır, düşüncelerini artırır, kararlılıklarını pekiştirir."

1917'de devrime ulaşan Rusya'da toplumsal bir dinamik olan proletarya, o dönem esas eğitimini sınıflar mücadelesinin demokrasi okulunda ediniyor. Demokrasi mücadelesinde siyasi bilinç ve örgütlenme düzeyini geliştiriyor. Devrimci sınıf partisinin öncü müdahalelerinin de katkısıyla geliştirilen o bilinç Bolşevik Partisinin saflarında örgütlü bir güce dönüşünce, Sosyalist Ekim Devrimi zafere ulaştırılıyor.

Elbette son dönem gelişen sınıf ha-

reketini Rusya'daki ile kıyaslıyor değil. Bununla birlikte yaygınlaşan fiili grevler/direnişler ve artan sokak eylemleri işçi sınıfının lokal ve sektörel sınırları aşan bir hareket içinde olduğuna işaret ediyor. Bu süreçte öne çıkarılan bazı sloganlar ve mücadele yöntemleri, sınıfın yakın geçmişten belli birikimler edindiğini gösteriyor. Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihinde yerini alan Greif ve Metal Fırtına deneyimleri sınıfın deneyim ve mücadele tarzına atılım kazandırmıştır. Greif işçilerinin "İşgal, grev, direniş!" şiarıyla örnek bir çıkış yapmaları, sonrasında Metal Fırtına sürecinde binlerce işçinin üretimden gelen gücünü kullanarak haftalara yayılan bir direniş sergilemesi işçi sınıfının belleğine kaydolmuştur. Bugün de aynı şiarların yükseltilmesi, mücadelede benzer yöntemlerin kullanılması tesadüf değil.

Hareketin fiili grevler, direnişler ve sokak gösterileri gibi çeşitli biçimler kazanarak süreme ihtimali var. Devletin direnen işçilere karşı kaba şiddeti kullanması, demokratik haklar mücadelesini de sınıfın gündemine taşıyacaktır. Bu ise proletarya ile burjuvazi (ve burjuva devlet) arasındaki gerilimi arttıracaktır. Hal böyleyken işçi sınıfının zaman yitir-

meden komiteler ve kurullar şeklinde örgütlenip hareket etmesi büyük bir önem taşıyor. Farklı bölümlerde komiteler kurmak, bölümler arası fabrika komiteleri oluşturmak, fabrikalar arası kurullar yaratmak olmazsa olmazdır. Bu örgütlenme modeline dayalı mücadele işçi sınıfının 'demokrasi okulunda eğitimi' açısından da büyük bir kazanım olacaktır. Bu mücadele süresinde sınıf bilinci gelişen, örgütlülüğü pekişen proletarya, bağımsız devrimci sınıf hareketi konumuna yükselme olanağını bulabilecektir. Grevler, direnişler, sınıf dayanışması süreçlerinde devrimci dönüşüm ve gelişim imkanı bulabilecek olan işçi sınıfı, tümüyle bataklığa saplanmış olan mafyatik siyasal iktidardan ve ona yaslanan sermayeden kurtulmanın yolunu da bulacaktır.

SINIF DEVRİMCİLERİNE DÜŞEN GÖREVLER

Sınıf devrimcileri, partinin devrimci sınıf programı ekseninde hareket ediyor, çok önemli bir ideolojik ve teorik birikime yaslanıyorlar. Bugünlerde yapılan ideolojik-politik polemikler ve tarihsel tartışmalarda bir kez daha gücünü kanıtlamakta olan partinin bayrağı altında mücadele ediyorlar. Bu örgütün saflarında yer alma bilinciyle hareket etmek, kitlelerin devrimci önderi olma niteliğini kazanabilmek, savaştan ve düşünen militanlar olabilmek için partinin ideolojik-teorik birikimi ile politik deneyimlerini içselleştirmek gerekiyor.

Devrimci sınıf programını devrimci bir pratikle ete kemiğe büründürmek, sıkı ve sistematik bir politik pratik geliştirmekle mümkündür. Bu pratiğin özü sınıfı sosyalizmi taşıma ve sosyalizmle işçi hareketini birleştirme çabasıdır. Bu ise her zaman olduğu gibi bilinçli bir tercihle sınıfa gitmek, deyim yerindeyse sanayi bölgelerinde ve emekçilerin yaşam alanlarında soluk alıp vermektir.

Gelişen kitle hareketinin yarattığı/yaratacağı olanakları değerlendirmek, pratik tecrübeler edinmek ve en iyisine varmak için deneyimleri gözden geçirmek çok öğretici olacaktır.

Şimdiden proletarya ile ilişkilerde yakalanan önemli momentlerin güçlendirilmesi ve korunması da, örgütsel zemini korumakla mümkündür. Dolayısıyla örgütsel güvenliğin gereklerinin katı bir disiplinle hayata geçirilmesi elzemdir. Yanı sıra gerçekleştirilecek fiziki saldırılara karşı hazırlıklı olmak, ezilmemek ve karşılığını verebilmek de önemlidir.

Dönem günü kurtarma değil, zoru barışarma dönemidir.

Fakat tüm bunları başarabilmek için cesaret temel bir koşuldur. Bu yüzden sınıf devrimcilerinin asıl parolası "cesaret, cesaret, cesaret..." olmalıdır.

İşçi direnişleri ve birleşik hareketin imkanları

Yirmi yıldır iş başında olan sermayenin dinci-faşist rejimi, bu süre boyunca ciddi bir kitlesel sınıf hareketiyle karşı karşıya kalmadı. Elbette bu dönemde de işçi sınıfının hak arama mücadeleleri devam etti. Özelleştirme yağmasına karşı gelişen Paşabahçe, SEKA, Tekel vb. etkili mevzi direnişler yaşandı. Greif gibi militan işçi direnişleri, Metal Fırtnası gibi on binlerce işçinin katıldığı sarsıcı bir eylemlilik ve sınıf merkezli başka birçok eylem ve direniş gerçekleşti. Metal Fırtnası dışında bunların hiçbiri iktidarı doğrudan etkileyebilecek düzeyde değildi. Bu süreçte rejimi zorlayan en önemli olay Haziran Direnişi oldu, ancak bu büyük kitle hareketliliği fabrika ve işletmelerle sıçramadan sönümlendi.

İktidarı sarsan bir sınıf hareketi gelişmemesine rağmen AKP-MHP rejimi demokratik hak arama mücadelelerine sürekli saldırdı. Bu saldırganlık son yıllarda basın açıklaması yaptırmama noktasına vardı. Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi esas olarak ilerici-devrimci hareketler tarafından yükseltildiği için, olaylar işçi sınıfını ilgilendirmiyormuş gibi algılanabiliyordu. En azından sınıfın önemli bir kesimi için durum bu idi. Sömürünün derinleştirilmesi, hak gaspları, örgütlenme çabalarının baltalanması, sendikal bürokrasinin oynadığı uğursuz rol ile sermaye iktidarı arasında bağ kurulamadığı için, sınıfın geniş kitlesi yaşadığı sorunlardan iktidarın sorumlu olduğu gerçeğinin farkına varamıyordu. Sermayeye pervasızca hizmet etmesine, 1 Mayıslar'a saldırmamasına, işçi sınıfının kazanımlarını parça parça gasp etmesine, iş cinayetlerinde ülkeyi dünya birincisi haline getirmesine rağmen rejim, din istismarı ve ırkçı-şoven propaganda ile sınıfın bir kesimini etkileyebiliyordu. Bu sayede AKP-MHP iktidarı işbirlikçi burjuvaziye ve uluslararası sermayeye hiçbir iktidarın yapamadığı hizmetleri sunabildi. Metal grevlerini yasaklayan Erdoğan, tam bir pervasızlıkla "bakın işçilere grev yaptırıyoruz" açıklamaları yapabildi.

Dinci-faşist rejim demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine özel bir kinle

saldırıyor. Ekonomik demokratik hak talepleri için kitlelerin sokaklara çıkmasını "kriminal olay" sayan gerici iktidar, kirli propaganda ve devlet şiddetiyle emekçileri sindirme politikası izliyor. Sadaka dilenmek yerine hak arama mücadelesini yükselten işçiler, hemen her adımda karşılarında devlet terörünü buluyorlar.

Zor yoluyla hak arama mücadelesini baltalamaya çalışan saray rejimi Ocak ayından bu yana artan işçi direnişlerinin önünü benzer yöntemlerle kesmeye çalışıyor. Elbette bunu ilk kez yapmıyor. Direnen Tekel işçilerine de, Ankara'ya yürüyen madencilere de, talepleri için sokaklara çıkan kamu emekçilerine de aynı pervasızlıkla saldırmışlardı. Burada değişim iktidarın icraatlarında değil, işçi direnişlerinin artması ve kolluk kuvvetlerinin işçileri hedef alan saldırılarının daha görünür hale gelmesi, sınıfın geniş kitlesi tarafından görülmesidir. Hak arama mücadelelerinin sokaklara taşması rejimin sınıf karakterinin daha açık görülmesini sağlıyor. Saray rejiminin hakları için sokağa çıkan işçileri devlet şiddetiyle sindirme politikasını sınıfın gündemine taşıyor. Böylece devletin misyonunun ve sınıfsal karakterinin sorgulanabilmesi için uygun bir zemin oluşuyor. Saray rejiminin emekçi düşmanı yüzünü örten şalın parçalanması kolaylaşıyor.

Yılın ilk iki ayı geçmeden asgari ücret açlık sınırının altına düştü. Enflasyon yükselmeye, reel ücretler düşmeye devam ediyor. Ukrayna'daki savaş bahane edilerek daha pervasız icraatlara da girilecektir. Bu ise sınıflar arası çelişki ve çatışmaları kaçınılmaz olarak derinleştirecektir. Süreç, hak arayan işçilerin saray rejiminin şiddetiyle daha sık yüz yüze kalacağı yönde ilerleyecektir. İşçilere karşı sergilenen zorbalık burjuvazinin ve onun vurucu gücü olan saray rejiminin özel bir tercihi değildir.

Bu saldırılar temelde kapitalist sistemin yapısal sorunlarının derinleştirdiği çelişkilere sermaye sınıfı adına üretilen "çözüm" olarak gündeme gelmektedir.

Sermaye iktidarının bir "çözüm" olarak zor yoluyla hak arama mücadelesini

bastırmaya başlaması sorunu ekonomik-sosyal taleplerin ötesine taşır. Hareket ister istemez politik boyutlar kazanmaya başlar. Bu aşamada devrimci öncü müdahale daha özel bir önem kazanır. Artık demokratik haklar ve siyasal özgürlükler alanını genişletmenin önemi işçilerle anlatmak daha kolaydır. Bu, sınıfı ekonomik-sosyal talepler, demokratik haklar ve siyasal özgürlükler uğruna mücadele etrafında birleştirmeye giden yolu açmanın imkânı demektir. Bu aşamada hareketi şu veya bu fabrikada çalışan işçilerin lokal taleplerinin ötesine taşıyıp sınıfın genel hak talepleri etrafında birleştirme sorunu yakıcı bir ihtiyaç haline gelir. Ekonomik-sosyal talepleri elde etme mücadelesinin önemini göz ardı etmeden hareketi devrimci politik bir hatta çekebilmek için tüm imkanları seferber etmek, devrimci bir sınıf hareketi yaratma hedefinde mesafe alabilmek için vazgeçilmezdir.

Bu noktada TKİP V. Kongresi'nin "Devrimci bir sınıf hareketi için ileri!" başlıklı bildirisinin çağrısına bir kez daha kulak vermek yararlı olacaktır:

"Kapitalizmin ekonomik krizleri sistemin iflasının, tarihsel gelişmenin önünde bir engele dönüştüğünün bir itirafı ise eğer, devrimci partinin görevi, bu gerçeği her yol ve yöntemi kullanarak işçilerin ve emekçilerin bilincine yerleştirmek, kitleleri sistemin aşılması mücadelesine, toplumsal devrim mücadelesine çekmek olmalıdır."

"Kapitalist ekonomiye ve dolayısıyla burjuva sınıf düzeninin sorunlarına kendi sınırları içinde çözümler bulmak, devrimci partinin sorunu değildir. Tersine devrimci partinin görevi, devrimci sınıf mücadelesini geliştirerek, bu ekonomiyi ve düzeni karakterize eden üretim ilişkilerini, bu ilişkilere dayanan sınıf egemenliği sistemini aşmaktır."

Dolayısıyla, devrimci sınıf mücadelesini geliştirmek ve devrimci sınıf mevzilerini çoğaltmak yoluyla, bunu başaracak koşullara zaman içerisinde ulaşmaktır. Devrimci sınıf partisi, düzenin krizleri ve dolayısıyla mevcut kriz karşısında ileri süreceği temel ve taktik istemlere de bu bakış açısıyla yaklaşır."

Direnişler ve sendikal bürokrasi

Ülkenin farklı kentlerinde, yaşam şartlarının ağırlığı altında ezilen işçilerin yılın ilk günlerinden itibaren yükselttikleri mücadele sınıf saflarında umut yarattı. Birçok fabrika ve işletmenin işçileri hakları için üretimden gelen güçlerini kullanmakta, üretimi durdurup sokaklara çıkmaktadır. Bu eylemlerin önümüzdeki süreçte daha da yaygınlaşması bekleniyor.

AKP-MHP iktidarının piyasaya sürdüğü “yeni ekonomi modeli” safatası krizi daha derinleştirdi. Bunun ilk yansımaları TL’nin değer kaybetmesi, temel ihtiyaç maddelerinin katlanarak zamlanması ve enflasyonun fırlaması oldu. İşçi sınıfıyla emekçilerin alım güçleri hızla düştü, yoksulluk arttı, sefalet kitleselleşti. Öyle ki son yıllarda asgari ücrete yapılan “en yüksek zam” bir ay geçmeden eriyip gitti. Şimdi ise asgari ücret açıklık sınırının 300 lira altında kalmıştır. Bunlar yetmiyormuş gibi, işçi sınıfının dağınık ve örgütsüz olmasından güç alan sermaye sınıfı düşük ücreti ve ağır çalışma koşullarını ‘olağan’ hale getirmek için her yola başvuruyor.

AKP-MHP rejiminin politikaları krizi derinleştirmekle kalmadı, ülkeyi kapitalistler için sömürü cenneti haline getirdi. Bundan da güç alan sermaye kodamanlarının sömürüyü derinleştirerek elde ettikleri servet devasa boyutlara ulaştı. Kapitalistlerle saray çevresinde toplanan yiyici takımının servetleri katlanırken işçi ve emekçilerin içine itildikleri sefalet artık dayanılmaz hale gelmiştir. “Yerli ve milli” iktidar ve kapitalistlerin pervasızlığı işçi sınıfının öfkesini büyütmüş, mücadele dinamiklerinin açığa çıkmasına zemin hazırlamıştır.

Kasım 2021’de başlayan Metal Grup TİS süreci sermaye ile işçi sınıfı arasındaki gerilimin arttığı bir süreç oldu. Tekil sözleşme süreçleri de geçmişe göre daha sert geçti. MESS’le imzalanan sözleşmeyi kabul etmeyen Çimsataş işçileri direniş ateşini tutuşturdu. Hemen ertesinde ise sendikal örgütlülüğün olmadığı işyerlerinde gündeme gelen ocak ayı zamları süreci eylemli başladı. Sendikalı/sendikasız işçiler taleplerinin karşılanması için iş durdurma eylemleri, fabrika işgali ve sokak eylemleriyle haklarını talep ettiler ve seslerini duyurmaya giriştiler.

Trendyol işçilerinin dayatılan sefa-

let zammına karşı ülke geneline yayılan kontak kapatma eylemlerinin kazanımla sonuçlanmasının ardından, direniş Yemeksepeti, Aras Kargo, Sürat Kargo gibi yerlere de sıçradı. Hep birlikte hareket ettikçe kazanımın mümkün olduğunu gören işçiler cesareti kuşanmış, mücadele dalga dalga büyümüş, sınıf bir kez daha sarsıcı gücünü göstermiştir. Gebze Farplas’ta metal işçileri, Antep ve İstanbul’da tekstil işçileri, İzmir’de Gemi Söküm işçileri düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı iş durdurma ve sokak eylemleriyle tepkilerini ortaya koydular. İstanbul-Esenyurt Migros Depo işçilerinin ortaya koydukları kararlı direniş ise, toplumsal muhalefetin gösterdiği dayanışmanın da katkısıyla kazanımla sonuçlanmıştır.

İşçi sınıfı sefalete, kaba sömürü dayatmalarına karşı kararlılıkla direnirken, işçilerin öz örgütleri, yani sendikalar bu mücadeleyi nasıl karşılıyor? Yukarıda belirttiğimiz belli başlı kazanımları, çeşitli ilerici-devrimci öznelerin katkılarını saklı tutarsak, DİSK, TÜRK-İŞ, HAK-İŞ konfederasyonları bu mücadelenin neresinde yer alıyorlar?

Bu soruların cevapları için çok gerilere gitmeye gerek yok. Son dönemde sendikaların yetkili olduğu fabrikalarda yaşanan direnişler ve sendikal bürokrasinin bunlara karşı geliştirdiği tutum pek çok şeyi açıklıyor. Uzun yıllardan beri sendikaların tepesine çöreklenmiş olan ağa takımı, sendikaların içini boşaltmış ve artık

en küçük bir hak alma eylemini bile gerçekleştiremez hale getirmiştir. Bir yerde ileri bir işçi eylemi yaşıyorsa bu büyük ihtimalle işçilerin kararlı tutumlarının bir sonucudur. Türkiye’de sendikaların yönetimini ele geçiren bürokratik kast sınıf mücadelesini ileriye taşımak bir yana, sınıf hareketinin gelişimi önündeki temel engellerden birini teşkil etmektedir. Gerçekleştirilen işçi direnişlerine bakışları bile işler acısıdır. Yetkili oldukları fabrikalarda direniş üye sayılarını arttırmanın bir olanağı olarak görüyorlar. Normalde işçilerin taleplerini ortaklaştırmak, birleşik bir zeminde mücadeleyi güçlendirmek için çaba sarf etmeleri gerekirken, sendikal bürokrasi bundan özellikle uzak duruyor. Mevcut sendikal yönetimler son aylardaki direnişleri ya görmezden gelerek üç maymunu oynuyorlar ya da saltanatları bozulmasın diye geri bir zeminde müdahil oluyorlar. İşçileri motive etmek bir yana, onları sermaye düzeninin yasal sınırlarına hapsederek, direnişleri pasifize etmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Gelişen sınıf hareketini boş gözlerle pasif ve edilgen bir şekilde izleyen sendikal bürokrasi, bu hareketin gelişip daha da kitleselleşmesinden ise rahatsızlık duyuyor. Zira sınıf hareketi yükseldiğinde kurdukları saltanatın tuzla buz olacağını farkındalar. Yani tedirginlik duymaları boşuna değil. İşte o yüzden mücadeleyi ileri taşıyan ileri-öncü işçilere düşmanca tavır sergilemekte, gelişen mücadele dinamiklerini boğmak için ellerinden geleni artlarına koymamaktadırlar. TÜRK-İŞ

ve HAK-İŞ şefleri AKP- Erdoğan rejiminin koşulsuz destekçisi konumundayken, kendilerini mücadeleci olarak tanımlayan DİSK yöneticileri ise dostlar alışverişte görsün misali kimi açıklamalarla süreçleri geçiştiriyorlar. Söylemde mangalda kül bırakmayan DİSK yönetimi, iş pratiği örgütlemeye gelince diğerleri gibi sessizliği tercih ediyor. Bazı durumlarda DİSK üyesi işçilerin bir takım ileri eylemler ortaya koymaları DİSK yönetiminin çabasıyla değil, işçilerin sınıf bilincinin nispeten gelişmiş olması ve mücadelede gösterdikleri kararlılıktan kaynaklanmaktadır. Son olarak Mersin Çimsataş ve İstanbul Kadıköy Belediyesi’nde işçilerin giriştikleri mücadele karşısında altıkları tutum, DİSK şeflerinin içine düştükleri işler acısı durumu bir kez daha gözler önüne sermiştir.

MESS’le imzalanan sözleşme taleplerini karşılamadığı için Çimsataş işçileri mücadeleyi ileriden kucaklamış ve üretimi durdurmuşlardı. Peki o zaman Birleşik Metal-İş sendikası ne yaptı? Oradaki olası bir kazanımın domino taşı etkisi yaparak diğer fabrikalara sıçrayacağını bilen Birleşik Metal-İş yönetimi direniş görmedi, sağır ve dilsiz oynadı. Daha da kötüsü resmen direniş kendi elleriyle boğdu. Genel-İş yönetimi ise, DİSK’in Kadıköy’de gerçekleştirdiği “Geçinmiyoruz” eyleminde ‘ek protokol’ talebiyle pankart açan Kadıköy Belediyesi taşeron işçilerinin taleplerini desteklemek yerine işçi temsilcilerini görevden alarak cezalandırmıştır.

Görüldüğü üzere son dönemde gelişen direnişleri işçi sınıfı kendi iradesi ve kararlılığıyla örgütlemiştir. İşçi sınıfı içerisinde sermayenin ajanı görevi üstlenen sendika ağaları, gelişen harekete destek değil köstek olmaya çalışarak, işçilere hareketsizliği, yani çürümeyi dayatıyorlar. İster sendikal ister sendikasız olsun işçilerin fabrikalarda/işletmelerde taban örgütlülüğünü inşa etmeleri, mücadelenin öznesi olmaları, söz-yetki-karar hakkını ellerine almaları tek çıkış yoludur. Son gelişen direnişler bu gerçeği bir kez daha göstermiştir. Sendikalara egemen olan bürokratik kastın egemenliği ancak o örgütlülük inşa edildiği zaman kırılabilir ve mücadelenin daha da ileriye taşınmasının yolu bu sayede açılır.

İşçi sınıfı uykudan uyanıyor...

Seferberlik zamanı!

Metal İşçileri Birliği Merkezi Yürütme Kurulu olarak şubat ayı toplantımızı gerçekleştirdik. İşçi ve emekçilerin yoksulluğa mahkum edildiği, sınıfa yönelik saldırıların arttığı, bir dizi işkolunda, alanda direnişlerin sürdüğü bir dönemde gerçekleştirdiğimiz toplantıda aşağıdaki değerlendirmeler ışığında çeşitli kararlar aldık, planlamalar yaptık. İşçi sınıfının ülkenin dört bir yanında gerçekleştirdiği eylemler ile ayağa kalkışının yarattığı imkanları değerlendirmek için seferberlik zamanıdır.

- Pandemi hayatlarımızı tehdit etmeye devam ediyor. Ülkemizde egemenler her gün 100 bine yakın yeni vaka ve 200'ü aşkın insanın pandemiden kaynaklı ölüyor oluşuna alıştırmaya, yeni normal olarak sunmaya çalışıyorlar. Pandemi boyunca yaptıkları gibi, insan sağlığını değil, sermayenin ihtiyaçlarını temel almaya devam ediyorlar. Kapitalizmin, insan hayatını hiçe sayan işleyişi, pandeminin etkisini bir kat daha arttırıyor.

- Sermaye pandemiyi fırsata çevirirken, bütün faturayı da işçi-emekçilere kesmeye çalışıyorlar. Pandemi boyunca yoksullaştık. Alım gücümüz düştü. Yılın ikinci ayında 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı asgari ücreti geçti. Milyonlarca insan asgari ücret düzeyinde ücretlerle açlığa mahkum edildi. Resmi enflasyon rakamlarının inandırıcılığı kalmadı. Gerçek enflasyon %100'ü aşmış durumda. Elektrik ve doğalgaza yapılan fahiş zamlar sonucu ev kiralari ile yarışan faturalar da cabası...

- MESS ile imzalanan sözleşmenin yetersizliği gün geçtikçe daha da gün yü-

züne çıkıyor. Bütün metal işçileri Mart 2022'de alınacak enflasyon farkını dört gözle beklemeye başladılar. Metal işçilerini sefalet zammına ikna edebilmek için ilk günden itibaren bir dizi fabrikada ek protokoller gündeme getirildi. Yılda bir defaya mahsus 1.000 ile 2.500 lira arasında alınan sus payları da işçileri sefaletten kurtarmadı. Ancak ve maalesef ki metal işçileri harekete geçecek örgütlülük düzeyinden henüz yoksun durumdadır. Bu sorunu aşamadığımız sürece kölece çalışma koşullarına mahkum kalınacaktır. Bir sonraki sözleşme süreci beklenmeden, bugünden adımlar atılmalıdır.

- MESS sürecinde Çimsataş işçileri üretimi durdurarak, sefalet sözleşmesini kabul etmeyerek, kendi taleplerini oluşturarak önemli bir adım atmışlardır. MESS sürecini değerlendirdiğimiz yazılarımızda bunun önemini ortaya koyduk. Burada bir kez daha vurgulamak gerekir ki, Çimsataş işçilerinin attığı adım önemlidir. Karşılığında MESS, sermaye devleti ve sendika bürokratlarının dikilmesine rağ-

men direniş kararlılığı gösterdiler. Ancak yalnız kalışları, taban inisiyatifini açığa çıkartacak komitelere dayanmayışları eylemlerinin sınırını belirledi. Bütün metal işçileri bu süreçten dersler çıkarmalı ve bugünden hazırlık yapmalıdır. Şimdiden güvendiğimiz işçilerden oluşan komitelerimizi kurmalı, eğitim vb. faaliyetlerle kendi gücümüzün farkına varmalıyız.

- Milyonlarca insan geçinemediğini haykırmaya, fabrikalarda, işyerlerinde yapılan sefalet zamlarına karşı tepki göstermeye devam ediyor. Bir dizi alanda, fabrikada işçiler üretimden gelen gücünü de kullanarak tepkilerini ortaya koyuyorlar. Farplas başta olmak üzere bir dizi fabrikadaki işçilerin, kurye-depo emekçilerinin, gemi söküm işçilerinin, çorap işçilerinin eylem ve direnişleri çok önemli bir potansiyel barındırıyor. Bu eylemlerin, direnişlerin büyütülmesi, dayanışmanın örülmesi, sınıfın ortak tepkisine çevrilmesi için herkese büyük sorumluluk düşmektedir. Sermayenin ve sermaye devletinin baskıları, tehdit-

leri, tahammülsüzlüğü karşısında, işçi ve emekçiler kendi gücüne güvenmelidir. Sendikal bürokrasinin işçilerin eylemini sınırlayıcı, işbirlikçi tutumları boşa düşürülmelidir.

Metal İşçileri Birliği olarak çalışmamızın olduğu bütün alanlarda işçi sınıfının bilinç ve örgütlülük düzeyini geliştirmek için çaba sarf etmeye devam edeceğiz. Bugün işçi ve emekçilerin ortaya koydukları tepkileri büyütme, sınıfa karşı sınıf bakışıyla bulunduğumuz her alanda faaliyetleri yoğunlaştırmak gerekmektedir.

İşçi sınıfının dağınıklığına son vermek, devrimci eylemini örgütlemek için inisiyatif alınmalı, cüret edilmeli, başarılmalıdır.

Tam bir seferberlik zamanıdır. Bütün metal işçileri bu seferberliğin içinde olmalıdır. Kazanmak için herkes taşın altına elini koymalıdır. Unutmayalım ki kaybedecek vaktimiz yok.

**METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU**

Kanlı emperyalist savaşların karşısında halkların yanındayız!

Dünyada savaş borazanlığı tekrar yükseliyor. Geline aşamada çok kutuplu dünyada, emperyalistler arası hegemonya savaşının gerilimleri bitmek bilmiyor. Dünya, Ukrayna krizinde vücut bulan ABD ile Rusya'nın karşılıklı restleşmesine yeniden sahne olurken, bugün Rusya'nın Ukrayna'yı işgal etmesiyle birlikte, yaşanan gelişmeler yeni ve acı bir boyuta ulaşmış oldu.

Silahlanma ve militarizmin korkunç boyutlara ulaştığı emperyalist- kapita-

list dünya düzeninde, kırılğan fay hatları üzerinde meydana gelen tepişmeler sonucunda halklara dönük onarılmaz ağır yıkımlar meydana gelmektedir.

Emperyalistler ve onların taşeronluğunu yapan ülkeler, sefil çıkarları uğruna yıllardır Ortadoğu'yu kan gölüne çevirmiş, Ortaçağ karanlığına terk etmiş ve bölge halklarını birbirine boğazlatmıştır. Keza aynı şekilde Balkanlar'da ve Kafkasya'da halklar bir türlü huzura kavuşmamış ve rahat yüzü görmemiştir.

Şimdi ise emperyalist güç odaklarının bizzat karşı karşıya geldiği "Ukrayna Krizi"nin nereye doğru evrileceği herkese tedirginlik vermektedir.

Kardeşler;

Kanlı emperyalist odakların çıkartmış olduğu her türlü savaşın karşısında yer almak bugün için izlememiz gereken yegâne yoldur. Gerçek şu ki; bugün Ukraynalı halkların huzurunu kaçıran, yerinde yurdunda edilmesine ve ölümüne sebep olan neden, bir tarafta başını

ABD'nin çektiği yayılmacı NATO güçleri diğer tarafta işgalci Rusya'nın hegemonyaya mücadelesidir. Rusya ve Ukrayna halklarının kardeşleşmesini sağlayacak her türlü özveriye göstermeli ve Türkiye'nin de olası savaşta destekleyecek ve kışkırtacak hamlelerine müsamaha vermemeliyiz.

"İşçilerin birliği halkların kardeşliği"ni ete kemiğe büründürmek için emperyalistlerin bu savaş çığırıklığına karşı ses yükseltmeliyiz.

TEKSTİL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ

Farplas direnişi üzerine

Kocaeli Gebze'de kurulu bulunan Farplas'ta ocak ayındaki sefalet zammına karşı ortaya konan tepki ve üretim durdurularak yükseltelen taleplerle başlayan mücadeleye bir ayı geride bıraktı.

NE OLDU?

Farplas'ta sermayedarın asgari ücret zammı dışında işçilere zam yapmaması üzerine işçiler üretimi durdurarak taleplerinin yerine getirilmesini istediler. Daha önce atılmış sendikalaşma adımını hızlandırarak, DİSK'e bağlı Birleşik Metal İşçileri Sendikası'nda örgütlenme kararı aldılar. Bunun üzerine patron hiçbir işçinin işten çıkartılmayacağını söyleyerek, talepleri değerlendirmek için bir hafta süre istedi. Fakat süreç farklı gelişti. Farplas kapitalisti kendine verilen bir haftalık süre içerisinde yaklaşık 150 işçiyi işten çıkardı. İçerideki işçilere sendikadan istifa etmeleri yönünde baskı yaptı. Yetmedi bir de Türk Metal'e üyelik çalışması yürütmeye başladı. Bunun üzerine Farplas işçileri fabrikaya kapanarak, çatıya çıkarak işten atılan işçi arkadaşlarının işe geri alınmasını ve sendikal örgütlülüklerinin tanınmasını talep ettiler. İşçiler ardından gerçekleşen azgın polis saldırısıyla fabrika içerisinden çıkarıldılar. Farplas işçileri o günden bu yana direnişlerini kapı önünde sürdürüyorlar.

İşçilerin bu süreçte Birleşik Metal-İş'te örgütlenmesinden sonra, patron, taşeronlaştırma hamlesiyle sendikal örgütlenmenin önüne yeni bir engel daha çıkarmaya çalıştı. Geçmişte de sendikalaşma süreçlerinin yaşandığı Farplas üç işkoluna ve dokuz alt şirkete ayrılmıştı. Patron bu sefer alt şirketlerin hepsini kapattı. Tüm beyaz yakalıları ana firmaya, mavi yakalıları taşeron firmaya kaydirdi. Böylece yetki alınan 7 şirketin varlığını ortadan kaldırarak, işçilerin sendikal üyeliklerini de düşürmüş oldu. Tamamen hukuksuz ve yasadışı olan bu uygulama içeride sendikal örgütlenmenin devamlılığı açısından bir zorluk alanı yarattı.

Gelinen aşamada dışarıda, kapının önünde direniş sürüyor ve kamuoyunun odak noktasına dönüşüyor. Dışarıya içeriye yeniden örgütlemeye ve direnişin sesini, işçilerin talebini daha yaygın bir alana taşımaya çalışıyor. Patron ise TM hamlesini sürdürüyor ve taşeronla geçirdiği tüm işçilere TM'ye üye olmayı kabul

Farplas işçileri ve üyesi oldukları Birleşik Metal-İş, dayanışma gösteren tüm bileşenlerle birlikte bundan sonraki süreci iyi değerlendirirlerse direnişin önündeki engelleri aşarak kazanımla taçlandırılması zor olmayacaktır.

etmeleri koşuluyla Farplas bünyesine alınacakları vaadinde bulunuyor.

NE YAPMALI?

Öncelikle Farplas işçilerinin bir aylık mücadeleye ortaya koydukları irade kazanmış ve bu, sefalet zammına karşı tepkilerin açığa çıkmasında yol açıcı olmuştur. Fakat bu dönemde patrona tanınan bir hafta ve elektrik kesintisi döneminde kaybedilen zaman da dikkate alındığında, bundan sonraki sürecin direnişin taleplerinin kabul edilmesi açısından önemli bir evre olduğu görülecektir. Kısacası, direniş şu anda kritik bir aşamada bulunuyor.

Bir yanda direnişçilerin, içerideki işçilerin, Birleşik Metal-İş'in ve DİSK'in tutumları ve sınıf dayanışması, diğer yanda Farplas patronlarının, başta bağlantılı sermaye grupları olmak üzere toplamda sermayenin hamleleri gelişmeleri belirleyecektir. Eğer Farplas işçileri ve üyesi oldukları Birleşik Metal-İş, dayanışma gösteren tüm bileşenlerle birlikte bundan sonraki süreci iyi değerlendirirlerse direnişin önündeki engelleri aşarak kazanımla taçlandırılması zor olmayacaktır.

Yapılanların güçlenmesi, yapılacakların işçilerin inisiyatifini güçlendirmesi için izlenmesi gereken yol ve yöntemler şöylece sıralanabilir:

- Öncelikle direnişin başarıya ulaşmasının en önemli unsuru işçilerin ve sendikaların etle tırnak misali birbirine kenetlenmesidir.

- Farplas patronlarını sıkıştırarak, teşhir edecek, direnişin sesini daha geniş kesimlere duyuracak bir eylem takvimi çıkarılması ve eksiksizce hayata geçirilmesi hayati önemdedir.

- Planlanmış her türlü eylem ve etkinliğin hayata geçirilmesi için iş bölümü yapılmalıdır. Günlük eylem ve etkinliklerin sonunda bir araya gelinip değerlendirme yapılmalı, başarılar desteklenmeli, varsa eksiklikler giderilmelidir.

- İşçilerin iradesi belirleyici olmalı, işçilerin tabandan aldığı kararlar sendika tarafından koordine edilmelidir.

- Planlı, kararlı ve ısrarlı duruş direnişin başarıya ulaşmasının en önemli ayağını oluşturacaktır.

- Birleşik Metal-İş'in başta bölgedeki örgütlü gücü olmak üzere tüm imkanları sürecin daha organik parçasına dönüştürülmelidir.

SINIF DAYANIŞMASININ ÖNEMİ VE ACİL GÖREVLER

Hak alma mücadelesi ve sendikal örgütlenme nedeniyle yaşanacak işten atmalar ve sonrasında fabrika önlerin-

de başlayan direnişlere destek ve dayanışma eylemleri kuşkusuz direnişlerin başarıyla sonuçlanmasında önemli bir işleve sahiptir. Bu noktada, hak alma mücadelesi karşısında direniş yolunu seçen Farplas işçilerinin yalnızca kendi çıkarları ve talepleri doğrultusunda mücadele etmedikleri, aynı zamanda benzeri saldırılarla karşı karşıya gelebilecek tüm sınıf kardeşlerinin ortak sesi ve mücadelesini yansıttıkları ilkesiyle hareket edilmelidir.

Kendiliğinden veya örgütlü mücadele sonucu ortaya çıkan yerel ve mevzi direnişler desteklenmeli, mücadeleleri ortaklaştırılmalı ve toplam sınıf çalışmasına evrilmesi sağlanmalıdır. Bunun için azami çaba sarf dilmelidir. Yerelde faaliyetleri olan Gebze Emek ve Demokrasi Güçleri, Gebze Sendikalar Birliği, Gebze Kadın Platfotmu gibi kurumlar harekete geçmelidir.

Bölgenin yerel güçleri sürecin başından beri müdahildi, fakat bunu ortak bir dayanışma süreci ile daha da güçlendirmek ve yaygınlaştırmak için zaman kaybetmeden adım atılmalıdır. Emek mücadelesinden yana olan tüm güçlerin bir araya gelmesi sağlanmalı, sermayenin topyekûn saldırılarına karşı topyekûn mücadele verilmesinin imkanı yaratılmalıdır.

GEBZE'DEN SINIF BİLİNÇLİ BİR İŞÇİ

Bosal'da işçiler ek maaş aldı

Bosal'daki "şaibeli" kapanma süreciyle birlikte işçilerin alacakları 22 Şubat günü gerçekleşen toplantı sonucunda belirlenmişti. 5 yılın altında sürede çalışan işçiler için verilecek ücret beklene-nin ve sendikanın ifade ettiğinin altında olunca işçiler tepkilerini ortaya koymuştu. 5 yılın altında sürede çalışan işçiler, yönetim ile kendi adlarına görüşmeleri sürdürdüler.

Yapılan görüşmelerin sonucunda alınacaklara 1'er maaş daha eklendi ve son durum şu şekilde açıklandı:

- 0-1 yıl arası çalışan işçiler için 3 maaş
- 1-5 yıl arası çalışan işçiler için 7 maaş

5 yılın altında süredir Bosal'da çalışan işçileri, son gelişmeyi Metal İşçileri Birliği'ne şu şekilde anlattı:

"Bizler açısından tatmin edici olmasa da yine de bir grup işçi arkadaşımızla yan yana gelerek sesimizi yükseltmenin sonucu alacaklarımıza 1 maaşlık artış sağladık. Bu da bize haklarımızı ancak ve ancak birlikte mücadele ederek kazanabileceğimizi bir kez daha göstermiş oldu. Eğer fabrika olarak topyekûn direnebilseydik, alinterimizin karşılığını alabilirdik.

Fakat sadece 5 yılın altındaki, bir

grup azınlık arkadaşla birlikte haksızlığa itiraz edince bu kadar oldu. Geline son aşamada da adaletsizlik olmasına rağmen, yapılan 1 maaş artış, vermiş olduğumuz mücadele sonucudur. Yoksa o da verilmeyecekti. Bunu dost da, düşman da böyle bilsin."

"Şaibeli" kapanışın peşini bırakmayacaklarını ifade eden Bosal işçileri, gerçekleri ortaya çıkarmak için uğraşacaklarını vurguladı ve şunları ifade etti:

"Bosal fabrikasının "şaibeli" kapanış sürecinin yakın takipçisi olacağımızı buradan herkesin bilmesini istiyoruz.

Günü geldiğinde söylenmemiş sözleşrimizi daha gür bir şekilde haykıracağımızı şimdiden buradan ilan ediyoruz."

Bosal işçileri ek olarak alacaklarının 8 Nisan'da ödeneceğinin bilgisini verdiler.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Krom Evye direnişçileri: "Tüm arkadaşlarımız için direniyoruz!"

Sendikalaştıkları için işten çıkarılan Krom Evye işçileri ile konuştuk.

İstanbul-Esenyurt'ta bulunan Krom Evye işçileri Birleşik Metal-İş'e üye oldukları için işten çıkarıldılar. İşten çıkarılan 5 işçi fabrika önünde direnişe başladı. İçerde çalışan işçiler de sloganlarla başlayan direnişe destek oldular. İşten çıkarılan ve direnişi seçen Krom Evye işçileri ile konuştuk.

2010'dan beri Krom Evye'de çalışan bir işçi şunları ifade etti:

"Anayasal hakkımızı kullandık. Birleşik Metal-İş Sendikası'na arkadaşlarımızla üyeliğimizi yaptık. İçerideki işçi arkadaşlarımıza gözdağı vermek adına, ben dahil 5 arkadaşımız cuma günü işten çıkarıldık. Diğer arkadaşlarımız bizi ve sendikayı sahiplendiler. Haklarını araştırdılar ve öğrendiler. Biz burada, diğer arkadaşlarımız içerde direnmeye devam ediyoruz."

2 senedir Krom Evye'de çalışan bir başka işçi ise sendikalaşma nedenini ve yaşadıklarını şöyle özetledi:

"Haklarımızı alamadığımız için sendikalı olduk. Sadece kendim için değil, tüm arkadaşlarımız için direniyoruz. Bu pastadan pay alacak hep beraber alalım diye Birleşik Metal-İş Sendikası'na üye olduk. Kimse kimseye baskı yapmadı. Bakanlıktan fabrika yönetimine yazı gelince 3-4 gün içinde ben de dahil 5 arkadaşımızı apar topar işten çıkarıldılar. Burada direnmeye devam edeceğiz. Tek amacımız masaya oturup toplu sözleşme ile haklarımızı almak."

KIZIL BAYRAK / ESENYURT

"0 masaya biz oturacağız"

Bizler İpekiş'teki TEKSİF Sendikası'nın üyeleri olarak, imzalanan Toplu İş Sözleşmesi'nin sefalet ücretinin altında kalmasına tepki göstererek sendikadan istifa edip Öz İplik-İş Sendikası'na geçtik. Tabii ki süreç biraz sıkıntılı geçti, tam yeni Toplu İş Sözleşmesi yaklaşırken işten atılan arkadaşlarımız oldu. İlk işten atılan arkadaşlarımız kendi çabalarıyla, kendi bilgi ve birikimleri ile fabrikanın önünde bir eylem başlattılar. Onurlu bir eylem başlattılar onlar. Direnişte biz de işletmede çalışan ama kalbi ve yüreği her zaman kapının önünde direnen arkadaşlarıyla birlikteydik. İlk başlarda Öz İplik-İş Sendikası da istekliymiş gibi gözüküyordu, sonra ne olduğunu biz de anlayamadık.

Birden direnişçi arkadaşları yalnızlaştırdılar, bizleri de unutup gittiler.

Şimdi TEKSİF'in ne olduğunu çok iyi biliyoruz. Öz İplik-İş Sendikası'na da soruyoruz, "Sizin TEKSİF'ten ne farkınız var?" ya da "TEKSİF'le neyin karşılığında anlaştınız da İpekiş'te geri çekildiniz, verdiğiniz sözleri vaatleri yerine getirmediğiniz?"

Ama buradan şöyle bir ders çıkardık, bu sendikalar kendi aidatları dışında hiçbir şey düşünmüyorlar, işçileri sadece bir aracı olarak kullanıyorlar.

Bundan sonra İpekiş'te hiçbir sendi-

kayı umursamayacağız. İşyeri yönetimi her ne kadar daha fazla baskı, tehdit ve mobbing uygulasa da, bizler işten atılan arkadaşlarımızdan ve yaşadıklarımızdan ders çıkarttık.

Biz kendi birliğimizi sağlayacağız, 0 masaya biz oturacağız.

Ne Öz İplik-İş Sendikası ne TEKSİF, işçinin kazanımı sadece ve sadece kendi elinde olduğunu çok iyi öğrendik.

Kahrolsun sendikal bürokrasi!

İPEKİŞ'TEN BİR İŞÇİ

Kahrolsun emperyalist saldırganlık ve savaşlar!

Emperyalist dünya

“Emperyalist tekeller arasında dünyaya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi.”

(TKİP Programı)

“Sistemin yapısal krizinin temel önemde bir başka unsuru, emperyalistler arası ilişkiler alanıdır. Emperyalist dünyanın iç ilişkilerinde kızışan rekabet, yoğunlaşan nüfuz mücadeleleri, artan silahlanma yarışı ve tırmanan militarizm, nihayet tüm bunları tamamlayan ve en yıkıcı biçimde somutlayan saldırganlık ve savaşlar dizisi, günümüz dünyasının ön plandaki gündelik görünümünü oluşturmaktadır.”

(TKİP V. Kongresi Bildirgesi, Aralık 2015)

+

1- Rusya Federasyonu, savaşı önceleyen günlerde devlet başkanı Vladimir Putin'in açıklamalarıyla da doğrulandığı gibi, Çarlık Rusya'sının bugünkü mirasçısı olmak iddiasındaki emperyalist bir devlettir. İzlemekte olduğu iç ve dış politikaların ekseninde bu konum ve kimlik vardır. Ukrayna'ya karşı başlattığı saldırı da bu çerçevede haksız ve gerici bir emperyalist müdahale örneğidir. Bu böyle olmakla birlikte halen Ukrayna'da sürmekte olan savaşın tek sorumlusu hiç de yalnızca Rusya değildir. ABD liderliğindeki emperyalist Batı bloku, onun savaş ve saldırı aygıtı NATO da, bu savaştan en az Rusya kadar sorumludurlar.

2- ABD emperyalizminin ve onun dolaysız aleti NATO'nun aylardır Ukrayna üzerinden özel olarak yoğunlaştırdığı kışkırtmalar nihayet gündemdeki savaşla sonuçlanmıştır. Rusya'nın belli tavizler çerçevesinde diplomatik uzlaşma arayışları katı bir tutumla kabaca geri çevrilmiş, böylece o, kendi emperyalist güç iddiasını ve nüfuz alanlarını korumak istiyorsa eğer, bu saldırıya adeta mecbur ve mahkûm bırakılmıştır.

3- Savaş, politikanın başka araçlarla devamı olduğuna göre, bu savaşın gerçek sorumlularını bütünlüğü içinde

saptayabilmek için, işlerin bu noktaya varmasına yol açan politikalara da bütünlüğü içinde bakmak zorunludur. Bu politikaların gerisinde ve temelinde, ABD emperyalizminin 1990'ların başından itibaren kendi yarınki potansiyel rakiplerini önden kuşatmak ve olanaklı olduğunca etkisizleştirmek stratejisi yatmaktadır. Avrupa üzerinden Rusya'ya ve Uzak Asya üzerinden Çin'e karşı izlenen politikaların ve bu çerçevede sürmekte olan sonu gelmez gerginliklerin temelinde, işte bu emperyalist strateji yatmaktadır. Bir saldırı ve savaş örgütü olduğunu tüm tarihiyle kanıtlamış NATO'nun eski Doğu Avrupa devletlerini ve eski Sovyet cumhuriyetlerini kapsayarak sonu gelmez genişlemesi de bu aynı saldırgan emperyalist stratejinin bir parçasıdır. Amaç Rusya'yı her yönden kuşatmak, onu nefes alamaz duruma sokmak, ikinci dereceden bölgesel bir emperyalist güç konumuna razı etmektir.

4- Rusya, Gürcistan savaşından (2008) beri ABD emperyalizmi liderliğindeki batı bloku tarafından kendisini kuşatmaya yönelik bu türden girişimlere karşı aktif biçimde direnmekte, bunun için gerektiğinde son Ukrayna saldırısı türünden savaşları da göze almaktadır. Rusya'nın bu

tutumu ve bundan aldığı pratik sonuçlar, aynı zamanda emperyalist hegemonya bunalımının da yeni düzeyde bir tescilidir. ABD, AB ve NATO'nun tüm tehditlerine rağmen giriştiği son Ukrayna savaşı da bunun bir yeni örneğidir. Hegemon emperyalist gücün tehditleri caydırıcı bir sonuç yaratamıyorsa eğer, bu sistemin bir hegemonya krizi içinde olduğunun en dolaysız bir kanıtıdır. Sistem içinde benzer bir itirazı ve buna dayalı direnişi, kendisini çevrelemeye yönelik ABD kuşatmasına karşı Uzak Doğu'da Çin sergilemekte, bugüne kadar sıcak bir çatışmaya yol açmamış olsa da bunun ürünü gerilim sürekliliğini korumaktadır. ABD emperyalizmi Uzak Asya'da Çin'e karşı yeni emperyalist ittifaklar oluşturmakta, askeri yığınağını alabildiğine çoğaltmakta, bölgede bir büyük krizin koşulları sürekli biçimde olgunlaşmaktadır.

5- Kendi rakipsiz liderliğine dayalı tek kutuplu bir dünya yaratma hedefine çok kutupluluk iddiasıyla direnen ve bunda hayli de mesafe alan Rusya'yı ve Çin'i kuşatma stratejisi, ABD emperyalizmine, aynı zamanda kendi etki alanından çıkmaya çalışan Avrupalı emperyalistleri kontrol altında tutmak olanağı da vermektedir. Daha baştan itibaren işin bu

yönü, izlenen stratejinin temel bir unsuru olagelmıştır. Nitekim Biden yönetimi, tam da bunu hedefleyerek, bir yandan Rusya'nın kuşatılmasına Ukrayna üzerinden yeni halkalar eklemek, öte yandan bunu çözümlenemeyen emareleri gösteren NATO'yu toparlamanın bir olanağına çevirmek, böylece de Avrupalı emperyalistler üzerindeki denetimini yeniden güçlendirmek üzere yola çıkmıştır.

6- ABD emperyalizmi, bu amaç ve hedefin bir parçası olarak, yıllardan beridir bizzat yarattıkları Ukrayna krizini, NATO üyeliği tartışmasını yeniden gündeme getirerek ve bununla aynı anda Kiev'deki kukla yönetimi Donbas bölgesine saldırı konusunda kışkırtıp cesaretlendirerek, son aylarda özel bir biçimde ağırlaştırma yolunu tutmuştur. Gündemdeki savaş, bu politikaların en dolaysız ve bir bakıma kaçınılmaz bir ürünü olmuştur. Yıllardır Ukrayna üzerinden sürdürülen oyun ve kışkırtmalara son aylarda yeni bir ivme kazandırılarak, böylece Rusya sürmekte olan müdahaleye adeta iteklenmiştir. Bu elbette kendi emperyalist hesapları ile hareket eden Rusya'yı hiçbir biçimde haklı çıkarmaz ya da akalmaz. Fakat bunun Rusya'ya yürütmekte olduğu müdahaleye mazeretler üretme

a ve Ukrayna krizi

olanağı sağladığı da inkar edilemez. Öte yandan ise, bu aynı gerçek, emperyalist nüfuz mücadelelerinin bir ürünü olarak gündeme gelen emperyalist saldırganlık, savaş ve işgallerden acı çeken halklar karşısında, bir bütün olarak emperyalist dünyanın ortak sorumluluğunu ortaya koyar.

-II-

7- Sistemin yapısal krizinin temel unsurlarından biri olarak emperyalist dünyadaki hegemonya bunalımı kuşkusuz yeni bir durum değildir. Bununla birlikte son yılların gelişmeleri, bunun gitgide ağırlaşmakta olduğunu, çatışma ve savaşlardaki artış ve sertleşmenin aynı zamanda bunun bir yansıması olduğunu göstermektedir. Partimizin konuya ilişkin değerlendirmeleri son gelişmeler ışığında tüm önemini ve güncelliğini korumaktadır.

8- *“Hegemonik konumu geriye dönülmez biçimde sarsılmış bulunan ABD emperyalizmi, buna rağmen halen de sahip olduğu çok yönlü üstünlükleri kullanarak uluslararası ilişkileri sürekli biçimde germektedir. Silahlanma yarışını kışkırtmakta, çeşitli ülkelere ambargolar uygulamakta ve bunu tüm dünyaya dayatmakta, imzaladığı uluslararası antlaşmaları tek taraflı olarak iptal etmekte, yeni saldırılara ve işgallere girişmekte, askeri darbe de dahil çeşitli yöntemlere başvurarak iktidarlar değiştirmeye ve böylece ilgili ülkelere fiilen el koymaya yönelmektedir.”*

9- *“Bu saldırganlığın da bir sonucu olarak emperyalist dünyadaki politik ve askeri gerilimler giderek sertleşmektedir. Silahlanma yarışı, saldırganlık, bölgesel müdahaleler ve savaşlar, bunun yıllardır süregelen göstergeleriydi. Küresel ekonomik krizin de ağır etkisi altında, bu çatışma iktisadi, mali ve ticari alanlarda da kızışmaktadır. Ambargo uygulamalarıyla da birleşen ve kapsamı genişleyen ticaret savaşları bunun güncel örneğidir.” (TKİP VI. Kongresi Bildirgesi, Aralık 2018)*

10- Son aylarda Ukrayna üzerinden sergilenen oyun da bunun bir parçasıdır. Nitekim ilk tepkiler, ABD emperyalizminin Ukrayna konusunda sahte gözyaşları döktüğünü, gerçekte Rusya'nın bir saldırı savaşına girmekle içine düştüğü durumu

onu tecrit etmek ve ekonomisini çökertmek için bir fırsata dönüştürmeye çalıştığını göstermektedir. Avrupa, Kanada ve Japonya'yı da ardından sürükleyerek giriştiği yeni ekonomik-finansal ambargo uygulamaları bunun bir ifadesidir.

11- Öte yandan, günümüzün dünya kapitalist ekonomisi, birbirine bin bir bağla sıkı sıkıya bağlı organik bir bütündür. Dolayısıyla şu veya bu ülkeyi hedef alan ekonomik-finansal ambargo, aynı zamanda sistemin bütünü de gerisin geri vuran bir silahtır. Hele de hedef ülke, ekonomisi önemsiz nispeten küçük bir ülke değil de, özellikle pazar ve hammadde kaynağı bakımından son derece önemli bir büyük ülke olarak Rusya'ya. Rusya'ya uygulanan ambargo Batılı kapitalist tekeller kadar özellikle yakıt ve gıda fiyatları üzerinden geniş tüketici kitlelerini de derinden etkileyecek, böylece sistemin çok yönlü krizini de ağırlaştıracaktır.

12- Daha üçüncü gününe ancak girilmişken açığa çıkan gerçekler, sürmekte olan savaşın gerçekte ABD liderliğindeki emperyalist Batı bloku ile emperyalist Rusya arasında sürmekte olan bir savaş olduğunu kesinleştirmiştir. Batı emper-

yalizmi bir tek doğrudan asker göndermek dışında her bakımdan sürmekte olan savaşın içindedir ve açık bir taraftır. Ukrayna cephesinde savaş bizzat yönettiği bile söylenebilir. Kuklası durumundaki Ukrayna yönetimini savaş durdurmak konusunda bir uzlaşmadan alıkoymak için giriştiği göze batan çabalar, muazzam boyutlardaki açık ve gizli silah, kaynak ve istihbarat desteği, Rusya'yı her bakımdan dünyadan tecrit etmek için giriştiği tüm öteki girişimler, Batılı emperyalistlerin bu savaşın açık bir tarafı olarak hareket ettiğinin kanıtıdır. Ukrayna ve tümüyle suçsuz halkı bu doğrultuda adeta bir kurban haline getirilmiştir

-III-

13- Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in Ukrayna'ya saldırısının hemen öncesinde yaptığı çok önemli konuşma, bazı konuların açıklık ve kesinlik kazanması bakımından son derece yararlı olmuştur. Rus tekelci burjuvazisinin günümüzdeki temsilcisi olarak Putin, konuşmasında Ekim Devrimi'ni ve Sovyetler Birliği'nin sosyalizm mirasını cepheden reddetmiştir. Konu Ukrayna olduğu için, bunu özel olarak ulusal sorun ve dolayısıyla Ekim

Devrimi'nin ulusal sorun programını uygulaması üzerinden yapmıştır. Böylece açıktan Çarlık Rusya'sının mirasçısı olarak ortaya çıkmıştır. Bu açıklık, devrimci açıdan çok önemli ve yararlı bir gelişme sayılmalıdır. Böylece Batılı emperyalist propagandanın anti-komünist bir tonda Putin'e atfettiği sözde “Sovyetler Birliği”ni diriltme iddiası tüm dayanaklarını yitirmiştir. Çarlık Rusya'sının tarihsel müttefikleri bundan böyle Putin Rusya'sına ne diyeceklerse, bunu artık açıkça ilan edilen bu konum ve kimlik üzerinden yapmak durumundadırlar.

14- Çarlık Rusya'sı, işçi sınıfı ve köylülük üzerinde toprak soylularının ve burjuvazinin sınıf egemenliğinin yanı sıra, çok sayıda ulus ve milliyet üzerinde de bir ulusal kölelik sistemiydi. Bolşeviklerin o günkü tanımıyla bir “halklar hapisanesi”ydi. Ekim Devrimi bu duruma en tam bir biçimde son verdi. Çarlığın köleleştirdiği tüm ulusları özgürlüğüne kavuşturdu. Çarlık Rusya'sına bağlı olan Polonya ve Finlandiya'nın bağımsızlıklarını anında tanıdı. Eski mülk sahibi sınıflar karşısında devrimin zafer kazandığı ulusları ise Sovyet sistemi içinde özgür ve eşit uluslar olarak birleştirdi. Özgür ve eşit ulusların

gönüllü sosyalist birliği olarak Sovyetler Birliği böyle doğdu.

15- Peki Putin'in bugün mirasçı olarak ortaya çıktığı Çarlık Rusya'sı karşısında bugünkü ikiye bölünmüş Batılı emperyalistler topluluğunun o günkü konumu ve tutumu neydi? Başta Ukrayna olmak üzere dünkü Sovyet cumhuriyetlerinin bugünkü bağımsızlığı konusunda sözümona özgürlük adına büyük hassasiyet gösteren Avrupalı emperyalistlerin tümü de zamanında bu aynı halklar üzerinde Çarlığın köleci egemenliğini tanıyor, onaylıyor ve destekliyorlardı. Hiçbirinin bu ulusların ne hakları, ne özgürlüğü, hele ne de bağımsızlığı diye bir sorunu vardı. Örneğin Polonya, Rusya'daki devrim kadar, tam yüz elli yıldan beri Rusya, Almanya ve Avusturya arasında bölüşülmüş ve köleleştirilmiş bir ülke durumundaydı. O günün büyük sömürgeci güçleri olan emperyalist İngiltere ve emperyalist Fransa, "halklar hapishanesi" olan Çarlık Rusya'sının birinci emperyalist savaşta müttefikleriydi. Ne Polonya'nın ve Finlandiya'nın ne de başta Ukrayna olmak üzere Ekim Devrimi'yle birlikte ulusal kölelikten kurtulan ulusların özgürlüğü ya da bağımsızlığı, onların umurundaydı.

16- Çarlık Rusyası tarafından köleleştirilmiş tüm uluslar ve milliyetler, Ekim Devrimi'yle birlikte özgürlüklerine kavuştular, birer özgür Sovyet cumhuriyeti ya da özerk bölge olarak var olmak hakkı kazandılar. Ekim Devrimi'nin ezilen ulusların temel ulusal hakları konusunda uygulamaya koyduğu program, ulusal sorunda tarihin o güne kadar tanık olmadığı türden köklü bir demokratik çözümün ifadesiydi. En büyüklerinden küçücük birer azınlık olanlarına kadar, Çarlık Rusya'sının dünkü tüm köle halkları, kendi ulusal bölgelerinde kendi dilleri, kültürleri, ulusal renkleri ve idari aygıtlarıyla özgürce var olmak hak ve olanağına kavuştular. Bolşevikler tüm bu halkları ulusal açıdan özgürleştirmekle kalmadılar, tarihten gelen fiili eşitsizlikleri gidermek için de pozitif ayrımcılığa dayalı özel bir politika izlediler. Sovyet ülkesinin daha gelişmiş bölgelerinin bilgisini, deneyimini, tekniğini, her biçimiyle kurucu ve yapıcı enerjisini ve elbette maddi kaynaklarını, daha geri bölgelerin halkları için cömertçe seferber ettiler. Çarlık Rusya'sının günümüzdeki mirasçısı olarak Vladimir Putin son konuşmasında, bu ulusal cumhuriyetlere gerçekte Büyük Ruslara ait bazı toprak parçaları bırakılmakla kalmadı, daha bir de Rusya'ya ait önemli kaynaklar da en cömert biçimde sunuldu diye yakınırken, bu tarihsel gerçeği itiraf etmiş olmaktadır.

-IV-

17- Bu program ve çizgi, Ekim Devri-

mi'nin etkileri bugün hala sürmekte olan en güçlü ve köklü adımlarından biriydi. Sosyalizmin kazanımlarını toplumsal yaşamın tüm öteki alanlarında hoyratça tasfiye edenler, bu alandaki mirasa öyle kolayca dokunamadılar. Örneğin bu sayededir ki günümüz Rusya'sı, hala da bir federal cumhuriyet olarak durmaktadır orta yerde. Seksen küsur federal birimden oluşan Rusya Federasyonu bünyesinde yirmi bir ulusal cumhuriyet, yanı sıra çeşitli biçimler içinde çok sayıda özerk bölge ve birim varlığını bugün de sürdürmektedir. Bu idari yapı biçim olarak Sovyetler Birliği'nden mirastır. Kapitalizmin ürünü tüm bozucu ve yıkıcı sorunları derinlemesine yaşayan günümüz Rusya'sı, '90'lı yıllardaki Çeçen savaşı dışında, sözü edilebilir başkaca da bir etnik sorun yaşamamasını büyük ölçüde buna borçludur. Milliyetçilik kaçınılmaz olarak gitgide güç kazansa da farklı halklar arasında kardeşçe duygu ve ilişkiler bugünkü Rusya'nın hala da önemli bir farklılığıdır.

18- Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından ayrılan cumhuriyetler arasında ya da bünyesinde yer yer yaşanan ulusal sorunlar, hemen tümüyle Ekim Devrimi'nin bu alandaki kazanımlarına saldıranın bir ürünü olmuştur. Dağılmanın hemen ardından patlak veren Karabağ sorunu ve Ermeni-Azeri çatışması bunun ürünüydü. Yaklaşık aynı dönemde Moldova'da yaşanan ve etkileri hala da süren çatışmalar bunun bir sonucuydu. Bu, 2014'teki faşist darbenin ardından Ukrayna'da yaşananlar için de böyledir. Aynı şekilde olayların bugünkü savaşa varması da. Rusçanın baskı altına alınma-

sı ve Donbas'taki Rus azınlığın haklarının gaspı önemli bir sorun alanı yaratmakla kalmamış, Rusya'ya bugünkü müdahale için gerekçeler de sağlamıştır.

19- Slav kökenli bir ulus olmakla birlikte kendine özgü tarihsel, kültürel ve dilsel farklılıkları olan Ukrayna, Putin'in de yakınlık ve mahkûm ederek işaret ettiği gibi, tarihte ilk kez olarak Ekim Devrimi sayesinde gerçek ulusal özgürlüğe, bunun bir ifadesi olarak bir Sovyet cumhuriyeti olarak var olmak hak ve olanağına kavuşmuştur. Tıpkı şu an ayrı devletler olarak varlığını sürdüren tüm öteki eski Sovyet ulusları gibi. Dolayısıyla, soğuk ve acımasız bir alayla dile getiriyor olsa da, Çarlık Rusya'sının günümüzdeki mirasçısı ve temsilcisi Putin söylediklerinde tümüyle haklıdır. Onun suçlama konusu yaptığı husus, Ekim Devrimi ve Lenin payına büyük bir tarihsel onurdur. (Ukrayna, özgür bir ulus ve bir ulusal devlet örgütlenmesi olarak tarihsel varlığını tümüyle Lenin önderliğindeki Bolşeviklere borçlu olduğu halde, Ukrayna'yı halen yönetenler, bu tarihi gerçeğe alay edercesine, bugün bu ülkede Lenin'in eserlerinden alıntı yapmayı bile ağır hapis nedeni sayabilmektedirler.)

20- 2014'teki "Meydan" darbesinin ardından, mafyatik oligarklara ve paramiliter faşist gruplara dayanan yeni Ukrayna yönetiminin ilk işi, Rusçanın ikinci resmi dil statüsüne son vermek ve Rus azınlığı baskı altına almak oldu. Bugünkü Donbas sorunu işte böylece yaratıldı. Yeni faşist yönetim bununla da yetinmedi. Komünizmin tüm kalıntılarından arınmak adına, başta anıtlar olmak üzere Sovyet halklarının faşizme karşı direnişinin simgesi olan her şeyi faşist bir kin ve

hoyratlıkla yok etmeye yöneldi. Ukrayna'nın ulusal özgürlüğünü borçlu olduğu Lenin'in anısına her türlü saygısızlık yapılırken, Nazi işgali sırasında sosyalist anayurda ihanet eden ve milyonlarca insanın ölümünden sorumlu olan Hitler işbirlikçilerinin heykelleri dikildi. Dahası, tüm bunlar, halen sözde "liberal-demokratik" değerleri ağızlarından düşürmeyen Batılı emperyalistlerin açık desteği ya da örtülü onayı ile yapıldı.

21- Batılı emperyalistler, kirli ve karanlık türedi oligarklar, boğazına kadar yolsuzluğa batmış yöneticiler ve politikacılar ve nihayet açıkça Nazi hayranı paramiliter faşist gruplar, elbirliği halinde Ukrayna'yı işte bugünkü sonuçlara böylece hazırladılar. Putin acı bir alayla, zamanında ulusal özgürlüğünüzü ve bugün bağımsız bir devlet olarak varlığını, tümüyle halen heykellerini yıktığınız Lenin'e borçlusunuz derken, elbette tartışmasız bir tarihi gerçeği dile getirmektedir. Bugün Lenin'in ve Sovyet sosyalizminin bu iki cepheci düşmanları, Çarlık Rusya'sının mirasçısı Vladimir Putin ile Çarlık dönemi Ukraynalı egemen sınıfların bugünkü temsilcileri, çatışma sahnesinde karşı karşıya duruyorlar. Acısını ise işçiler ve emekçiler başta olmak üzere tüm Ukrayna halkı çekiyor.

22- Kapitalizmin restorasyonu süreci açık biçimler kazandığında ve böylece Sovyetler Birliği dağıldığında, geçmişin mirasını hoyratça ayaklar altına alan Büyük Rus burjuvazisinin yeni temsilcileri, Putin'in şimdilerde içi yanarak andığı gibi, Çarlık döneminin köle uluslarının Sovyetler bünyesinde sahip oldukları sınırlar üzerinden ayrılıp ayrı devletler olarak var olma girişimlerine engel ola-

madılar. Bunun tek nedeni olmasa da temel nedeni, Ekim Devrimi'nin bu alanda sindirilmiş etkisi ve kolay tartışma konusu yapılamayacak kazanımlarıydı.

23- Sosyalizm döneminde geçerli olan sınırlar üzerinden bu barışçı dağılma, Sovyet uluslarının cumhuriyet olarak varlıklarının içi boş bir biçimsellikten ibaret olduğu üzerine o güne kadarki anti-komünist söyleme de büyük bir darbeydi. Gerçekte tüm Sovyet cumhuriyetleri kendi sınırlarına, dillerine, ulusal biçim içinde kültürlerine, özerk idari yapılarına, buna göre şekillenen kendi devlet kurumlarına sahip idiler. Bu sayededir ki kendilerini birleştiren sosyalizmin içi tümünden boşaldığında ve işler dağılma aşamasına vardığında, devlet olarak bağımsızlıklarını ilan edip sorunsuzca ayrılabilirler.

24- Ama birer burjuva cumhuriyeti olarak zamanla kapitalizmin tüm kötülüklerini derinlemesine yaşadıkları ölçüde, kaçınılmaz bir biçimde bunun sonuçlarıyla burjuva milliyetçiliği alanında da karşılaşacaklardı. Batılı emperyalizmin hizmetindeki mafya kökenli oligarkların ve onların örgütlediği faşist paramiliter grupların at oynattığı bugünkü Ukrayna'da, bunun en gerici ve yıkıcı biçimleri ortaya çıktı. Hitler işbirlikçisi hainler "ulusal kahraman" mertebesine çıkarıldı. Rus kökenli azınlığın Sovyet döneminden miras demokratik ulusal hakları en kaba bir biçimde ayaklar altına alındı. Bunun Rusya'da Ukrayna'ya karşı Büyük Rus milliyetçiliğini azdirması şaşırtıcı bir sonuç değildir. Aynı şekilde Kırım'ın ilhakına yol açması da.

25- Kırım'ın 1954'te idari ilişki olarak Ukrayna'ya devri, Sovyet ülkesinin kendi sosyalist hukuku içinde bir anlam taşıyordu. O hukukun bittiği, Ekim Devrimi'nin tüm sonuçlarıyla ret ve tasfiye edildiği koşullarda, doğal olarak eski hukuka dönülecek, Büyük Rus milliyetçilerinin Kırım'ın kendilerine ait olduğunu iddia etmeleri ve Putin'in sözleriyle "anayurda dönmesi gerektiği"ni savunmaları da kolaylaşacaktı. Aynı şekilde, halkları özgür ve eşit ilişkiler içinde birleştirip kaynaştıran eski sosyalist hukukun bittiği yerde, Ukrayna'nın "Donbas egemenliği" de böylece tüm tarihsel, siyasal ve moral dayanaklarını yitirmiş olacaktı. Aynı gerçekler, örneğin Gürcistan ve onun bünyesindeki eski özerk Sovyet bölgelerinde yaşanan olaylar için de geçerlidir.

26- Bu gerçekleri dile getirmenin, Büyük Rus milliyetçiliğini bayrak edinen ve eski Çarlık bölgesini kendi doğal nüfuz alanı ilan eden Rusya'nın emperyalist niyet ve girişimlerini mazur göstermekle bir ilgisi olamaz. Bu gerçeklere işaret etmek, yalnızca, eski Sovyet coğrafyasında bugün baş gösteren ulusal sorunların,

Ekim Devrimi öncesi tarihsel ve Sovyetler Birliği sonrası sınıfsal kaynaklarına işaret etmek içindir. Olup bitenler, seçilen yeni yolun, kapitalizmin o güç ve egemenliğe dayalı baskıcı ve çatışmacı dünyasının kaçınılmaz sonuçlarıdır.

-V-

27- Ukrayna krizi ve savaşı üzerinden işaret ettiğimiz tüm sorunlar Ekim Devrimi'nin teorik-siyasal ve pratik mirasının değer biçilemez önemini bir kez daha gösteriyor. Bu miras dünya işçi sınıfına ve ezilen halklarına aittir. Günümüzün kapitalist barbarlık dünyası ve onun yeniden ürettiği sorunlar, bu mirasın önemini daha da artırmakta ve onu her zamankinden daha güncel hale getirmektedir.

28- Ekim Devrimi zafere ulaşır ulaşmaz üç temel kararname yayınlandı. Toprak, barış ve uluslar kararnameleriydi bunlar. İlkile Çarlık Rusya'sının en büyük utancı olan serfliğe ilelebet son veriliyordu.

İkincisiyle üç yılı aşkındır süren emperyalist savaştan çıkılıyor, savaş kundakçılara ait gizli anlaşmalar tüm halklara açıklanıyor, savaşın derhal durdurulması, bunun için tüm savaş cephelerindeki her ülkeden askerlere kardeşleşme çağrısı yapılıyordu.

Üçüncüsünde ise, Çarlık Rusya'sının tüm köleleştirilmiş uluslarına kendi kaderlerini özgürce tayin etmek hak ve olanağı sunuluyordu.

29- Bu sonucusu, gündemdeki krizle yakından ilgilidir. Ukrayna'ya müdahale emri veren Vladimir Putin'in saldırının hemen öncesinde itiraf ettiği gibi, Çarlık

bünyesinde ulusal kölelik ilişkileri içinde bulunan tüm uluslar, ulusal özgürlüklerini ve birer cumhuriyet olarak varlıklarını bizzat Ekim Devrimi'ne ve özellikle de onun lideri Lenin'e borçlu idiler. Ekim Devrimi çok sayıda ulusa ve sayısız azınlık milliyete kölelik dayatan Çarlık mirasını aylarla ölçülen kısa bir zaman dilimi içinde yerle bir etmişti.

30- Oysa bugünün sözde Ukrayna dostu emperyalist İngiltere'si, tam dört yüz yıla yakındır İrlanda sorununu hala da tam olarak çözebilmiş değildir. ABD emperyalizmi kendisine nihayet bir siyahı başkan bile seçebilmiştir, ama genetiğinde saklı duran siyahilere karşı ırkçılık sorununu hala çözememiştir. Son yetmiş yılını emperyalist saldırı ve savaş örgütü NATO'nun ileri karakolu olarak yaşayan Türkiye Cumhuriyeti, yüzyıldan beridir bünyesinde bir Kürt sorunu barındırmaktadır ve çözümü doğrultusunda bir nebze olsun ilerleyebilmiş değildir. Aynı şekilde, emperyalist dünya, yetmiş yıldır Ortadoğu'nun kalbinde kanayan bir yara durumundaki Filistin sorununu boş gözlerle izlemekle kalmamakta, giderek kangrenleşmesi doğrultusunda Siyonistlere her türlü desteği cömertçe verebilmektedir. İspanya hala tarihten kök alan ulusal sorunların ağırlığını yaşamaktadır. Ve en önemlisi, kapitalist-emperyalist dünya düzeni, her alanda olduğu gibi ulusal ilişkiler alanında da, sürekli biçimde yeni yeni sorunlar üretip durmaktadır.

İşte eski Sovyet coğrafyasında kapitalizme dönüşle birlikte yaşanan, dahası daha da büyüerek yaşanmakta olan sorunlar da bu aynı toplumsal düzen gerçeğinin bir parçasıdır.

-VI-

31- Emperyalist Batı dünyası Ukrayna krizi karşısında halen tiksinti veren bir ikiyüzlülük ve çifte standart içinde hareket etmektedir.

Kendi emperyalist hesapları ve çıkarları için Irak'ı, Suriye'yi ve Libya'yı yerle bir edenler, milyonlarca insanın ölümüne, sakatlanmasına ya da kitlesel biçimde mülteci durumuna düşmesine sebep olanlar, bugün sinik bir ikiyüzlülükle Rusya'nın Ukrayna müdahalesini suçluyorlar. Sözüm ona bir milyon Kosovalının ulusal hakları uğruna NATO savaş makinasiyla Sırbistan'ı yıkıma uğratanlar, yayın kuruluşlarına kadar Belgrad'ı yakıp yıkanlar, Rusya'nın sayıları milyonları bulan Donbas Ruslarının ulusal haklarını gerekçe göstererek Ukrayna'ya karşı giriştiği harekâti en büyük bir utanmazlıkla suçlayabiliyorlar. Aynı rezil ikiyüzlülük, Siyonist İsrail'in savunmasız Filistin halkına karşı giriştiği yıkımlara ve katliamlara verilen tam destekle de örneklenebilir. Aynı şekilde, 70 yıllık NATO üyesi Türkiye'nin Kürt halkına karşı yürüttüğü sistematik baskı, terör ve katliamlara verilen tarihsel destekle de.

32- Dolayısıyla emperyalist Batı dünyasının Vladimir Putin'in saldırganlığına yönelttiği suçlamalar, kendisi yönünden her türlü siyasal-moral dayanaktan yoksundur. İkiyüzlülük örneği bir çifte standardın ifadesidir. Bunun "batının liberal-demokratik değerleri" ambalajına sarılması, ahlaksızlığın ve sahtekarlığın en utanmaz bir biçimidir. Türkiye'de benzer biçimde bunu tekrarlayan sağ ya da sol liberaller de böyle yapmakla emperyalizmin uzantısı ya da hatta beslemesi

olduklarını dışa vurmaktan öteye bir şey göstermiş olmuyorlar.

33- Ukrayna'nın, Ukrayna halkının gerçek çıkarları kadar yaşamakta olduğu acılar da emperyalistlerin zerre kadar umurunda değildir. Onlar her zaman olduğu gibi kendi bencil, sefil ve kirli emperyalist hesapları ve çıkarları ile ilgilidirler. Nitekim Ukrayna'yı NATO'ya almak gündemimizde yoktur açıklamasıyla pekâlâ yıllar sonrasına erteleyebilecekleri bir krizi çok özel çabalarla kışkırtmak, böylece Rusya'yı açmaza almak ve muhtemel bir batağa sürüklemek yolunu tutmuşlardır. Aynı açıklamayı başlamış bulunan savaş sırasında yapsalar pekâlâ durdurabilecekleri bir savaşı, tersine Ukrayna'ya giderek büyüyen silah yardımı ve Rusya'yı cezalandırma adımlarıyla alabildiğine körüklemektedirler. Bunun savaşı daha da büyütmesi, Rusya'yı daha da yıkıcı bir savaşa yöneltmesi, böylece Ukrayna kentlerinin yakılıp yıkılmasına yol açması, binlerce, onbinlerce, belki yüzbinlerce masum insanın hayatına mal olması riski, onları zerre kadar ilgilendirmemektedir. Onlar için önemli olan emperyalist bir rakip olarak Rusya'nın batağa batmasıdır. Tam da bu sonuca ulaşmak üzere Ukrayna ve halkı onlar tarafından çoktan kurban olarak seçilmiştir.

34- Ukrayna üzerindeki kirli oyunu "batının liberal-demokratik değerleri"yle ilişkilendiren Batılı emperyalist sahtekarların, aynı Ukrayna'da paramiliter faşist örgütlere dayandıkları da 2014 "Meydan" darbesinden beri açık bir olgudur. Öylesine ki, Batılı liderler şu sıralar devlet başkanları ya da başbakanlar olarak yaptıkları açıklamaları, Hitler işbirlikçisi Ukraynalı hainlerin ünlü selamlamasını tekrarlayarak noktalayabilmektedirler.

35- Batılı emperyalistler, her zaman ve her yerde, böylesine en aşırı gerici güçlere ve akımlara dayanmaktan geri durmamışlardır. Sovyetler Birliği'ni kuşatmak için "yeşil kuşak projesi" adı altında dinci gerici akımlara, Afganistan'da Ortaçağ artığı şeriatçılara, 1970'ler Türkiye'sinde Miami'de özel harp eğitimi almış Türkeş'in faşist paramiliter çetelerine, yakın zamanda Irak ve Suriye'de IŞİD türünden en barbar şeriatçı akımlara, Kosova'da UCK'lı uyuşturucu çetelerine ve şimdi Ukrayna'da ise neo-nazilere, Nazi işbirlikçisi Banderacılara dayanmak yoluna gitmişlerdir. Bu rastlantı olmadığı gibi şaşırtıcı da değildir. Emperyalizm çağımızda her türden gericiliğin ana kaynağı olduğu gibi baş destekçisidir de. **TKİP Programı** üzerinden kayda geçirildiği gibi, "Emperyalizm bir şiddet ve gericilik eğilimidir; çağdaş dünyadaki her türlü gericiliğin temel dayanağıdır." Ötesi bir yana, İkinci Dünya Savaşı sonrası dönem-

de, "hür dünya"nın kirli sicili bunun en dolaysız bir kanıtıdır.

Emperyalist taraflar Ukrayna'dan ellerini derhal çekmelidirler!

Partimiz her türden emperyalist ve gerici saldırganlığa ve savaşa karşıdır. Bu ilkesel bakış ve konumun gereği olarak, halen Ukrayna'da sürmekte olan emperyalist savaşa da karşıdır ve onun derhal durdurulmasını talep etmektedir.

Yapmış bulunduğumuz değerlendirmenin toplamından da anlaşılacağı gibi, bu emperyalist savaşın gerçekte iki ana emperyalist tarafı vardır. Emperyalist taraflardan biri fiili olarak savaşın içindedir ve herkes tarafından açık biçimiyle görülebilmektedir. Savaşın dışında gibi duran, gerçekte ise askerini bizzat göndermek dışında her şeyi ile sürmekte olan savaşın içinde olan öteki taraf, ABD emperyalizmi liderliğinde emperyalist Batı kampıdır. Onun saldırı ve savaş örgütü NATO'dur.

Dolayısıyla savaşı derhal durdurmak talebi, aynı ölçüde suçlu ve sorumlu olan her iki emperyalist odağa aynı anda yöneltilmelidir. Bunu gözetmeyen her barış talebi eksik ve tek yanlı kalacaktır ve olduğu gibi Batılı emperyalist kampa hizmet edecektir. Nitekim bu kamp halkların haklı barış isteğini daha şimdiden istismar etmeye, güdümlü ve dolayısıyla kendi politikasının uzantısı bir barış hareketi geliştirmeye yöneldiğinin işaretlerini vermektedir.

Öte yandan, herkesin çok iyi bildiği gibi savaş politikanın şiddete dayalı araçlarla sürdürülmesinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla savaşı durdurmak talebi, savaşa yol açan dolaysız güncel politikalar her neyse, onların derhal terkedil-

mesi talebiyle birleştirilmelidir. Bu hiçbir biçimde emperyalist odaklardan genel emperyalist niyet ve hesaplarını bir yana bırakmalarını talep etmek değildir. Bu eşyanın tabiatına aykırıdır. Nüfuz mücadeleleri ve yayılmacı hesaplar çerçevesinde saldırganlık ve savaş, emperyalizmin en temel karakteri ve gerektiği durumlarda fiili icraatıdır.

Yapılması gereken bugünkü fiili savaşa yol açan en dolaysız nedenler üzerinden tüm tarafları açık ve kesin bir tutumla mahkûm etmek, buna ilişkin talepleri kitlelere mal etmektir.

ABD emperyalizmi liderliğindeki kampın Rusya'nın boğazını sıkmasının yeni bir halkası olan Ukrayna'yı NATO'ya almak politikası kesin bir dille mahkûm edilmelidir. Zira halen dünya barışını tehdit eden, Ukrayna'yı ve halkını ise bir kurban haline getiren kışkırtıcı ve saldırgan emperyalist tutum bu politikada ifadesini bulmaktadır.

Öte yandan, Rusya'nın savaşın hemen öncesinde ve bizzat devlet başkanını üzerinden Ukrayna ulusunun ayrı bir devlet olarak var olma hakkını tartışmaya açan gerici ve yayılmacı politikası aynı kesinlikte mahkûm edilmelidir. Ukrayna ulusunun ne olduğu ve siyasal bakımdan varlığını hangi biçimde sürdüreceği, tümüyle Ukrayna ulusunun kendi iradesine ve tercihine bağlı bir sorundur. Mevcut kukla yönetimin Ukrayna'yı sürüklediği durum ne olursa olsun, Ukrayna ulusunun bağımsız devlet olarak var olmak hakkı dokunulmazdır.

Son bir temel önemde nokta, sürmekte olan savaşta gerici-faşist Ukrayna yönetiminin dolaysız sorumluluğudur. Ukrayna gericiliği bu ülke bünyesindeki

tüm ulusal azınlıkların haklarına ve aynı şekilde Donbas'ın kendi kendini yönetme hakkına tam saygı göstermek zorundadır.

Savaş karşıtı güncel mücadele bu üç gerici politikanın kesin bir biçimde mahkûm edilmesi ve bunun kitlelere mal edilmesi eksenine oturmak zorundadır.

Ukrayna ve halkı için büyük yıkımlara ve acılara yol açabilecek bugünkü savaşın derhal durdurulmasına yönelik bu güncel yaklaşımın ötesinde söyleyebileceklerimizi partimizin son kongresi yeterli açıklıkta söylemiş bulunmaktadır:

"Kapitalizm bunalımlarla birlikte savaşlar ve devrimler üretiyor, geride kalan tarihin açıklıkla kanıtlandığı katı gerçek budur. Şimdi yine gündün güne şiddetlenen bir bunalımlar ve kendini bugünden bölgesel çapta gösteren savaşlar dönemi içindeyiz.

Biriken muazzam sorunlar ve keskinleşen sınıf çelişkileri, devrimler için de toprağı gitgide daha çok mayalıyor. Bu durumda, burjuva gericiliğinin devrimin olanaklarını boğmaya yönelik karşı-devrimci hamlelerini başa çıkarmak ve insanlığı yeni bir büyük emperyalist savaşın telafisi zor yıkımından korumak, işçi sınıfı ve ezilen halkların, gelmekte olan yeni devrimler döneminin olanaklarını ne ölçüde değerlendirebileceğine sıkı sıkıya bağlı olacaktır." (TKİP VI. Kongresi Bildirgesi, Aralık 2018)

Kapitalizm saldırganlık ve savaş demektir!

Özgürlük ve eşitlik için, barış ve kardeşlik için sosyalizm!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ
27 ŞUBAT 2022
(WWW.TKİP.ORG)

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa son!

Emperyalistlerin savaşına karşı sınıf savaşı!

Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik başlatıldığı savaşa karşı açıklama yayınlayan İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Platformu, söz konusu savaşın emperyalist rekabet, hegemonya krizi ve pazar kavgasının ürünü olduğunu belirtti.

Açıklamada, tüm gerici ve kirli savaşlarda olduğu gibi, bu savaşın kazananının kapitalist tekeller, kaybedenin ise tüm işçi ve emekçiler olacağı belirtildi. Başta bölge halkları olmak üzere, tüm ülkelerin işçi ve emekçilerinin "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" temelinde, sosyalizm hedefiyle sınıf mücadelesini yükseltmeleri gerektiğini dile getiren BİR-KAR açıklamasının tam metni şöyle:

ABD, NATO ve AB'den oluşan Batılı emperyalistlerin Ukrayna üzerinden yaptıkları savaş kışkırtıcılığı, Rus ordusunun Ukrayna'ya girmesiyle sıcak çatışmaya dönüştü.

Emperyalist basının iddia ettiği gibi bu bir Rusya-Ukrayna savaşı değildir. Bu savaş, kapitalist dünyaya hükmeden belli başlı emperyalist güçler arasında gittikçe tırmanan rekabet, hegemonya krizi ve pazar kavgasının ürünü bir savaştır. Artık çok kutuplu olan dünyada, hangi emperyalist gücün diğerlerine üstünlük sağlayacağına kavgasıdır. Ukrayna burada sadece bir bahane, bir figüran ve çatışma arenasıdır.

ABD'nin güdümündeki NATO ve Batılı emperyalistler Ukrayna'yı savaş örgütü NATO'ya üye yapmak suretiyle doğuya doğru genişlemek ve böylece Rusya'nın etki ve hareket alanını daraltmak istiyorlar. Son yıllarda önemli bir emperyalist güç olarak sivrilen Rusya'nın ise buna yanıtı sert oldu. Başlayan savaşın, Ukrayna'nın ilhakı da dahil, ne tür gelişmelere yol açacağını kestirebilmek güç.

Bu savaş işçi-emekçiler ile halkların savaşı değildir. Bu savaş, emperyalistlerin çıkar çatışmalarından doğan, gerici ve kirli bir savaştır. Bundan kazançlı çıkacak olan savaş baronları, oligarklar, kapitalist tekellerdir. Tüm gerici ve kirli savaşlarda olduğu gibi, bu savaşın da esas kaybedeni işçiler, emekçiler ve halklar olacaktır. Bu savaş, başta bölge halkları olmak üzere, Türkiye, Avrupa ve tüm dünya halkları için ölüm, yıkım, daha fazla işsizlik, daha fazla yoksulluk, sefalet, daha fazla milliyetçilik ve ırkçılık ile kitlesel göçlerden başka bir sonuç yaratmayacaktır. Bu yüz-

Dünya hakları kapitalizmden kurtulmadıkça, savaş belasından da kurtulamazlar. Gerçek barış ve halkların kardeşçe bir arada yaşaması sadece sosyalizmde mümkündür. Gerçek barış ve halkların kardeşçe bir arada yaşaması sadece sosyalizmde mümkündür.

den de işçi sınıfı, emekçiler ve halklar bu savaşta taraf olmamalı, tam aksine aktif bir şekilde karşısında yer almalıdırlar.

Başını ABD ve NATO'nun çektiği Batılı emperyalistler yıllardır Ukrayna'ya her türlü askeri, mali ve istihbarat desteği vererek onu bu savaşa hazırladılar. Bu süreçte Ukrayna'ya yüz milyonlarca dolar değerinde silah satarak bu ülkeyi tam bir silah deposuna çevirdiler. Bütün bu faaliyetlerde Alman emperyalizminin çok temel ve etkin bir rol aldığını özellikle vurgulamak gerekiyor. Alman emperyalizmi özellikle 2014'teki seçimlerden bu yana, bu ülkeyi Rusya'ya karşı tam bir laboratuvar haline getirdi. Her türden manipülasyon, dezenformasyon, yalan ve hileden oluşan kirli ve karanlık yöntemlerle Ukrayna'nın iç siyasetine doğrudan müdahale etti. Her türlü silah ve istihbarat desteği verdi. Ukrayna'ya sözüm ona "demokrasi" getireceklerdi. Getire getire Naonazi artıklarını iktidara getirdiler.

Ukrayna'yı yıllardır kışkırtıp pohpohlayarak Rusya'nın hedefi haline getiren Batılı emperyalistler, aynı zamanda onu yüz üstü bıraktılar. Bu durum, emperyalistlerin stratejik dostlarının değil, sade-

ce stratejik çıkarlarının olduğunu bir kez daha kanıtlamıştır.

Savaş kapitalizmin ürünüdür. Döne döne kriz üreten kapitalizm, tarihte olduğu gibi, çözümünü bir kez daha savaşta arıyor. Kapitalizmin "barışı" da savaş için bir hazırlık evresinden başka bir şey değildir. Bertolt Brecht'in dediği gibi, "Savaş çıkar onların barışından!" O yüzden de kapitalist sistemde gerçek ve kalıcı bir barıştan bahsedilemez. Bu yönlü beklentiler iyi niyetli bir temenniden öteye geçemez. Dünya hakları kapitalizmden kurtulmadıkça, savaş belasından da kurtulamazlar.

Gerçek barış ve halkların kardeşçe bir arada yaşaması sadece sosyalizmde mümkündür. Tarihte bunun en güzel ve açık örneği Ekim Devrimi ve Sovyetler Birliği'dir.

Sömürüye, sınıfsal ayrıma ve rekabete son veren sosyalizm, aynı zamanda savaşı da ekonomik ve sosyal altyapısıyla birlikte ortadan kaldırarak, gerçek barışın koşullarını yarattı. Bu sayede uzun on yıllar boyunca çeşitli uluslar barış içinde, kardeşçe bir arada yaşadılar.

Sovyetler Birliği'nin lideri Lenin, "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" il-

kesini benimseyerek, tüm ulusların ve ezilen milliyetlerin eşit, özgür ve gönüllü birliğini sağladı. Bugün emperyalist Rusya'nın lideri Putin ise yeniden milliyetçiliği bayrak edinerek, komşu bir ülkeye savaş açıyor ve onu ilhak etmeye çalışıyor. İşte iki dünya, iki lider ve ortaya çıkan taban tabana zıt iki farklı sonuç.

Bu, kapitalizm ile sosyalizmin farkıdır.

O yüzdendir ki, Ukrayna'da gelişen emperyalist savaşa karşı izlenecek en doğru yol, başta bölge halkları olmak üzere, tüm ülkelerin işçi ve emekçilerinin "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" temelinde, sosyalizm hedefiyle sınıf mücadelesini yükseltmeleridir.

Bu anlayış çerçevesinde, mümkün olan her yerde çeşitli propaganda-ajitasyon araçları ve eylemlerle işçi ve emekçiler arasında savaş karşıtı mücadeleyi yükseltmek, emekten yana tüm güçler ve devrimciler açısından ertelenemez bir görevdir.

Kapitalizm savaş demektir, gerçek barış sosyalizmde!

Savaşa, silaha değil, sağlığa ve eğitime bütçe!

Ukrayna savaşı ve fiyat “şoku”

Son ayların önemli konularından birini yükselen fiyatlar oluşturuyor. Artık birçok şey daha pahalı hale geliyor. Ukrayna savaşının halklara faturası daha şimdiden bir de bu alanda kendini gösterdi. Rusya Ukrayna'ya hareket başlatırken, Almanya ve Batılı müttefikler de Rusya'ya karşı sert ekonomik yaptırımlar uygulamaya başladılar. Rusya'dan enerji tedarik eden ülkelerden biri de Almanya ve bu ülke halkı için hayat daha pahalı hale gelecek.

Durum gaz arzı veya ithalatın dondurulması noktasına kadar tırmanmasa bile, uzmanlar önümüzdeki aylarda hayatın daha pahalı hale geleceğini varsıyor. *Stern.de*'nin haberine göre Münih Ifo Enstitüsü'nün önde gelen ekonomi araştırmacısı Timo Wollmershäuser, Rusya'nın Ukrayna savaşıyla birlikte, “gaz ve petrolün maliyeti ve bununla birlikte tüketiciler için birçok başka fiyat daha da artma” riskiyle yüz yüze bulunuyor. Ifo araştırmacılarının şubat ayında anket yaptığı 7 bin şirketin yüzde 47'si fiyatları yükseltmeyi planlıyor.

Ifo ekonomistleri şimdi, bir bütün olarak 2022 enflasyon oranının yüzde beşin üzerine çıkabileceğinden korkuyorlar. Köln'deki Alman Ekonomi Enstitüsü'nden (IWF) meslektaşları, gaz fiyatlarının 2021'e kıyasla yüzde 50 daha artması durumunda, yüzde altıdan fazla enflasyon

öngörüyorlar. Tüketicilerin, özellikle de bazı konularda daha yüksek fiyatlara hazırlıklı olmaları gerektiği belirtiliyor.

ISITMA DAHA PAHALI HALE GELİYOR

Gaz ve petrol ile ısınan tüketiciler enerji krizinden doğrudan etkilenmektedir. Fosil yakıtlar, yüksek küresel talebin bir sonucu olarak geçen yıl zaten çok pahalı hale gelmişti. Ukrayna'da savaşın patlak vermesi şimdi bir sonraki fiyat şokuna neden oluyor. Karşılaştırma portalı *Check24*'ün bildirdiğine göre, Avrupa gaz borsasındaki fiyatlar salı gününden bu yana yüzde 70 arttı. Ham petrol fiyatı 2014'ten bu yana en yüksek seviyesine ulaşırken, kalorifer yakıtı da tüm zamanların en yüksek seviyesine yükseldi.

Birçok gaz tedarikçisinin daha yüksek satın alma fiyatlarını müşterilerine muhtemelen biraz gecikmeyle yansıtacağı ileri sürülüyor. *Check24 Energy Genel Müdürü Steffen Suttner*, “*Tüketiciler bu kış daha önce hiç görülmemiş bir gaz fiyatları artışı dalgası yaşadılar*” diyor.

YAKIT İKMALİ DAHA PAHALI HALE GELİYOR

Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısının ardından petrolün fiyatı 2014'ten bu yana ilk kez bir varil Kuzey Denizi Brent petrolü için 100 doların üzerine çıktı. Bu aynı

zamanda benzinin daha pahalı hale gelebileceği anlamına geliyor. *Clever-tanken* karşılaştırma portalına göre, bir litre E10 için ortalama fiyat, perşembe sabahı geçici olarak tüm zamanların en yüksek seviyesi olan 1,80 euroya yükseldi ve günlük ortalama 1,76 euro oldu. Bir yıl önce litre 1,40 euroya mal olmuştu. ADAC, benzin ve dizel için daha fazla fiyat kaydı olacağından korkuyor.

Petrol söz konusu olduğunda da Rusya Almanya'nın ana tedarikçisidir. İthal edilen petrolün yaklaşık üçte biri Rusya'dan geliyor ve gazın da yarısından fazlası...

GIDA ÜRÜNLERİ DAHA PAHALI HALE GELİYOR

Gıda fiyatlarının daha da yükseleceği belirtiliyor. Geçen yılın sonunda, sebze gibi bazı yiyecekler önemli ölçüde daha pahalı hale gelmişti. Federal İstatistik Ofisi'ne göre, ocak ayında gıda, bir yıl öncesine göre ortalama yüzde 8,4 daha pahalıydı. Tereyağı (yüzde 61,1 artış), bitkisel yağlar (yüzde 58,5 artış) ve kahve (yüzde 14,7 artış) gibi ürünler bile önemli ölçüde daha pahalı hale geldi. Ukrayna'daki savaşın, bazı tarım ürünlerini de çok daha pahalı hale getirebileceği öngörülüyor, çünkü ülke önemli bir buğday ihracatçısı. *Handelsblatt*'a göre, Rusya

ile birlikte Ukrayna, buğday için yaklaşık yüzde 30 ve mısır için yüzde 20'lik bir dünya pazar payına sahip. Ayrıca, Ukrayna ve Rusya açık ara dünyanın en büyük iki ayçiçek yağı üreticisidir.

Üreticilerin yüksek enerji fiyatlarından muzdarip olduklarından hareketle süpermarketlerdeki birçok ürünün daha pahalı hale gelebileceği söyleniyor.

ENERJİ FİYATLARI HER ŞEYİ YÖNLENDİRİYOR

Yükselen enerji fiyatları her sektörden şirket için bir yük oluşturuyor ve korona kaynaklı lojistik problemlere ve teslimat darboğazlarına ek olarak tüketiciler için fiyat artışlarına neden oluyor. İfo anketine göre, perakendecilerin yüzde 63'ü önümüzdeki üç ay içinde fiyatları artırmayı planlıyor ve gıda perakendecileri arasında bu rakam yüzde 86.

Alman Sanayii Federasyonu (BDI) de yüksek enerji fiyatlarını ve hatta teslimat eksikliğini kısa vadede fiyat artışlarına yol açan temel bir sorun olarak görüyor. DPA'dan BDI Başkanı Siegfried Ruswurm, “Bu sorun diğer tüm ekonomik sorunları gölgede bırakıyor” dedi. Önümüzdeki aylar için “hepimizi etkileyecek, ancak gerçek bir arz krizi olmayacak muazzam bir fiyat baskısı” bekleniyor.

KAYNAK: STERN.DE

Emperyalistler arasında keskinleşen nüfuz mücadelelerinin bir ürünü olarak uzun zamandır çığırkanlığı yapılan ve Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik saldırısı ile yeni bir boyuta varan emperyalist savaş karşı pek çok ülkede eylemler gerçekleştirildi.

Moskova'nın merkezinde yapılan kitlesel yürüyüşte “Savaşa hayır” sloganları atıldı. Polis saldırısı sonucu onlarca kişi gözaltına alındı.

ALMANYA'DA RUSYA KARŞITI PROTESTO

Köln'ün Neumark Meydanı'nda toplanan yüzlerce kişi ellerinde Ukrayna bayrakları ve pankartlarla Rusya'nın Ukrayna'ya saldırmasını protesto etti. Köln ve çevresinde yaşayan Ukraynalılar da kendi dillerinde sloganlar atıp, savaş karşıtı şarkılar söylediler. Eylemde “Pu-

Pek çok yerde savaş karşıtı eylemler

tin'i durdurun, savaşı durdurun”, “Savaş suçtur”, “Ukrayna ile dayanışma içerisindeyiz” yazılı dövizler taşınarak, bir an önce savaşın durdurulması çağrısında bulunuldu.

GÜRCİSTAN'DA KİTLESEL EYLEM

Rusya saldırısı Gürcistan'da protesto edildi. Georgia'deki Tblisi merkezi sokakları, Ukraynalılarla dayanışma içinde olan Gürcü halkı tarafından kapatıldı. “Rusya Gürcistan ve Ukrayna'nın ortak düşmanıdır” denilerek, kitlesel bir yürüyüş yapıldı.

SAVAŞ KARŞITI BİLDİRİ

Rusya'nın yıllardır antidemokratik

baskılara ve yolsuzluklara karşı verdiği mücadeleyle tanınan muhalif yayın organı *Novaya Gazeta*, savaş karşıtı bir bildiri yayımladı. Gazetenin 8 Ekim 2021'de Nobel Ödülü alan Genel Yayın Yönetmeni Dmitriy Muratov, yazılı ve görüntülü olarak bir açıklama yaptı. Açıklamada şöyle deniyor:

“Bugün hepimiz erken saatlerde yazı işlerinde toplandık. Keder içindeyiz. Ülkemiz, Başkan Putin'in emriyle Ukrayna ile savaş başlattı. Ve bu savaşı durduracak hiç kimse yok. Bundan dolayı, kederle birlikte bir de utanç içindeyiz. Başkomutan elindeki 'nükleer düğme'yi, pahalı bir arabanın anahtarlığı gibi çevirip duruyor. Acaba bir sonraki adım nükleer bir salvo mu olacak? Doğrusu

ben Vladimir Putin'in misilleme silahıyla ilgili sözlerini başka türlü yorumlamıyorum. *Novaya Gazeta*'nın bu sayısını iki dilde basacağız:

Ukraynaca ve Rusça. Çünkü biz ne Ukrayna'yı düşman ne de Ukrayna dilini düşmanın dili olarak görüyoruz. Ve bu yaklaşımları hiçbir zaman kabul etmeyeceğiz. Son olarak şunu belirtelim, gezegenimizdeki hayatı yalnızca küresel bir savaş karşıtı hareketi kurtarabilir.”

RUSYA'DA SAVAŞ KARŞITI EYLEMLER

Moskova ve Petersburg başta olmak üzere Rusya'nın birçok kentinde emperyalist savaşa karşı eylemler gerçekleştirildi.

Başkent Moskova'da 950'den fazla kişinin tutuklandığı büyük protestolar düzenlendi. Moskova'nın kalbi Puşkin Meydanı'nda toplanan kitleler “Savaşa hayır!” şiarını yükselttiler.

Münih Güvenlik Konferansı

Bu yılki Münih Güvenlik Konferansı'na ABD-NATO ile Rusya arasındaki gerilim damgasını vurdu. Batılı emperyalist güçler Rusya'ya karşı savaş çığırtkanlığını burada da tırmandırdılar. Bu yıl 58. kez yapılan Münih Güvenlik Konferansı 1963 yılından bu yana düzenliyor. Rusya, 1999'dan bu yana ilk kez konferansa katılmadı. Konferans'ta "itidal" çağrılarını daha acil, tehditler daha somut hale geldi.

Konferansta, aralarında Almanya Şansölyesi Olaf Scholz, Savunma Bakanı Christine Lambrecht, Dışışleri Bakanı Annalena Baerbock, ABD Başkan Yardımcısı Kamala Harris, Dışışleri Bakanı Antony Blinken ve Ukrayna Devlet Başkanı Volodimir Zelenski'nin de bulunduğu emperyalist güçlerin önde gelen temsilcileri bir araya geldi. Çin Dışışleri Bakanı hariç tüm konuşmacılar, gerilimden Rusya'yı sorumlu tuttular.

Kamala Harris Avrupa güvenliğinin temelini yakın tehdit altında olduğunu, ABD'nin, Rusya ile diplomatik bir çözüme hala açık olduğunu söyledi. Ancak diplomasiyi çıkarmazsa girmesi durumunda, ABD ve ortaklarının "hızlı, sert ve tek tip ekonomik önlemler hazırladık"larını belirtti. Yaptığı konuşmada, bir işgal olursa Rusya'nın temel endüstrileri ve finans kuruluşlarını hedef alacaklarını, Rusya'nın "önemli ve eşi görülmemiş bir

ekonomik bedel" ödemek zorunda kalacağını söyledi. ABD ve müttefiklerinin tek ve koordineli bir şekilde hareket edeceklerini bildirdi.

İngiltere Başbakanı Boris Johnson, "alametlerin kötü" olduğunu belirtti ve "Bu yüzden hep birlikte, sağlam durmalıyız" dedi. Rusya'nın komşu ülkeyi işgal etmesi durumunda, Rusya için stratejik öneme sahip şirketlere olduğu kadar Rus bireylere de yaptırım uygulayacaklarını belirtti. Johnson, Kremlin'e gerilimi düşürmesi ve "diyalogu yeniden başlatması" çağrısında bulundu ve "felaketi önlemek için" hala bir fırsatın olduğunu söyledi.

"Rusya Federasyonu Başkanının ne istediğini bilmiyorum" diyen Ukrayna Devlet Başkanı Volodimir Zelenski konferanstaki konuşmasında "Avrupa'yı koruduğumuz unutulmamalı, Ukrayna'ya düşen bombalar Avrupa için de tehdit", "Topraklarımızın büyük bölümünü kaybetmiş durumdayız." dedi. Zelenski NATO'ya alınmaları çağrısını yineledi. Yaptırımların uygulanması için bombardıman beklenmesinin çok geç olacağını da savundu.

Almanya Başbakanı Olaf Scholz, endişeyle "Savaş Avrupa'yı yeniden tehdit ediyor" dedi. Ukrayna'nın toprak bütünlüğünün daha fazla ihlalinin "Rusya için siyasi, ekonomik ve jeostratejik olarak

yüksek maliyetleri" olacağını duyurdu. Ama aynı zamanda, bir kez daha konuşma ve diplomatik çözümler bulma isteğini dile getirdi. Scholz, "Krizin dinamiklerini ancak müzakere edersek kırabiliriz." dedi. Almanya Dışışleri Bakanı Annalena Baerbock ise "Tarih henüz yazılmadı, Rusya hükümetinin seçebileceği bir çıkış yolu hâlâ mevcut. Mesajımız açık, bu ölümcül hatayı yapmayın" diyerek Rusya'yı tehdit etti.

NATO Genel Sekreteri Jens Stoltenberg, "Moskova'nın iddialarına rağmen, herhangi bir geri çekilme ve gerilimi düşürme belirtisi görmedik" dedi. "Aksine, Rusya'nın ilerlemesi devam ediyor." diyen Stoltenberg, Rusya'yı "Bir işgal bahanesi yaratmak için her şeyi yapacak gibi görünüyor." sözleriyle suçladı.

Çin Dışışleri Bakanı Wang Yi, Rusya-Ukrayna sınırındaki durumdan son derece endişeli olduğunu gösterdi. Bakan, BM tüzüğünün ilkelerine uyulması ve hiçbir ülkenin kendisini uluslararası hukukun üstüne koymaması gerektiğini söyledi. "Her ülkenin egemenliği, bağımsızlığı ve toprak bütünlüğü korunmalı ve saygı duyulmalı." diyen Wang Yi, Ukrayna'nın da burada bir istisna olmadığını belirtti. "Ukrayna sorununa tek çözüm" olduğu için Minsk Anlaşması'nın uygulanmasına odaklanma çağrısında bulundu. Artık "tüm ülkeler sorumluluk almalı

ve barışçıl bir çözüm için çalışmalı" dedi.

ABD VE NATO'DAN SAVAŞ ÇIĞIRTKANLIĞI

ABD ve NATO'nun Ukrayna üzerinden gerilimi tırmandırması, emperyalist hegemonya mücadelesinde Rusya'yı zayıflatma ve nihayetinde ona boyun eğdirme stratejisidir. Münih'teki Batılı emperyalist temsilcilerin ısrarla Moskova'nın "Ukrayna'nın egemenliğini ve toprak bütünlüğünü ihlal ettiğini" öne sürmeleri bunun bir sonucudur.

Şimdi tırmanış, NATO'nun giderek saldırgan ve savaşçı politikasının eseri. NATO savunma bakanlarının geçtiğimiz çarşamba günü Brüksel'de yaptıkları toplantıda Bulgaristan, Slovenya, Macaristan ve Slovakya'da ek savaş grupları kurmaya karar verdiklerini açıklamaları da bunun ifadesidir.

Harris, daha fazla asker transfer etmekle övündü: "Romanya, Polonya ve Almanya'ya ek 6 bin Amerikan askeri gönderdik. Amerika Birleşik Devletleri genelinde hazır olma durumunu arttırmak için ek 8500 asker yerleştirdik."

ABD "NATO topraklarının her karışını savunacak" ve Ukrayna'yı "askeri, insani ve ekonomik yardımla" desteklemeye devam edecek açıklamalarıyla savaş çığırtkanlığına devam ediyor.

Bursa'da kadın ipek işçilerinin 1910 yılında yaptığı direnişi konu alan "GREV" filmi mart ayından itibaren Avrupa yolumuza çıkıyor. Bursa'da ipek işçiliği yapan kadın işçilerin, kötü çalışma koşullarına karşı birlikte örgütledikleri gerçek bir direnişin, bütün dünya ile iç içe geçen emek kavgasının öyküsünü konu alan filmin çekimleri Türkiye ve İspanya'da tamamlandı.

Belgeselci, yazar Metin Yeğin, senaristliğini ve yönetmenliğini yaptığı Grev filminin büyük paralar ve geniş olanaklar ile çekilmediğine vurgu yaparak, çekimlerin dayanışma sayesinde mümkün olduğunu dile getirdi. Film, Osmanlı İmparatorluğunun her açıdan bir yıkılışın eşiğinde olduğu bir tarihsel dönemde daha da kötüleşen çalışma koşulları ve düşen ücretlere karşı kadın ipek işçilerinin örgütlediği grevin sosyalistlerin verdiği destekle doküman ve diğer de-

"GREV" filmi Avrupa'da

partmanlara da yayılmasını ustaca yanısırtıyor. Bursa'da gerçekleşen ilk grevin hikayesi, 2. Enternasyonal üyesi Selanik doğumlu bir İspanyol sosyalistin gözünden anlatılıyor. Dünyanın ünlü oyuncularının da yer aldığı Grev filmi, zamanın, aşkın ve hayatın gerçek sokaklarında sermayeye karşı verilen emek kavgasının adıdır. Yaşanmış gerçek bir direnişin, kadınlarının direnişinin öyküsüdür "Grev". Aynı zamanda ne sömürü ne de karşı çıkış sadece Bursa ile sınırlıdır. Türkiye'den İngiltere'ye, oradan İspanya'ya kadar uzanır. Kapitalistlerin pandeminin ve ekonomik krizin yükünü işçi sınıfının omuzlarına yıkma saldırısının ayyuka çıktığı bir dönemde, işçi sınıfının mücadelesi tarihinden bir kesit olan ipek işçilerinin direnişini sanatın yaratıcı diliyle

anlatan GREV filminin gösterimini, işçi sınıfının en önemli mücadele araçlarından biri olan GREV silahı fikrini gündemleştirip, mücadeleye katkı sunmak amacıyla düzenliyoruz.

Bütün işçi ve emekçileri "Grev"i sahiplenmeye ve seyretmeye davet ediyoruz. Film Almanca alt yazılıdır.

İŞÇİLERİN BİRLİĞİ HALKLARIN KARDEŞLİĞİ PLATFORMU (BİR-KAR)

FİLM GÖSTERİM YER VE SAATLERİ:

- 24 Şubat 2022 / 03 Mart 2022, Saat 20:00, Klosterhof 2, 71540 Murrhardt
- 4 Mart 2022, Saat 19:00, Kino Das Rio Palast, - 6 Mart 2022, Saat 15:00, Kino Das Rio Palast, *Saat 14:00, Alevi Kültür Merkezi, Wuppertal *Saat 19:00, KreuzKultur, -11 Mart 2022, Saat 19:00,

Mainz Alevi Toplumu Cemevi

-13 Mart 2022, Saat 17:00, Cinema & Kurbelkiste, *Saat 14:00, Bläischulhaus, - 18 Mart 2022, Saat 19:00, Güneş Tiyatrosu, - 19 Mart 2022, Saat 19:00, Kulturzentrum Das Rind, *Saat 18:00, Zakk, - 20 Mar 2022, Saat 14:00 Dortmund - 20 Mart 2022, Saat 15:00, ATiF Derneği, Hamburg - 20 Mart 2022, Saat 15:00, Stuttgart - 21 Mart 2022, Saat 18:00, Bielefeld - 25 Mart 2022, Saat 18:30, Citydome, Darmstadt - 26 Mart 2022, Saat 17:00, Parti du travail, Cenevre - 27 Mart 2022, Saat 14:00, Kino Central,- 27 Mart 2022, Saat 17:00, Essen- 1 Nisan 2022, Saat 19:30, Stuttgart - 2 Nisan 2022, Saat 17:00, Köln - 2 Nisan 2022, Saat 18:00, Göppingen Alevi Kültür Merkezi - 9 Nisan 2022, Saat 19:30, Le Brady Sinemasi 39 Bd de Strasbourg 75010 Paris

8 Mart'ta mücadele alanlarına!

Sosyalizm için kavgaya!

8 Mart, işçi ve emekçi kadınların dünyanın dört bir yanında sömürüye, eşitsizliğe, baskı ve şiddete karşı tepkilerini dile getirdikleri, özgür ve eşit bir dünya için sokaklara döküldükleri bir direniş günüdür.

8 MART İŞÇİ SINIFINA AİTTİR!

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, Amerikalı dokuma işçisi 40 bin kadının 1857'de daha iyi çalışma koşulları için başlattıkları ve azgın bir devlet terörüne maruz kaldıkları grevlere atfen, II. Enternasyonal'e bağlı 2. Uluslararası Sosyalist Kadınlar Konferansı'nda Clara Zetkin'in önerisiyle 1910'da kabul edilmiştir.

8 Mart bu anlamda militan bir mücadeleye bayrağıdır. Bu bayrak tüm işçi ve emekçi kadınların kurtuluş bayrağıdır ve hala onlara yol gösterme ye devam ediyor.

İşçi ve emekçi kadınlar,

Dünyamızdaki tüm zenginlikleri çalan sınıflar, yani işçi ve emekçiler üretiyor. Ve tüm bu zenginlikler, sırf üretim

araçlarının sahibi olduğu için, asalak bir sınıfın, sermaye sınıfının elinde toplanıyor. İşçi ve emekçilerin payına ise, sömürü, baskı, eşitsizlik, kölece çalışma koşulları, işsizlik, yoksulluk ve sefalet düşüyor. İşçi ve emekçi kadınların payına düşen ise en ağır olan katmerli çifte sömürüdür.

EŞİTLİK VE ÖZGÜRLÜK ÖZLEMİ YENİ UYANIŞ VE MÜCADELELERE YOL AÇIYOR

Pandemiye rağmen 2021 kadınlar için yine grevlerle, eylemlerle, mücadeleyle dolu bir yıl oldu. Avrupa'dan Afrika'ya, Asya'dan Güney Amerika'ya tüm dünyada kadınlar hakları için mücadelelerini sürdürdü.

Kapitalist politikalar, faşist otoriter rejimler, ataerkil kadın düşmanı yapılar, son yıllarda olduğu gibi 2021'de de cinsiyetçi politikalar üretmeye, kadınların haklarına saldırmaya, toplumsal cinsiyette dayalı ayrımcılık ve şiddetle kadınların yaşamını tehlikeye atmaya devam ettiler.

Derinleşen ekonomik kriz, işsizlik, yoksulluk, eşitsizlik, iklim değişikliği ve Covid-19 salgını durumu daha da ağırlaştırdı. Covid-19 salgını ve kriz süresince dünyanın dört bir yanında kadınların direnişi hem nitel hem de nicel açıdan güçlendi.

2021 yılında 8 Mart, dünyanın tüm kıtalarında kadın işçi ve emekçilerin sokağa çıkarak, militan eylem yaptıkları, kitlesel gösterilerin düzenlendiği bir gün olarak yaşandı.

8 Mart coşkusu bütün bir sürece yansıdı ve bütün bir yıl boyunca militan ve kitlesel kadın grevleri, kadına şiddet protestoları, kürtaj hakkının yasalaşması, "İstanbul Sözleşmesi'nden vazgeçemeyeceğiz" eylemleri örgütlendi.

İŞÇİ VE EMEKÇİ KADINLAR SOSYALİZM İÇİN KAVGAYA!

İşçi ve emekçi kadınların özgürlük ve eşitlik mücadelesi ile özdeşleşen 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü bir kez daha tarihsel anlamı, sınıfsal özü ve dev-

rimci niteliğine yaraşır bir biçimde kutlama sorumluluğuyla karşı karşıyayız.

Enternasyonal Emekçi Kadın Komisyonu olarak, işçi ve emekçi kadınların baskı, sömürü ve eşitsizliğin tüm biçimlerinin ve ücretli köleliğin olmadığı, her türlü şiddet ve zorbalığın ortadan kalktığı bir dünya özlemiyle mücadele alanlarını doldurmaya çağırıyoruz.

Her türden cinsel eşitsizliğin ve sınıfsal sömürünün temeli olan özel mülkiyet düzenini yıkmak için,

Tüm insanlığın eşit, kardeş ve özgür olacağı bir düzen için,

İnsanın insan tarafından sömürülmediği, sınıfsız, sömürsüz ve savaşırsız bir dünya yaratmak için,

Sokağa eyleme örgütlü mücadeleye! Sınıfsal ve cinsel sömürüye son!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!

Yaşasın sosyalizm!

ENTERNASYONAL EMEKÇİ KADIN KOMİSYONU (PIA)

Almanya'da iklim için yol kapatma eylemleri

2021 yazının sonlarında kurulan ve hükümetleri iklim krizine karşı harekete geçmeye zorlamak için sivil itaatsizlik eylemlerini kullanan "Son Neslin İsyanı" grubu, günlerdir Almanya'nın büyük şehirlerinde yol kesme eylemleri yapıyor. Grup üyeleri, Berlin, Hamburg ve Münih'te otayol çıkışlarını defalarca bloke ettiler. Pazartesi sabahı Hamburg'daki Köhlbrand Köprüsü kapatıldı. Aynı gün, eylemciler Stuttgart'ın merkezindeki ana trafik arterini ve Freiburg'daki bir tünelin girişini felç ettiler.

Kendi açıklamalarına göre Son Neslin İsyanı, gıda israfıyla mücadele ve daha fazla iklim koruması için kampanyalar yürütmek istiyor.

Grup, hafta sonu, kırmızı-yeşil-sarı federal hükümetten pazar akşamına kadar bir gıda kurtarma yasasını uygulamaya yönelik somut taahhütler gelmeseydi faaliyetlerini limanlara ve havaalanlarına doğru genişleteceklerini duyurmuştu.

YEŞİLLER'DEN GERİCİ TEPKİ

İklim aktivistleri tarafından gerçekleştirilen yol blokajlarına karşı Yeşiller Partisi'nin önde gelen politikacıları, eylemcilere karşı gerici açıklamalarda bulundular. Küçük grupların barışçıl eylemlerini demokrasi karşıtı ilan ettiler. Ukrayna krizi üzerinden savaş çığırtkanlığıyla öne çıkan Yeşiller, şimdi de kullanılan demokratik bir hakkı suç gösterip kriminalize etme çabasındalar.

Yeşiller üyesi Tarım Bakanı Cem Özdemir, "Kimin ne istediği önemli değil, demokrasiye şantaj yapılamaz" dedi. "Bu tür eylemlerle" çoğunluğu tehlikeye atan herkesin, "sadece iklim koruması istemeyen gerici güçlerin eline" oynadığı iddiasında bulundu. İklim korumasının acil ve gerekli olduğunu söyleyen Özdemir şunları dedi:

"İşte tam da bu yüzden, iklimin korunması için çoğunluğu tehlikeye atmak için çok az insanın gürültü yapması gerçeğini gerçekten istemiyorum."

Yeşiller Partisi lideri Omid Nouripour ise "Biz iklim koruma partisiyiz ve barışçıl, şiddet içermeyen ve kimseyi tehdit etmeyen her türlü protestodan memnunuz." dese de eylemcileri eleştirdi. Yeşiller üyesi Renate Künast ise, Twitter'da iklim aktivistlerinin eylemlerinin "trajik bir şey" olduğunu yazdı. "Kritik altyapıya mücadele edildiği anda, insanlar tehdit edildiğinde ve ultimatolar telaffuz edildiğinde, bunun demokrasiyle pek bir ilgisi yok." diye buyurdu ve neyin meşru neyin suç olarak algılandığına ilişkin örtülü tehditte bulundu.

GERİCİ PARTİLERDEN TEHDİT

CDU ve AfD, ablukaların ardından göstericiler için cezalandırıcı sonuçlar talep etti. Birlik fraksiyonunun iç siyasi sözcüsü Alexander Throm, "(vatandaşlar) bu tür yasadışı ablukaların etkilerinden korunmalı ve eylemler ceza hukuku kapsamında cezalandırılmalıdır" dedi. AfD parlamento grup lideri Tino

Chrupalla da suçların "tutarlı bir şekilde cezalandırılmasını" istedi. Birliğin Federal Meclis'teki hukuk politikası sözcüsü Günter Kring ise, pazartesi günü yaptığı açıklamada, "Yol ablukaları insan hayatını tehlikeye atıyor, engelleyicilerden hesap sorulmalı." tehdidini savurdu.

İçişleri Bakanları Konferansı (IMK) Bavyera Daire Başkanı Joachim Herrmann, konuyu önümüzdeki IMK toplantılarında ele almak istediğini açıkladı. CSU politikacısı, medya grubunun gazetelerine verdiği demeçte, "Bu tür engelleme eylemleri toplanma hakkı kapsamında değildir. Bunlar ceza gerektiren suçlardır ve genellikle başkalarını tehlikeye atabilecek eylemlerdir." açıklaması yaptı.

İklim karşıtı büyüyen eylemlerin de basıncıyla önlemlerin alınacağını iddia edenler ve hareketi düzen için sınırlarda tutmak isteyenler, meşru-barışçıl eylemlerin karşısına gerici kimlikleriyle çıkıyorlar. Dahası eylemleri kriminalize etmek için yarışarak, eylemcilerin cezalandırılmasını talep ediyorlar. Her zamanki gibi bunu da demokrasi sahtekârlığıyla yapıyorlar.

AB gerçekleri ve kapitalizmin aklayıcıları

Türk televizyon kanallarında her akşam Türkiye'deki hayat pahalılığı ve insanların geçim sıkıntılarına dair ukalaca "tartışmalar" yapılıyor. Tartışmalarda, başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden yalan yanlış "bilgiler" aktarılıyor. Böylece belleklere kapitalist sistem içerisinde insanca bir yaşamın mümkün olduğu yalanı kazınmaya çalışılıyor. "Tartışmalarda" bir taraf, özellikle AKP karşıtı olanlar Avrupa'da çalışan insanların aldıkları aylıklarla temel ihtiyaçlarını rahatlıkla karşıladıklarını propaganda ediyorlar. AKP yandaşları ise çok daha pervasız davranarak, "Avrupa Türkiye'yi kısıyor" nakaratına sarılıyorlar. TV ekranlarından gözlerimizin içine bakarak, durumun Türkiye'den çok daha kötü olduğu yalanını arsızca tekrarlıyorlar.

Günümüz Avrupa'sı da bir yanda üretim araçlarının özel mülkiyetini tekelinde tutan bir avuç ultra zengin, diğer yanda emek gücünden başka satacak bir şeyi olmayan fabrika, büro, tarım ve hizmet sektörü işçilerinin yer aldığı, sınıfsal temelde parçalanmış karşıt kutuplardan oluşuyor. Pandemi ve ekonomik kriz, burjuvazinin özel mülkiyetin kutsallığı üzerine ettiği yeminleri havaya savurdu. Küçük ve orta boy işletme ve birikim sahipleri kitlesel olarak iflasa sürüklenip mülküzleşirken, en büyük kapitalist tekellerin kârlarında rekor artışlar yaşandı. Büyük tekellerin rekor kârlarının kaynağını oluşturan emekçilerin ücretleri eridi, yaşam koşulları çok daha kötüleşti.

EN ÇOK KAZANANLAR EN BÜYÜKLER, İFLAS EDEN KÜÇÜKLER

Fransa borsası CAC 40'ta yer alan en büyük 40 kapitalist Fransız tekelinin 2021 yılı kârları rekor düzeyde artarak, toplamda 137 milyar euroyu buldu. Bunun 44,7 milyar euroluk (%33) dilimi, CAC'da yer alan 40 büyük şirketin %10'nuna denk gelen en büyük dört tekelin hanesine yazıldı.

Öte yandan kredi kuruluşu Creditreform tarafından 2021 yılı için yapılan bir ön değerlendirmede, Almanya'da, 122 bin 100 küçük ve orta boy işletme ve birikim sahibinin iflas bildiriminde bulunduğu bildirildi. Bu, önceki yıla göre neredeyse yüzde 60 artış demek.

Kapitalist tekellerin kâr rekorları, küçük ve orta boy işletmelerin iflası ve işçi

ücretlerinde gerçekleşen reel düşüşler gösteriyor ki, kapitalist sistemde ekonomik büyüme, toplumsal refahı artırmak yerine büyük kapitalist tekellerin kasalarına akarak, onların yelkenlerinin şişmesiyle sonuçlanıyor.

Küçük ve orta boy işletmeleri iflasa sürükleyerek yok eden büyük kapitalist tekellerin egemenliğindeki Avrupa'da emekçilerin ekonomik ve sosyal durumunun çok daha kötüleştiğini tahmin etmek zor olmasa gerek.

TOPLAM CİRO İÇERİSİNDE İŞÇİ ÜCRETLERİNİN PAYI SÜREKLİ GERİLİYOR

Avrupa'nın büyük emperyalist ülkelere birisi olan Almanya'da da kapitalist tekellerin cirosu ve kârları artarken, işçi ücretlerinin payı ters orantılı bir seyir izliyor. Son otuz yılda, 1990-2020 arasında kapitalist tekeller çok daha büyümelerine rağmen, bu aynı dönemde şirketlerin toplam cirosu içerisindeki işçi ücretlerinin payı %21,4'ten %17,4'e geriledi. Almanya'nın DAX borsasında işlem gören en büyük 30 tekelin kârları 2021'in üçüncü çeyreğinde rekor düzeyde artmasına karşın, tam zamanlı işlerde çalışan işçilerin çok önemli bir bölümü temel ihtiyaçlarını karşılamaya yetecek kadar bir gelire sahip değil. (Managermagazin, 12.11.2021)

Ver.di sendikasının ekonomi politika departmanının açıkladığı son veriler işçi

sınıfının içinde bulunduğu ekonomik koşullar hakkında çarpıcı bilgiler içeriyor. Yapılan araştırmanın sonuçlarına göre, Almanya'da çalışan insanların neredeyse yüzde 20'si tam zamanlı işlerde çalışmasına rağmen kiralalarını ve geçimlerini sağlayacak kadar maaş alamıyor. Tam zamanlı olarak çalışan her beş kişiden biri brüt 2.284 eurodan daha az kazanıyor ve sosyal yardıma muhtaç durumda. Çalışırken bile sosyal yardıma muhtaç bırakılan emekçileri, emeklilik yıllarında ise mutlak bir sefalet ve çaresizlik bekliyor.

Son zerrisine kadar ayrımcılık üzerine kurlu kapitalist sistemde kadın işçiler, işe yeni giren gençler ve göçmenler arasında söz konusu oran yüzde 25'e kadar çıkıyor. Bu rakamların 2020'ye, yani şu anda yaygın ve yüksek olan enflasyon dalgasının öncesine ait olduğunu da eklemiş olalım.

Küçük ve orta boy işletmelerin iflasları gibi, büyük tekellerin daha büyükler tarafından yutulması veya birleşmesiyle servet birikimi çok daha merkezileşiyor. Zenginlik giderek sayıları azalan sınırlı sayıda kapitalist tekelin/kişinin elinde toplanıyor.

Bunun toplumdaki karşılığı ise mutlak bir yıkım ve sefalet oluyor. Kapitalist tekellerin artan kârlarına paralel olarak yaşanan iflaslar ve tekellerin toplam cirosu içerisindeki işçi ücreti paylarının düzenli olarak düşüşü bu gerçeği yeterince doğrulamaktadır.

KAPİTALİZMİN CİLACILARI

İğdir veya Hakkari'den büyük umutlarla İstanbul veya çevresine yeni bir yaşam umuduyla gelen emekçileri nasıl bir kaderin beklediğini çok iyi bilen Saray yanlısı veya karşıtı televizyon yorumcuları, ekonomik kriz altında çöken Türk kapitalist sistemine nefes aldirmek için çareyi uzaklarda, kapitalizmin en gelişkin olduğu Avrupa'da emekçilerin durumunu tersyüz etmekte buluyorlar.

İğdir'dan gelen bir emekçi için İstanbul ne kadar kurtuluşsa, İstanbul'dan kapitalizmin merkezi Almanya veya Fransa'ya gelen emekçiler için de bu ülkelerdeki ücretli kölelik sistemi o kadar kurtuluş umududur.

Aylıklı yorumcular takımı, yer alan, dünyanın yüzde 1'lik en zengin kesiminin, 6,9 milyar kişiden 2 kat daha zengin olduğu (bkz. Oxfam'ın "Önemseme Zamanı" raporu) gerçeğinden haberdar elbette. Ancak kapitalist sisteme karşı çıkabilme cesaret ve cüretleri olmadığı için gerçekleri çarpıtmaya girişiyorlar. Kapitalist ekonominin büyümesiyle yoksulluk ve sefaletin önleneyeceği yanılgısını yayarak, kapitalizme ideolojik ve "ahlaki" gerekçe oluşturmaya çalışıyorlar.

"Tarafsızlık" kisvesi altında yapılan bu hizmeti karşılıksız bırakmayan kapitalistler de yaptıkları kısmi ödemelerle düşkünler sürüsünün 'ayrıcıklı' yaşam standartlarını koruyup, kendilerine iyice bağlıyorlar.

İşçi kadınlar direnişte var, sendika yönetiminde yok!

Fikri Tomurcuk

Sermaye düzeni, sermaye sınıfı ve gerici faşist iktidarıyla içine düştüğü krizin yükünü emekçi halkın sırtına yıkmak için azgın bir saldırı sürdürüyor. Bu azgın saldırılar karşısında ülkenin dört bir yanında çoban ateşi gibi işçi direnişleri, eylemleri patlak veriyor. İşçi kadınlar bu eylemlerde ön saflarda yer alıyorlar. İşçi kadınlar, fabrikalarda, işyerlerinde, kent meydanlarında ortaya konulan bu mücadeleye enerji, kararlılık ve güç katıyorlar.

Mücadele alanında böylesine etkin olan, eylemlerin örgütlenmesinde başarıyla görev üstlenen kadınlar, iş sendikalarının yönetimine gelince, egemen sendikal anlayışın ve sendika bürokratlarının duvarıyla karşılaşılıyorlar. Bugün sendikaların yönetiminde kadın işçi sayısı yok denecek kadar az.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, sendikaların zorunlu organlarında görev alanların cinsiyete ve işkollarına göre dağılımını 2015 yılından bu yana yayınlamıyor. Bakanlığın 2015 yılı verilerine baktığımızda gözükten durum şöyle:

Bakanlığın 2015 yılı istatistiklerine göre, 20 işkolundaki 176 sendikanın sadece 7'sinin başkanı kadın. 176 sendikanın toplam 925 kişiden oluşan yönetim kurulu üyeleri arasında da sadece 81 kadın bulunuyor. Yani sendika yönetim kurulu üyelerinin ancak yüzde 8.76'sı kadın.

Bu kadın yönetim kurulu üyelerinin ezici çoğunluğu da "beyaz yakalı" emekçilerin çalıştığı işkollarında. 81 kadın sendika yönetim kurulu üyesinin 20'si ticaret, büro, eğitim ve güzel sanatlar işkolundaki sendikalarda görev alıyor. Basın yayın işkolunda 6, banka, finans ve sigorta işkolunda 6, sağlık ve sosyal hizmetler işkolunda 7, genel işler işkolunda 7 ve iletişim işkolunda 4 kadın sendika yönetim kurulu üyesi yer alıyor. 81 kadın sendika yönetim kurulu üyesinin 50'si ağırlıklı olarak "beyaz yakalı" emekçilerin çalıştığı bu 6 işkolunda faaliyet gösteren sendikalarda görev alıyor.

Çalışma Bakanlığı'nın kayıtları ve sendikaların kendi internet sitelerinde yer alan bilgilerden yaptığımız derleme, mevcut durumun da 2015 yılından pek farklı olmadığını gösteriyor.

Şu anda DİSK dışında hiçbir sendika konfederasyonunun merkez yönetiminde kadın üye yok.

Türk-İş bünyesindeki 33 sendika başkanı arasında hiç kadın yok. 33 sendikadaki toplam 163 yönetim kurulu üyesi içinde sadece 7 kadın üye var. 7 kadın yönetim kurulu üyesinin 3'ü tek başına Türkiye Gazeteciler Sendikası'nda görev yapıyor. Türk-İş'in banka ve finans işkolundaki iki sendikası Bass ve Basisen ile Hava-İş ve Deriteks sendikalarında da birer kadın yönetim kurulu üyesi bulunuyor. Türk-İş'teki 7 kadın sendika yönetim kurulu üyesinin sadece biri, mavi yakalı emekçilerin bulunduğu dokuma, hazır giyim ve deri işkolunda yer alıyor.

Hak-İşe bağlı 20 sendikanın tamamının başkanı da erkek. Bu 20 sendikanın toplam 92 yönetim kurulu üyesi içindeki kadın sayısı 8. 20 sendikanın 6'sında kadın yönetim kurulu üyesi var. Öz İletişim-İş ve Oleyis yönetiminde ikişer, Medya-İş, Öz Büro-İş, Öz Sağlık-İş ve Öz İnşaat-İş'te ise birer yönetim kurulu üyesi kadın. Ha-İş'te de kadın yönetim kurulu üyelerinin biri hariç hepsi beyaz yakalı çalışanların ağırlıklı olduğu işkollarında yer alıyor.

DİSK'e bağlı 21 sendika içinde sadece Dev Sağlık-İş'in başkanı kadın. Konfederasyon Başkanı olan Arzu Çerkezoğlu aynı zamanda Dev Sağlık İş'in de başkanı. DİSK'e bağlı 21 sendikanın yönetim kurullarındaki 124 üye içindeki kadın yönetici sayısı 18. Bu diğer iki konfederasyondan biraz daha iyi görünse de çok düşük bir oran.

DİSK çatısı altındaki 21 sendikanın 9'unun yönetim kurulunda kadın üye bulunuyor. Basın-İş ile Bank-Sen'in yönetim kurullarında kadın üye sayısı dört. Üç büyük işçi sendikası konfederasyonundaki 74 sendika içinde yönetim kurulunda kadınların çoğunlukta olduğu

yegane iki sendika da Basın-İş ile Bank-Sen. Sine-Sen ile Dev Sağlık-İş yönetimlerinde iki, Dev Turizm-İş ile İletişim-İş yönetimlerinde bir kadın üye yer alıyor. Mavi yakalı emekçilerin ağırlıklı olduğu sektörlerden tarım ve ormancılık işkolundaki BTO Sen ile Dev Maden-Sen'in yönetiminde birer tane, Gıda-İş'in yönetiminde ise iki kadın üye bulunuyor.

Çalışma Bakanlığı'nın Ocak 2022 dönemi verilerine göre, üye sayısı 100 ve daha fazla olan 35 bağımsız sendikanın toplam 191 yönetim kurulu üyesi içinde kadın sayısı sadece 19.

Bağımsız 35 sendikanın 10'unda kadın yönetim kurulu üyesi var. Bunların 5'inde de sendika başkanı kadın. Dev Tekstil, Birlik Sendikası, Öğretmen Sen, Mağaza-Market Sen ve DGD-Sen'in sendika başkanlığını kadınlar üstlenmiş durumda. Dev Tekstil ile Birlik Sendikası yönetim kurullarında başkanlar kadın olduğu gibi yönetim kurulunun çoğunluğu da kadın üyelerden oluşuyor.

Konfederasyonlara göre bağımsız sendikalarda kadın işçilerin yönetime katılımı görece olarak daha iyi olmasına ve birkaç istisna sendikada kadın işçi ağırlığı olmasına rağmen bağımsız sendikalardaki kadın temsili de yetersiz düzeyde. Ancak ana sorun sendika sistemine egemen olan konfederasyonlarda kapıların kadınlara sıkı sıkıya kapalı olmasında.

Konfederasyonlarda sendika yönetimlerine çöreklenen bürokrat sendika yöneticileri, erkek egemen kültürle sendika yönetimlerini erkekler kulübü haline getirirken, kadın işçilerin yönetime gelmesinin önüne barikatlar örüyorlar. Sendika yönetim toplantı saatlerinden kullandıkları dile, aralarındaki ilişki sistemine kadar bütün işleyiş kadınların yö-

netime girmelerini caydırıcı ve önleyici nitelikte.

Son yıllarda bir moda halinde yaygınlaşan kadın komisyonları ise çoğunlukla göstermelik bir süs olmanın ötesine geçmiyor. Kadın komisyonu üyeleri kadın üyelerin seçimiyle değil sendika başkanlarının atamasıyla oluşturuluyor. Komisyon üyeleri genellikle sendika merkezinde istihdam edilmiş olan kadın çalışanlardan oluşuyor.

Yani komisyon rolünü üstlendikleri sendikanın üyesi bile değiller. Asıl işleri de başka olduğu için kadın komisyonu faaliyetleri 8 Mart'ta göz boyama etkinlikleri düzenlemenin ötesine geçemiyor.

Bu haliyle sendikaların kadın komisyonları, kadın işçilerin sendika yönetimlerine katılmasının, orada söz sahibi olmasının ve sendika mücadelesine kadınların taleplerinin yansıtılmasının bir aracı olmak yerine tam tersine bir oyalama ve kadın emekçilerin sorunlarının sendika yönetimine yansıtılması yerine komisyonlara hapsedilmesinin bir aracı oluyor.

Sendikaların kadın politikalarının olmaması, kadınların sendika yönetimlerinden dışlanmasına paralel olarak sendikalar, kadınların maruz kaldığı güvencesiz ve psikolojik taciz dahil ağır çalışma koşullarına karşı mücadeleye de uzak duruyorlar. Toplu sözleşmelerde kadın işçilerin hakları talepleri arasında ya hiç yer almıyor ya da ilk vazgeçilen talepler oluyor.

Sendikalardaki bu erkek egemen statüko, kadın emekçilerin karşı karşıya buldukları güvencesiz, baskı altında ve ağır çalışma koşullarına karşı düşük ücretle ağır sömürünün devamına yardımcı oluyor.

Kadın ve çocuk haklarına saldırılar devam ediyor...

Şiddete ve istismara karşı mücadeleyi yükseltelim!

Kamuoyunda 4. Yargı Paketi olarak bilinen Ceza Muhakemesi Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun AKP ve MHP oylarıyla Temmuz 2021'de kabul edilmişti. Kanuna göre halihazırda "kuvvetli şüphe" gereken katalog suçlara, yeni bir düzenlemeyle ek olarak "somut delil" şartı getirildi.

Katalog suçlar; insanlığa karşı işlenen suçlar ya da soykırım, kasten adam öldürme suçu, işkence, hırsızlık-gasp-uyuşturucu suçları, insan kaçaklığı, suç örgütü kurma, devletin güvenliğine karşı işlenen suçlar, silah kaçaklığı, toplantı ve gösteri yürüyüşleri kanununa muhalefet, cinsel saldırı, çocuğa cinsel istismar gibi suçlardan oluşuyor.

Mevcut mevzuatta tutuklama için "kuvvetli suç şüphesi"ne "somut delil" eklenmesi ilk etapta kulağa gayet doğru gelse de konunun üzerinde biraz daha durulmasında fayda var. İlk olarak, "katalog suç" diyerek devlet güvenliğine karşı işlenen suçları ya da toplantı ve gösteri yürüyüşüne muhalefeti cinsel saldırı veya çocuğa cinsel istismar suçlarıyla bir tutmak ne kadar sağlıklıdır? Bu kadar farklı başlığın bir torbaya doluşturulduğu yerde "ayrım gözetmemek", her biri suça "eşit" bir yaklaşım sergilemek ve somut delil şartı aramak şiddet mağduru kadın ve çocuklar için ciddi eşitsizlik, failere ise cezasızlık öngörmektedir.

Cinsel saldırı ve istismar suçları çoğunlukla gizli işlenmektedir. Mağdurun bir önlem alması, kamera-video kayıtları söz konusu olamamaktadır. Ayrıca cinsel şiddete uğrayanlar, yaşadığı travma nedeniyle çok geç şikayette bulunabilmekte ya da damgalanmaktan kaçındığı, kendisine inanılmayacağını düşündüğü için bundan da geri durabilmektedir. Bu açıdan beden muayenesinde saptanan yaralanma, saldırganı ait çeşitli doku ve örnekleri içeren tıbbi belgeleme zora girmektedir. Cinsel saldırıda her zaman için bedensel bir iz bulmak mümkün olmayabilmektedir. Ruhsal değerlendirmeler ise somut bir delil olarak ele alınmamaktadır. Kısacası o istenilen elle tutulur, gözle görülür kanıtlara ulaşmak, onları muhafaza etmek kolay olmamaktadır. Toplumun en hassas kesimlerinin cinsel şiddeti ifade ve ispat etmesindeki bir dizi engel hesaba katıldığında bu kesimlerin beyanının gözetilmesi, hızlı ve etkin bir

soruşturma için de esas alınması gerekmektedir.

Kaldı ki istismar ve şiddetin korkunç derecede arttığı, istismarı ve cinsel saldırıları önleyici tedbirlerin alınmadığı, aksine bu konuda ciddi hak ihlallerinin; Karaman, Elmalı Davalarının yaşandığı bir Türkiye gerçeğinden bahsediyoruz. Sıla Şentürk'ün katledilmesi çok tazedir. Sıla kendisini daha önce kaçırıp istismarda bulunan, ölüm tehditleri aldığı ve hakkında şikayetçi olduğu Hüseyin Can Gökçek tarafından katledildi. İstismarı önlemek adına atılmayan adımlar, failin saliverilmesi, devlet korumasının kaldırılması ve bunların sonucunda istismar mağduru çocuğun katledilmesiyle sonuçlandı. Bütün bunlarla birlikte düşünüldüğünde, 4. yargı paketiyle getirilen "somut delil" kriterinin istismara kapıyı daha da aralamanın pervasız bir adımı olduğu anlaşılacaktır.

Dinci-gerici AKP rejimi ve icraatlarına bakıldığında bunun tesadüfi olmadığı görülecektir. Rejimin kadın ve çocuklara yönelik suçlarda cezasızlık politikası, kadın ve çocuk haklarında sistematik gasplarla el ele yürütülmektedir. 2016 yılında TBMM'de kurulan "Boşanma Komisyonu" raporu hatırlanacaktır. Rapor da evlilik adı altında çocuklara yönelik istismarın meşrulaştırılması, kadına yönelik şiddet ve boşanma başvurularında uzlaşma ve arabulucuk uygulaması, şiddete karşı koruma kararları için delil veya belge aranması ve tedbir süresinin

kısaltılması, kadınlara verilen nafakanın evlilik süresi ile sınırlandırılması gibi maddeler yer almaktaydı. Boşanma Komisyonu'ndaki hak ihlalleri girişimi, ihlallere yenileri eklenerek ve gaspın kapsamı genişletilerek devam ettirilmektedir. Bir-biri ardına çıkarılan yargı paketleri, bu saldırıların güncel formlarıdır.

4. Yargı Paketinin ardından çıkarılan 5. Yargı Paketine bakıldığında, burada çocuk teslimiyle ilgili sıkıntılı durumların söz konusu olduğu görülecektir. Getirilen değişiklik, çocuğun anne ve babası ile kişisel ilişki kurma hakkını, kadın ve çocuklar için olası can güvenliği ve şiddet riskini hesaba katmadan ele almaktadır. Çocuğa veya kadına karşı şiddet tehdidi ya da çocuğun velayet sahibi ebeveyn-den kaçırılarak zorla alınması ihtimali göz ardı edilmekte, şiddet tehdidi nedeniyle çocukları teslim etmeyen kadınlar için disiplin hapsi öngörülmektedir.

Gündemdeki 6. Yargı Paketinde de yine kadın ve çocuk hakları hedef tahtasındadır. Şartlara bağlanan ve yoksul taraf olarak çoğunlukla kadınlara tanınan nafaka ve çocuklar için verilen iştirak nafakası kaldırılmaya çalışılmaktadır. Aile arabuluculuğuyla kadınlar her türlü haktan feragat ettikleri bir boşanmaya sevk edilmektedir. Boşanma davalarında mal paylaşımı, tazminat gibi yan haklara dair uyumsuzluklar boşanma sonrasına bırakılarak, kadınların bu haklardan yoksun kalmasının önü açılmak istenmektedir.

Bu aleni saldırılar AKP güdümündeki medya eliyle kamuoyunun gündemine süresiz nafakanın kaldırılması, boşanmanın kolaylaştırılıp boşanma davalarının hızlanması gibi asılsız iddia ve çarpıtmalarla getirilmekte ve topluma "müjde" olarak sunulmaktadır. Son olarak, Adalet Bakanı koltuğuna tekrardan oturan Bekir Bozdağ, 6. yargı paketini "Kadına karşı şiddette iyi hal indirimi kalkacak", "İsrarlı takibin cezası artacak" söylemleriyle duyurmaktadır. Çocuk istismarını evlilik diyerek meşrulaştırıp, tecavüzcülere affı savunan Bekir Bozdağ'ın yeni paket üzerine atıfları kaba bir riyakarlık örneğidir. Kaldı ki bunlar kendisinin ve bağlı bulunduğu gerici iktidarın lütfu değil, kadın hareketinin ısrarlı sokak muhalefetiyle ilişkilidir.

İstanbul Sözleşmesi'ni hedef gösteren ve bir gece yarısı sözleşmeyi fesheden, kadın ve çocuk haklarını gözetken 6284'ü tırpanlayan AKP-Erdoğan iktidarı, yeni paketlerle kadın ve çocuk haklarına saldırılarına devam etmekte ve istismara af için pusuda yatmaktadır.

Kadın hareketinin sürekli gündemde tuttuğu, karşı çıktığı bu saldırıların, toplumsal muhalefetin daha geniş katmanlarıyla birlikte savunulması ihtiyaçtır. Bahar ayı yaklaşırken işçi hareketinin hak arama mücadeleleriyle kendini gösterdiği günlerde saldırı gündemleri birleştirilmeli, topyekun bir mücadele hattı örülmelidir. Toplumsal çözüm adımları hep birlikte atılmaya çalışılmalıdır.

“Tüm kadınlar kazanacak, yeter ki pes etmeyin!”

Migros'ta direnerek kazanan kadın işçilerle konuştuk...

Migros'ta ağır çalışma koşulları ve düşük ücretlere karşı başlayan direniş, 18 günün ardından Migros yönetimi ile mutabakata varılması üzerine sona erdi. Talepleri büyük oranda karşılanan işçiler kazanımlarını depo önünde halaylarla, sloganlarla kutladılar. Atılan işçilerin geri alınması, prim sisteminin güvenceye kavuşturulması, işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerinin alınması ve maaşlarına zam talep eden işçiler 18 gün boyunca türlü saldırılara karşı direnişi kararlılıkla sürdürdüler. Depo önünde, TÜSİAD kodamanı Tuncay Özilhan'ın villasının önünde ve Migros mağazalarında süren direnişe başta işçi-emekçiler olmak üzere aydın ve sanatçılar da destek verdi.

Esenyurt'ta bulunan Migros deposu önünde direnen kadın işçiler Sevda Kırıcı ve Nuran Algül'le direniş süreci üzerine konuştuk.

“DİRENENLER MUHAKKAK KAZANACAK!”

Sevda Kırıcı öncelikle dayanışma gösteren herkese teşekkür ederek, şunları söyledi:

“Türkiye’de ne yazık ki hiçbir hak verilmiyor, haklar ancak savaşarak alınabiliyor. Biz de bugün hakkımızı aldık. Çok mutluyuz, yanımızda olan herkese teşekkür ediyoruz. İşçi arkadaşlarımıza, boykot çağrısını yükseltenlere... Bugün güneş bizim için doğdu ancak tüm işçiler

in henüz doğmadı. Hala direnen, etmek kavgasını sürdüren arkadaşlarımız var. Eminim direnenler muhakkak kazanacak.”

“BİZE GÜÇ VEREN ŞEY, BİRLİĞİMİZDİ”

Direniş sürecini aktaran Nuran Algül ise, “Bizim için zorlu geçti. Depomuzdan polis zoruyla atılmak bizim zorumuza gitti. Ancak o gün arkadaşlarımızla birbirimize söz verdik. ‘Hakkımızı alana kadar el ele direneceğiz’ dedik. 18 gün bizim için çok da kolay değildi. Yağmur, soğuk, saldırılar, hastalanan ve direnişe gelemeyenler oldu. Birlik olduk, devam ettik. Direnmenin gücünü gördük. Tüm işçilerin haklarını savunmalarını direnmelerinin haklarını savunmalarını öneriyoruz.”

şeklinde konuştu.

Algül şöyle devam etti:

“18 gün boyunca bize güç veren şey birliğimizdi, sesimizi duyanlardı, Migros’u boykot edenler, mağazalarında eylemler yapanlardı.”

Kırıcı, işçilere “Artık karanlığımız aydınlığa kavuşsun tüm kadınlar için. Sonrasında tüm işçiler için. Direnen tüm işçilerin yanındayız, el ele verin.” diyerek seslendi.

“PES ETMEYİN, HAKKINIZI SAVUNUN!”

Kadın işçilerin mücadeleye katılmalarının ve direnmelerinin erkek işçiler gibi olmadığını belirten Algül, “Kadın işçilerin mücadeleye katılması bir erkek gibi

olmuyor. Ev işleri var, çocukları var, yükümlülükler oluyor ama pes etmesinler haklarını savunsunlar” dedi.

Kırıcı da kadın işçilere şu şekilde seslendi:

“Bence kadınlar erkeklerin çok üzerinde bir varlık. Evde çalışıyor, çocuğa bakıyor, evin ihtiyaçlarını karşılıyor. İşte çalışıyor. Tekrar gidiyor eve. Tek başına bütün kollara yayılabiliyor. Bence kadınlar bu gücün farkına varmalı. Kadınların kimseden korkmaması lazım. Haklarınız için direnin, kimseyi kendinize ezdirmeyin. Kocanız, patronunuz, aileniz fark etmiyor. Biz kazandıysak tüm kadınlar kazanabilir, başarabilir. Yeter ki pes etmeyin!”

KIZIL BAYRAK / İSTANBUL

Kadın haklarına yönelik saldırılar yargı paketleriyle gündemde. Gasp edilmek istenen nafaka hakkıyla ilgili Farplas'ın kadın ve erkek işçilerinden görüşler derledik...

Songül: Nafakanın kaldırılmasına dair düzenlemeyi doğru bulmuyorum. Kadın hayatını düzene sokana kadar nafaka alması lazım. Yeterli değilken bir de kaldırılması hiç doğru değil. Yasalar çıkıyor, adliyelerde adalet mülkün temelidir deniliyor ya, işte o işliyor. Mesela Farplas'ta patronun yasaları işliyor. Bu düzenlemeyi kesinlikle doğru bulmuyorum.

Nursen: Kadınların neredeyse tek güvencesi nafaka. Kadınlar yıllarca çalışmıyor, gelire ulaşmıyor. Geliri olsa,

Farplas'tan işçiler: “Nafakanın kaldırılması mağduriyetlerin önünü açar”

çalışabilse, yani ekonomik özgürlüğü olsa zaten nafakaya gerek kalmazdı.

Emine: Nafakanın kaldırılmasını doğru bulmuyorum. Bu düzenlemeye bakarsak devlet yine haksızdan yana bence.

Abdullah: Nafakanın kaldırılmaya çalışılması acı bir şey bence. Kadın çalışmıyorsa ve erkek çalışmıyorsa muhakkak nafakanın ödenmesi gerekir. Kadına hakkı neyse verilmeli. Kadınlar çocuk bakımıyla, evdeki işlerle uğraşıyor. Ben-

ce nafakanın verilmesi şarttır.

Zehra: Bu düzenlemeyi çok çok saçma buluyorum. Kadınlar çocuklarına nasıl bakacak? O çocuklar açlığa mı terk edilecek? Bir simit bile olmuş ne kadar! Kadın çocuğun eğitimini, servis parasını nasıl karşılayacak. Çocuklar için bir düzenleme yapılması gerekiyor. Ben şöyle düşünüyorum:

Boşanmayı erkek istediğinde sorun yok. Kadın boşanmak istediğinde ise altında bir sürü sebep aranıyor ve kısıtla-

nyor. Erkeklerde bir sebep aramıyorlar.

Furkan: Kadınlar günümüzde işyerinde ve yaşam koşulları açısından ikinci sınıf insan muamelesi görüyorlar.

Nafakanın kaldırılması mağduriyetlerin önünü açar. Ülkede zaten eşitlik yok, toplumsal eşitlik söz konusu değil.

Kadınların çalışması da kısıtlı. Nafakanın verilmemesi kadınların yaşadığı mağduriyeti artırır.

Mesela bizim örgütlenme hakkımız var ama fiiliyatta kullanamıyoruz.

Haklarımızı kullanmamızın önünde ciddi engeller var. İşverenler bunu kullanmıyor. Yasalar işçilerden yana olmadığı gibi kadınlardan yana da değil.

KIZIL BAYRAK / GEBZE

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleye!

Emperyalistler arası hegemonya mücadelesi her geçen gün derinleşiyor. Gelinen yerde Ukrayna üzerinden ABD'nin başını çektiği Batılı emperyalist güçler ile Rusya arasında yaşanan kriz, Rus ordusunun Ukrayna'ya girmesi ile derinleşti.

Son haftalarda Avrupa devletlerini ve NATO'yu arkasına alan ABD emperyalizmi ile Rusya emperyalizmi arasında karşılıklı tehditler ve restleşmeler yaşanmıştı. Emperyalistler arasındaki bu kanlı çekişme bu sabah bir savaşa dönüştü.

Emperyalist-kapitalist sistem yaşa-

dığı kaçınılmaz krizleri aşmak, yeni pazarlar yaratmak için dünyayı kan gölüne çevirmekten geri durmuyor. Tıpkı Birinci ve İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşında olduğu gibi dünya halkları, milyonlarca işçi ve emekçi bugün de emperyalist savaşlarla yıkıma sürükleniyor. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin kendi sefil çıkarları için hayata geçirdikleri savaşlara ve halkları birbirine düşman eden gerici savaş politikalarına taraf olmayalım!

Ortadoğu'dan Kafkasya'ya, Balkanlar'dan, Transatlantik bölgesine varıncaya dek bu kanlı hegemonya mücadelesinin bedelini dünyanın mazlum

halkları ödüyor!

Bir kez daha görüyoruz ki emperyalizm demek sömürü, baskı ve savaş demektir.

Bizler emperyalist savaşa, emperyalistlerin halkları ayırıştırıcı politikalarına karşı Denizler'den aldığımız mücadele bayrağını yükseltiyoruz!

Tüm gençliği 50 yıl önce ölümsüzleşen Denizlerin yolundan sokaklarda, kampüslerde, meydanlarda anti emperyalist mücadeleyi büyütme çağırıyoruz!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ

Paralı değil, bilimsel eğitim istiyoruz!

YKS 2022 kayıtları geçtiğimiz haftalarda başladı. Her sene olduğu gibi bu sene de sınav ücretlerine gelen fahiş zamlar şaşırtıcı olmadı. Zaten ülkede her gün temel tüketim maddeleri başta olmak üzere her şeye fahiş zamlar yapılırken, neden 2 kalem 1 kitapçık 150 lira olmasın ki? Biz işçi-emekçi çocukları zor şartlar altında eğitim ve öğrenimimizi alırken, her geçen gün okullarımız da birer birer ticarethaneye çevriliyor.

Dinci-gerici iktidarın yönetime geldiği ilk günden bu yana meslek liselerine yönelik dizginsiz saldırıları hayata geçirdiğini biliyoruz. Mesleki eğitim adı altında çocuk işçilik kalıcılaştırılmış ve toplumda meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. 20. Millî Eğitim Şurası'ndan sonra meslek liseleri adeta birer fabrika ilan edilmiş, meslek liseli öğrenciler ise o fab-

rikaların modern köle işçileri olmuştur. Diğer yandan 20. Millî Eğitim Şurası'nda iktidar tarafından eğitim müfredatı daha da gericileştirilmiş, eğitim sistemi daha da ticarileştirmiştir.

SINAVLAR SİZİN OLSUN GELECEK BİZİM!

2020 ve 2021 YKS sonuçlarına baktığımız zaman pandemi sürecinde eğitimin ne denli niteliksiz olduğunu çarpıcı bir şekilde görmüş oluyoruz. 2020 yılında TYT sınavına giren 2,5 milyona yakın öğrencinin 1 milyonu baraj altında kalmış, 2021 yılında ise 3 milyona yakın öğrencinin girdiği sınavda yaklaşık 1,5 milyon öğrenci barajı geçememiştir.

2022 yılı YKS kayıtları başlamışken, bu sene geçen yılların aksine sınavlar-

daki baraj puanları kaldırıldığı açıklandı.

Bunun sebeplerinden biri, her geçen gün niteliksizleşen eğitim politikaları yüzünden milyonlarca öğrencinin barajı geçememesi ve bunun da dinci-gerici iktidarın eğitim konusundaki başarısızlığını açıkça görünür kılmasıdır.

İkinci sebebi ise baraj altı öğrencilerin özel okullara mahkûm edilmesi ve özel okul patronlarının kasalarının doldurulmasıdır. Yani bizlerin geleceğini çalanlar şimdide de bizlere paran kadar eğitim diyor.

Tüm bu sorunlara karşı liseliler olarak bir araya gelmeli, her düzeyde parasız eğitim, eşit, bilimsel, demokratik eğitim mücadelesi için harekete geçmeliyiz.

ESENYURT'TAN BİR DLB'Lİ

"Marmara Kampüsü öğrencilerindir"

Anadolu Hisarı Kampüsü'nün Marmara Üniversitesi öğrencilerinden alınmasına karşı kampüs önünde eylem gerçekleştirildi.

Marmara Üniversitesi Anadolu Hisarı kampüsü önünde bir araya gelen öğrenciler, mezunlar, akademisyenler "Anadolu Hisarı kampüsü Marmara Üniversitesi öğrencilerindir! Taşınmaz", "Halkal'ı- Bahçelievler'i- Nişantaşı'nı- Haydarpaşa'yı unutmadık! Anadolu Hisarı onlara benzemeyecek" ve "Aldıklarımıza saymıyoruz, Anadolu Hisarı'nı vermiyoruz. Kampüsümü dokunma" yazılı pankartlar taşıdı.

İlk olarak Beden Eğitimi ve Spor Bilimleri Mezunları adına konuşma yapıldı. Konuşmada "Burası sadece bir toprak parçası değil aynı zamanda bir kültürün parçasıdır" denildi.

"GÜCÜMÜZÜ HAKLILIGIMIZDAN ALIYORUZ"

Ardından Marmara Üniversitesi öğrencileri adına okunan basın açıklamasında, 18 Şubat akşamı atılan bir tweet ile kampüsün devredildiğini öğrendik denilerek, şunlar ifade edildi:

"Kampüslerimizin başka üniversitelere tahsis edilmesi Marmara Üniversitesi'nin ilk defa yaptığı bir şey değil. Anadolu Hisarı'nın kaderinin Haydarpaşa gibi, Dragos gibi, Nişantaşı gibi olmayacağını bir kez daha ilan ediyoruz. Bu karara karşı mücadeleye devam edeceğiz. Gücümüzü haklılığımızdan alıyoruz."

Açıklamaların ardından kampüs önünde eylem halaylarla devam etti.

**Sömürüye,
baskıya,
şiddete
karşı**

**Direniş
kazanacak!**

 [isci.emekci.kadin.komisyonlari](https://www.facebook.com/isci.emekci.kadin.komisyonlari)

İEKK

**İşçi-Emekçi
Kadın Komisyonları**

